

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

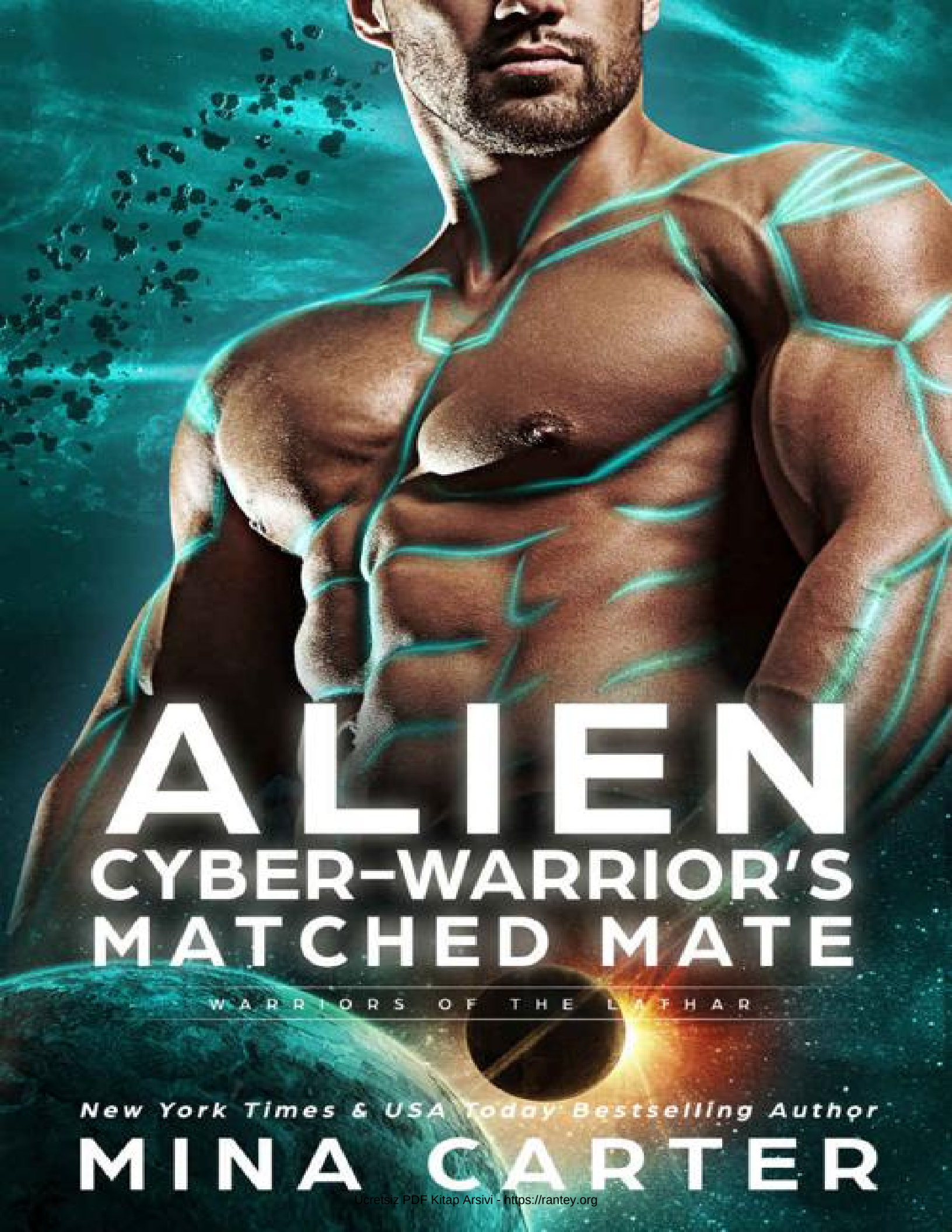
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALIEN

CYBER-WARRIOR'S MATCHED MATE

WARRIORS OF THE LATHAR

New York Times & USA Today Bestselling Author

MINA CARTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UZAYLI SIBER SAVAŞÇININ EŞLEŞTİĞİ ARKADAŞI

MINA CARTER

NEW YORK TIMES & USA TODAY ÇOK SATAN YAZAR

Copyright© 2022 by Mina Carter

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

—

Mina'nın VIP okuyucu listesine katılın ve ilgili haberleri ilk duyan siz olun VE abonelere özel bonus içerik, çekilişler, özel teklifler ve ücretsiz okumalara hak kazanın!

, hemen kaydolun!

BURAYA KAYDOLUN

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Sonsöz</u>

Also by Mina Carter
Yazar Hakkında

F Hayatına lanet olsun. Sonsuz bir çalışma, yemek ve uyku bandından ibaretti ve bundan bıkmıştı.

Isabella kendi kendine iç çekerek önündeki kemerin bir sonraki altı yiyecek bloğunu almasını izledi. Kendisiyle seviyeye geldiğinde uzandı ve presi aşağı çekti. Makine bir *kerr-gunk* sesiyle düştü ve küçük, bej blokları kendi sentetik plastik ambalajlarına kapattı. Biyolojik olarak parçalanabiliyorlardı ve eğer o kadar çaresizseniz yenilebilirlerdi.

Biliyordu. O kadar çaresizdi.

Pres kalktı ve mühürlü bloklar kepçeyle alındı. Konveyörünün üzerindeki büyük ekrana bir göz attı. Ayçiçeği tarlasında koşarken mutlulukla gülümseyen genç bir kadın gösteriliyordu.

"Anselm Corp Önemsiyor. Sizin refahınız bizim refahımızdır. Bu işte birlikteyiz. Anselm Corp Care'e bugün başvurun," dedi derin ve otoriter sesli bir adam, dinleyen herkese güven verdi.

Bir doktorun böyle bir sese sahip olduğunu hayal edebiliyordu, eğer hiç görseydi. İşçi sınıfındandı, varlıklı değildi, bu yüzden hayatı boyunca hiç doktor görmemişti. Onun gibi insanlar ancak üçüncü seviye bir tıp teknisyenini hak ederdi, tıp skalasında en alttakini. Şefkatli değillerdi. Çok çalışıyorlardı, az maaş alıyorlardı ve sürekli işlerini kaybetme ve baktıkları umutsuzların saflarına katılma tehdidi altındaydılar.

Burnunu çekti ve sentetik plastik kaplamalarına bir grup daha bastırdı. Anselm Corp Care'e güvenmek, borulu medyanın iddia ettiği gibi güneş ışığı ve çiçeklerle dolu bir seçim değildi. Kendisi de kesinlikle Anselm Corp.

üzgün, tatsız bir küp yedikten sonra ayçiçeği tarlasında koşmak.

Önce bir ayçiçeği tarlası bulması gerekiyordu. Artık vahşi doğada yetişmiyorlardı, bu yüzden canlı örnekleri bir yerlerde multi-milyarderlerin özel koleksiyonlarında bulunuyordu ve kesinlikle delirmiş bir bahar kuzusu gibi içinden geçebileceği bir yer değildi. Bu tür çiçekleri gördüğü tek yer, eğitimi sırasında ve Anselm propagandasında ünlü bir tablonun holo-projeksiyonlarıydı.

İkincisi... Anselm Corp, gezegene yük olan kitleleri beslediği gerçeğini büyük bir anlaşma haline getirdi, ancak gerçekte, blokların besin değeri sadece bir işçinin vardiyasını ve bir sonraki tahsis edilen 'öğünü' geçirmesine yetecek kadardı.

Medya, bu 'külfetli kitlelerin' Anselm makinesinin ve dolayısıyla gezegenin çalışmasını sağlayan fabrikaları ve üretim tesislerini yöneten kişiler olduğu gerçeğini görmezden geldi.

Önündeki taşıma bantları boyunca göz gezdirdi. Yüzlerce hat vardı ve her birinde farklı işler yapan birkaç çalışan bulunuyordu. Biri blok macunu tuğlalara dönüştürüyor, diğeri de onları pişiren fırını çalıştırıyordu. Sonra kesici hemen önünde duruyor ve tuğlaları dilimleyerek tayın haline getiriyordu. Artık aylar öncesine göre daha küçüklerdi. İşe başladığında tuğlalardan dört blok çıkarken şimdi altı blok çıkıyordu. Her an tuğlaları sekize bölme emrinin gelmesini bekliyordu.

Tuğlalar daha büyük değildi. Bloklar daha küçüktü... Anselm'in kârını korumak için.

Çoğu Corp Care programlarında çalışan işçiler, zar zor uyanan ve sadece bir vardiya çalışabilen zombiler gibi hayatın içinde debelenip duruyorlardı. Zorunlu uzun vardiyaların ardından akşamları kendilerine ayırdıkları gülünç birkaç saat olan 'boş' zamanlarında hiç enerjileri yoktu. Çoğunun uyumaktan başka bir şey yapacak enerjisi yoktu. Buna o da dahildi.

Kavernöz fabrikanın ilerisindeki hareket gözüne çarptı, parlak kırmızı ceket onu ustabaşının sürpriz bir hat denetimi yaptığı konusunda uyarıyordu. Başını eğdi ve görevine konsantre oldu. James Randolph Junior ondan hoşlanmıyordu.

Bakım programlarından birine dahil değildi ve için mücadele etmişti. Randolph, ona bakmadığını gizlememişti.

onayladı. Şirketin değerlerini ve ahlakını korumak için hiçbir teşvikleri olmadığını söyleyerek *serbest* çalışanları onaylamadı. Bununla, özgür işçilerin programlarından atılmamak için çaresizce tartışmadan ve ücret almadan fazla mesaiye kalmayacaklarını kastediyordu. "Bu sizin seçiminiz," onun en sevdiği sözlerdi, ama değildi. Kalmalarını istediği kişilerin seçme şansı yoktu. Yemek yemek ya da barınmak için yerleştirmeye ihtiyaç duyduklarında değil. Hiçbirinin ona hayır demeye gücü yetmezdi.

Bu kölelikti, saf ve basit. Ama bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Burada hiçbir gücü ya da sesi olmayan tek bir kişiydi ve işini kaybetmemek için başını öne eğmek zorundaydı. Bu işi elinde tutması gerekiyordu. Özgürlüğünü koruması ve bakım sisteminden uzak durması gerekiyordu çünkü bir kez bu sisteme girerse zombilerden biri olacaktı.

Randolph gittikçe yaklaştıkça kadının omurgasından ter boşanıyordu. Teftişlerinde her zaman titiz davranırdı ama bu sabah ekstra özen gösteriyordu. Lanet olsun. Bu, birini kovmak istediği anlamına geliyordu. Herhangi birini. Havaya girdiğinde, ki bu sık sık oluyordu, kimin boynunun doğrama tahtasında olduğunu umursamıyordu. Atölyedeki talihsizler üzerinde sahip olduğu gücü göstermekten zevk alıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında, adam ipin ucunda durup onaylamayan bakışlarıyla şeyler ararken. Kızın tüyleri diken diken oldu ve adamın gözlerinin heyecanla dolduğunu anlamak için ona bakmasına gerek yoktu.

Randolph en kötü patron tipi idi. Genç ve , üstlerine yağ çekerken altındakilere çizmesinin altındaki kir gibi davranırdı. Patronlarının umurunda değildi çünkü sonuç alıyordu. Önemli olan tek şey buydu. Üretim istatistikleri ve şirketin mali durumu.

Randolph hatta yürüyüp her santimi kontrol ederken gerginliği arttı. Onunla sondaki paketleyici arasındaki bölüm, destek kolonunun ötesi, onun sorumluluğundaydı.

Her gün vardiyasından önce, en iyi durumda olduğundan emin olmak için her santimetrekareyi ince diş tarağıyla gözden geçirdi. Tabii ki ücret almadan. Hattaki herhangi bir kusur ekipmana zarar vermek anlamına geliyordu ve maaşı kesiliyordu. Ürüne verilen herhangi bir zarar da aynı şekilde maaş kesintisi demektir. Kahretsin, eğer burada kavru olarak ölmelerini engellemek için klimayı açmaları gerekiyorsa, bu maliyet de düşüyordu. Her zaman kaybederdi

Yazın kilo alıyor, maaş kredilerinin daha düşük olduğu gerçeğini telafi etmek için daha az yiyordu.

"İşçi Yedi-Dört-Dört," diye havladı, işçinin tulumunun üzerindeki numaraya atıfta bulunarak ve hattın sonundaki paketçi dikkat kesildi. Isabella onunla uğraşmadığı için rahat bir nefes aldı. Belki de başka bir gün için güvendeydi.

"Evet, efendim?" Ambalajcının sesi sinirden titriyordu ama ustabaşı yaklaşıırken çalışmaya devam etti.

Isabella başını kaldırmaya cesaret edemedi, hâlâ özenle baskı makinesini çalıştırıyordu. İkisi de yerlerinden kıpırdayamıyordu. Eğer bloklar sarılmazsa, paketlenemezlerdi ve bu da hattı durdururdu... bu da bir maaş cezasıydı.

"Buraya gel, Yedi-Dört-Dört." Arkasındaki birine paketçiye görevinden alması için işaret etti. Isabella o anda işçi Maci'nin battığını anladı. Ölmedikçe, tıbbi birime gitmedikçe ya da işten atılmak üzere olmadıkça vardiya sırasında kimse hattın alınmazdı.

Göz ucuyla Maci'nin yerine geçen kişiye görevi devretmesini ve Randolph'a yaklaşmasını izledi, 'yönetime karşı mikro saldırganlıkla' suçlanma ihtimaline karşı gözlerinin içine bakmamaya dikkat etti, bu da bir maaş indirimi demekti.

"Evet, efendim?"

Genç işçiye baktı ve sonra kemeri işaret etti. "Lütfen bu hasarı açıklayın."

Hay aksi. Mevcut kayışı değiştireli daha bir hafta olmamıştı, yani henüz aşınma göstermesi mümkün değildi.

"Hasar mı?" Maci kemere bakarken şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Hasar yok-"

Randolph, sesinde hastalıklı bir zaferle, "Yalan söylediğin için iki kredi ceza," diye takıldı. Isabella'nın içinde öfke öyle bir yuvarlandı ki presin sapını kavrarken parmak eklemleri acıdı. Randolph zorbaların en kötüsüydü.

"İşte, bu çizgi... Bu sizin vardiyanızdan önce burada değildi. Şirket malına zarar verdiniz ve tahrip ettiniz. Kendin için ne söyleyeceksin?"

Maci şaşkınlıkla ondan kemere baktı. "Bu... ama bu kayışları yapan fabrikadan bir işaretleyici. Her iki tarafındaki silindirlerin üzerinden geçerken mürekkep akmış olmalı-"

İsa gözlerini kapattı, sırada ne olduğunu biliyordu. Randolph işçilerin karşılık vermesinden hoşlanmazdı. *Hiçbir şey söyleme*, diye sertçe uyardı kendini. Onun sirki değil, onun maymunları değil. Bu işi kaybetmeyi göze alamazdı.

"*Mazeretler! İki kredi ihtar!*" diye bağırdı. "Ayrıca yönetime itaatsizlik ve yönetimi sorgulama. Korkarım artık mutlu ve üretken bir çalışan olmadığın sonucuna varmak zorundayım, Yedi-Dört-Dört, ve şu andan itibaren işine son veriyorum. Sıranızı terk edin ve üniformanızı ön büroya teslim edin. Yapabilirsin..."

Saçmalık.

Veri panosuna baktı ve bir köpekbalığı gibi gülümsedi. "Pekala, pekala, görünüşe göre ihtarlarınız nedeniyle alacağınız maaşınız yok. Üniformanızı teslim edin ve çeyrek saat içinde binayı terk edin, yoksa yetkililere haber vereceğiz."

Kibirli, zorba orospu çocuğu.

Isabella kırmızıyı gördü. Öylece durup bunun olmasına izin veremezdi. Pislik herif sadece Maci'yi işten atmakla kalmıyor, aynı zamanda kazandığı maaşı da çalışıyordu, bu da iş bulana kadar bir hafta boyunca yemek yiyemeyeceği anlamına geliyordu. *Tabii* yeni bir iş bulabilirse. Şehrin bu bölgesinde iş bulmak kolay değildi ve Anselm Şirketi buradaki üretim tesislerinin çoğunu işletiyordu. Eğer onu buradan kovarlarsa, hepsinden kovmuş olacaktı.

"Bu hiç adil değil!"

Hattın durdurma düğmesine bastı ve sonra Randolph'a doğru yöneldi. Sesi, hattın durduğunu bildiren alarmlardan duyulacak kadar yüksekti. Diğer hatlardaki işçiler kargaşanın ne olduğunu görmek için döndüler.

"İstasyonuna geri dön, Üç-Dokuz-Sekiz," diye tersledi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bu hepimizi ilgilendiriyor," diye karşı çıktı, öfkesi kalbini hızlandırıyor ve yumruklarını iki yanında sıkıdığı yeri ağrıttıyordu. "Maci haklı. Bu izler kemerin koşucuların üzerinden geçtiği yerden geliyor."

Gözleri kısıldı, yakışıklı yüzü öfkeyle kızardı. "Bu bir yönetim kararı."

Isabella buna inanmıyordu. "Her hatta onlardan var. Eğer onu kovarsanız, hepimizi kovmak zorunda kalırsınız!"

"Gerçekten mi?" diye el sallarken dudağı kıvrıldı. "Eminim ki meslektaşlarınız, onları bu işe bulaştırma isteğinizden pek etkilenmeyecektir."

işsiz kalırsın."

Suratı asıldı. Adam tam bir pislikti. "Ben öyle demedim ve sen de bunu biliyorsun."

"*Aynen* böyle demiştiniz. Bugün her hattı incelememi ister misiniz?"
Kahretsin. Sözlerini çarpıtacağını bilmeliydi.

Maci onun arkasında durmuş, kocaman gözleriyle Isabella'ya bu işin peşini bırakması için yalvarıyordu. "Ee, Üç-Dokuz-Sekiz?"

Cevap vermedi ama meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Randolph sırttı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Madem Yedi-Dört-Dört'ün iyiliği *için bu kadar* endişeleniyorsun, sen de ona katılmalısın. Üniformanı ön büroya teslim et ve..." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı.

Isabella onu iterek yanından geçti ve onu can alıcı noktaya getirdi. "Evet, evet, biliyorum. Tahsil edecek maaşım yok. Siktir git, göt herif."

Isabella sert plastik bir koltukta otururken mekik treninin tanıdık ritmik uğultusu etrafını sarmıştı. Lanet olası işini kaybettiğine inanamıyordu. Yine. Her zaman aynıydı. İyi olmak için çok çabalıyordu ama sonra biri diğerine zorbalık yapıyor ve o da devreye girmek zorunda kalıyordu.

Bir kahraman olduğu söylenemezdi. Boyu 1.80'biraz geçiyordu ama birilerinin zorbalara karşı durması gerekiyordu. Eğer bunu başka kimse yapmayacaksa, o yapacaktı. Çaresiz olmanın ve her şeyinin elinden alınmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Eğer durdurabilirse, aynı şeyin bir başkasının başına gelmesine izin verirse lanetlenirdi.

Bakışları vagonun diğer tarafındaki duvarda asılı olan postere takıldı. *Yeni bir başlangıç mı arıyorsunuz? diye* soruyordu, beyaz, kumlu plajları ve turkuaz denizleriyle tropik bir cennetin görüntüsü üzerinde kalın harflerle yazılmış kelimeler. *Çok uzak bir cennet gezegende yeni bir yaşam şansı mı? Latharian Eş Programına katılın ve hayallerinizdeki erkeklerle eşleşin!*

Gözlerini kapadı, yüzünde deniz esintisini ve ayak parmaklarının altında ılık kumu hayal etti - hayatının dönüştüğü tren kazasından uzakta küçük bir yanılsama. Denizi hiç görmemiş olması önemli değildi.

Denizi ya da çocukken sahip oldukları küvetten daha büyük herhangi su kütlesini ve kumu sadece şehir merkezindeki birçok yeniden yapılanma alanından birinde dökülme olduğunda görmüştü. Pek çok dizide plajlar görmüştü ve iyi bir hayal gücü vardı. İstasyonuna kalan birkaç dakika için bu kadarı yeterliydi. En azından kafasındaki eğlence, diğer her şeyin aksine bedavaydı.

Bir sonraki istasyon Luna yolu. Bu, Güney Çelikler terminaline giden bir trans hat servisidir.

Başının üstündeki tavana gömülü hoparlörden gelen otomatik ve tiz anonsla gözlerini açtı. Vagonda diğer yolcular koltuklarında yer değiştirmeye, çantalarını ve diğer eşyalarını yeniden düzenleyerek ayakta durmaya ve inmeye hazırlanmaya başladılar. Ayakta durmak zorunda kalanlar bu hareketi izliyor, her biri bir başkasından önce boş bir koltuğa geçme şansını analiz ediyordu. Koltuklar çok az ve birbirinden uzaktı. Vagonlarda yapılan her iyileştirme, daha fazlasının kaldırılması anlamına geliyordu ve geriye sadece bir zamanlar nerede olduklarını gösteren duvardaki izler kalıyordu.

Burası Luna Yolu. Lütfen kapılardan uzak durun.

Tren, İsa'nın hayatı boyunca duyduğu ama bir türlü adını koyamadığı hava frenleri ve diğer mekanizmaların tıslamasıyla durdu. Yerinden kaydı ve koltuğu için yarışanlardan hangisinin savaşı kazandığını göremeden kapıdan çıktı. Platform boyunca hızla ilerleyerek merdivenleri ikişer ikişer çıktı, ellerini kalın paltosunun ceplerine soktu. Mevcut hava koşulları için biraz abartılıydı ama sahip olduğu tek paltoydu ve cepleri birkaç yıl önce satın almak için bir haftalık akşam yemeğini atladığı sustalı bıçağı gizleyebilecek kadar derindi.

İyi bir yatırım olmuştu, birden fazla sokak serserilerinden hayatını kurtarmıştı. Birini gerçekten incitme fikri onu hasta etse de, kendisine zarar vermek isteyenleri tehdit etmekte bir sakınca görmüyordu. Çoğu zaman, kendini ne kadar yüksek sesle ve agresif bir şekilde ifade ederse, saldırganlar da onun bu çabaya ya da olası yaralanmalara değmeyeceğine karar veriyor ve daha kolay bir av bulmak için onu yalnız bırakıyorlardı.

Cadde seviyesine ulaştığında rahat bir nefes alarak döndü ve cadde boyunca doğru ilerledi. Düşük seviyeli hayatların çoğu, yüzlerinin şehrin CCTV sistemleri tarafından tespit edilmesi riskini almak istemedikleri için kendilerini yeraltı seviyelerinde tutuyordu. Onda hiç

Ama yine de kapüşonunu yukarı kaldırdı ve ne zaman bir kameranın görüş alanına girse yüzünün büyük kısmını gizlemek için yarım döndü. Bu eski bir alışkanlıktı. Tucker öleli yıllar olmuştu, bir mahalle savaşı çatışmasında öldürülmüştü ama bunun gibi iğrençliklerin uzun bir hafızası vardı. Ve ailesi onu hiç sevmemişti. O da her ihtimale karşı saklanmıştı.

Binasına ulaştığında kapıyı omuzlayarak açtı ve lobiye doğru yürüdü. Asansöre hızlıca baktığında yavaşça aşağı inmekte olduğunu gördü. Ne halt düşünmemeye çalışarak merdivenlerden yukarı çıktı. Kendi katına kadar on kat. İyi kardiyo, dedi kendi kendine. Bu ve besin blokları pahalı spor salonlarından ya da süslü diyetlerden daha iyiydi. Hâlâ eskisi kadar zayıftı-

Kendi katının sahanlığına ulaştığında, bugün her şeyin üzerine bir de o eski acının eklenmesini istemediği için bu düşünceyi aklından çıkardı. Kapıyı iterek açtığında, ileride kapısının önünde birini fark edince kaşlarını çatı. Gözlerini kısarak baktığında onları göremedi. Kahretsin... görme yetisini düzeltmek için hiç kredisi olmamıştı ve şimdi kesinlikle daha da kötüye gidiyordu. Orta yaş, diye karar verdi, öyle olmalıydı.

"Alo?" diye seslendi yaklaşırken ve adam dönüp de bina yöneticilerinden Keane'i tanıdığında gülümsedi. Rahat bir nefes aldı. Bu Deckert değildi. Şansı yaver gitmeyenleri avlamayı seven bir pislikti. Onun gibi. "Oh, hey, Keane. N'aber?"

Yaklaşırken yüzünde beliren kasvetli ifade onu biraz yavaşlattı ve gülümsemesi yüzünden kayboldu.

"Isabella, gerçekten üzgünüm. Bunu yapmak istemezdim ama... patronlar kurallar konusunda üstüme geliyorlar."

Adam rahatsız olduğu her halinden belli bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken, kadın adamın kapısına iliştirdiği nota bir göz attı. "Tahliye bildirimini mi? Cidden mi? Kira borcumu ödüyorum!"

Gözlerinin içine bakamayarak başını salladı. "Biliyorum. Biliyorum. Bana kalsa yapmazdım. Ama ofise işten çıkarıldığın haberi geldi-"

"Ama birikmiş param var," diye itiraz etti, elini saçlarına götürerek. "Başka bir iş bulana kadar kirayı ödeyebilirim!"

Yapabilirdi. Sadece. Önümüzdeki birkaç gün içinde bir iş bulursa.

Keane başını salladı, yerin yarılp onu yutmasını ister gibi bir hali vardı. "Üzgünüm Isa, ama yeni kurallara göre burada kiracı olabilmek için çalışıyor olman gerekiyor."

"Kahretsin..." Başını arkaya attı ve sanki evrenin sırlarını saklıyormuş tavana baktı. Şimdi ne yapması gerekiyordu?

"Dinle," Keane sanki biri onu duyacak diye endişeleniyormuş gibi koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. "Yeni bir iş bulman için sana yirmi dört saat verebilirim. Eğer bana diğer işyerinde işten çıkarılmadan önce iş teklifi aldığını söylersen... belki o transfer formunun üzerine kahve dökebilirim..."

Neredeyse rahatlayarak kollarını ona dolayacaktı. "Keane, sen bir cankurtaransın! Buna pişman olmayacaksın!" diye söz verdi ve çoktan kuyruğunu kısıtırıp koridora doğru ilerlemeye başladı.

Yiyecek bir şey bulamamıştı ve üzerinde hâlâ sabah işe giderken giydiği kıyafetler vardı ama bunun bir önemi yoktu. Oraya geri dönüp bir iş bulması gerekiyordu.

Çünkü evini kaybederse, gidebileceği tek yer bir bakım programı olacaktı. Onlardan birine yakalanırsa asla çıkamazdı.

T Çaresiz bir durumdan kurtulmanın her zaman bir yolu vardı. Her şey gerçekten ne kadar çaresiz bağılıydı. Sadece ne kadar gitmeye hazırdın.

Isabella, Latharian Eş Programı ofisinin önünde dururken içini çekti. İş aramak için şehri neredeyse iki kez dolaşmıştı. Her bara ve kafeye girmişti ama bir şey yoktu, hatta çoğu yerin kurduğu otomatik sistemlerle tencere bile yıkanmıyordu.

Gençlik yıllarının çoğunda kaçak olduğu için eğitim sertifikası yoktu, bu yüzden hiçbir dükkânı deneyemedi. Her zaman bunu sorarlardı. Şimdi, her zamankinden daha fazla, tamamlamadığı için pişmanlık duyuyordu.

Hatta bir böbreğini satarak içinde bulunduğu durumdan kurtulma ihtimaline karşı Organ Geri Alım ofislerini bile denemişti. Laboratuarda yetiştirilen yedek organlar yaygındı ve kolayca bulunabiliyordu, ancak mantıklı olmaktan çok parası olan bazı insanlar bir fabrika laboratuvarında basılmış bir şey değil, gerçek bir anlaşma istiyorlardı. Kanından alınan bir damla bu ihtimali ortadan kaldırmıştı. Kötü beslenme ya da başka bir şey kanında organlarını o kadar düşük kaliteli hale getiren işaretler bırakmıştı ki, ameliyat için ihtiyaç duyacağı anesteziyi karşılamaya yetecek kadar bile vermiyorlardı. Ofisten yenilgiyle ayrılmadan önce nedenlerini gerçekten dinlememişti. Vücut parçalarının bile bir değeri olmadığını kabul etmek alçaltıcıydı.

Sonunda kendini Taviston Caddesi'nde, en sevdiği sokak satıcılarından birinin yakınında buldu. Gözlerinizi kısarsanız, iyi bir ışıktaki neredeyse kahveye benzeyen mükemmel bir kupa yapıyorlardı. Bakışlarının caddeden aşağıya doğru inmesine izin verdi.

Tekerlekler, olduğu yerde durmak yerine orada sıraya girmeyi diliyordu. Polis tarafından her zamanki yerinden düzenli olarak taşınıyordu, ama çoğu zaman köşeyi dönünce ya da metro istasyonunun yakınında oluyordu.

Dikkatini tekrar önündeki binaya çekti ve kendini ona bakmaya zorladı. Gerçekten bakmaya.

Adım ... Yeni hayatınız burada başlıyor!

Kelimeler, bir tür uzay gemisinin üzerinde duran ve yörüngesinin altındaki güzel bir gezegene bakarken yüzünde mutlu bir gülümseme olan bir kadının resminin üzerine . Isabella'nın çocukken bir müzede gördüğü eski Dünya resimleri gibi mükemmel görünüyordu.

Artık Dünya'nın okyanusları o kadar da mavi değildi, daha çok kirli bir griydi ve fabrika şehirleri sayesinde her türlü yeşil azdı. Dünya'nın zengin seçkinlerinin çoğu uzun zaman önce diğer koloniler için gezegeni terk etmişti. *Uzak bir cennet gezegende yeni bir yaşam şansı için kaydolun! Latharian Eş Programına katılın ve hayallerinizdeki erkekle eşleşin!*

Derin bir iç çekti ve kaşlarının arasını ovuşturdu. Gerçekten bunu düşünüyor muydu? Kendini bir uzaylıya satmayı?

"Hadi, Nikki! Bütün iyiler gitmeden önce!" Kıkırdayan bir grup kadın onun önündeki kapıya yöneldi ve arkalarında kalan başka bir gruba seslendi. Isabella ayakkabısının kayışını yeniden ayarlamak için eğilirken izledi. Ofis çalışanları, şirket üniformaları içinde hepsi birbirinin aynısıydı. Isabella çaresiz olmalarına imkân yoktu, şirketten aldıkları rahat maaşlar ve uygun konaklama imkânlarıyla değil. Hayır, bunu şunun için yapıyor olmalıydılar... Aslında, böyle biri neden hayatını bir uzaylıya teslim etsin ki? Heyecan için mi?

Isabella başını salladı ve daha yavaş bir tempoyla onları takip etti. Ona sorarsanız bu çılgınlıktı. Ama kimse sormamıştı ve onun da seçenekleri tükenmişti. Ya uzaylı ya da fiyaskoydu çünkü hiçbir şekilde ceset bakımı için imza atmayacaktı.

Kapıyı iterek açıp resepsiyona yaklaştığında, kıkırdayan grup LMP temsilcisiyle birlikte bir köşedeydi.

Masanın arkasındaki genç kadın başını kaldırdığında "Alo?" dedi.

"Merhaba ve Latharian Eşleştirme Programı'na hoş geldiniz!" dedi parlak bir sesle, Isabella'yı aşağı yukarı süzerken gülümsemesi yüzüne yapışmıştı. "Eşleşmek için mi buradasınız yoksa..."

Başka bir seçenek yoktu, bu yüzden dudaklarını gülümsemeye zorladı ve başını salladı. "Evet, lütfen."

"Harika!" Bayan Chirpy parlak bir şekilde duyurdu. İsim etiketinde adının Brittany olduğu yazıyordu. "Masa için yanına otursanız, özel eğitilmiş danışmanlarımızdan birini yanınıza göndereceğim."

"Tamam, çok teşekkür ederim," Isabella başını eğdi ve gösterilen masaya doğru ilerledi. Geniş ofisin daha gerisine yerleştirilmişti ve oturduktan sonra etrafına bakındı. Süslü bir seyahat acentesi gibi görünüyordu - pahalı bir dış sistem gezisi için rezervasyon yaptırabileceğiniz türden bir yer. Sadece bir kez gitmişti, Tucker'la birlikte. Onu yıldızlara götüreceğine söz vermişti.

Kendi kendine homurdandı. Onun yerine, yıldızları görmesini sağlamıştı. Tam olarak aynı şey değildi. Adam onu neredeyse öldüresiye dövdükten ve hamile olduğunu öğrenmeden hemen önce kaçtıktan sonra akıllanmıştı. Omurgasından aşağı bir ürperti yuvarlandı. Tucker bilseydi kendisine ve bebeğe ne olacağını düşünmekten korkuyordu. İkisinin de gitmesine asla izin vermezdi. Muhtemelen ikisi de bir yıl içinde ölmüş olurdu.

"Merhaba, anladığım kadarıyla Latharian Eş Programı'na kaydolmak istiyorsunuz?" diye sordu orta yaşlı bir kadın, önündeki panoya iliştirdiği bilgi formuyla karşısındaki koltuğa otururken. İsim etiketinde şöyle yazıyordu: "Merhaba! Ben Gwen. Bana savaşçılarımızdan biriyle eşleşmeyi sorun!"

"Evet, lütfen."

"İsminizi alabilir miyim?" Gwen Isabella'yı hızlıca aşağı yukarı süzdü ve gözlerinin etrafındaki çizgiler sıkılaştı. "Her zamanki adaylarımızdan biraz daha yaşlısın ama... bakalım ne yapabiliriz. Bakalım mı?"

"Elbette, ben Isabella Flores," dedi hızlıca, kimlik kartını uzatarak.

İsim değişikliğini desteklemek için iyi bir sahteydi, bu yüzden burada ifşa olmaktan endişelenmiyordu. Ayrıca, duyduğuna göre bu uzaylılar kadın bulmakta zorlanıyorlarmış. İsim değişikliği konusunda *o kadar* seçici olmayacaklarına emin miydi?

Gwen onu aldı ve bilgilerini veri sayfasına aktarmak için hızla taradı. "Sözleşmenin ömür boyu olduğunu biliyor musun? Ve Dünya dışında, eşinizin seçeceği bir gezegende yaşamanız gerekecek."

Isabella yutkundu ve başını salladı. "Biliyorum, yani... evet. Farkındayım."

"Evli olmadığınızı ya da boşanmak ayrı yaşadığınızı teyit ediyor musunuz?"

"Evet. Bekarım. Yasal bir engelim yok."

"Aileniz var mı?"

Kimlik cüzdanının arkasına yerleştirdiği yıpranmış fotoğrafı düşündü ve başını iki yana salladı. "Artık değil, hayır."

Gwen başıyla onayladı ve kaleme benzeyen küçük bir aleti uzattı. "Parmağınızı ucuna koyun lütfen. Keskin bir çizik hissedeceksiniz."

Parmağını kalemin ucuna bastırdı ve o şey ateşlenip kendisine saplanırken ifadesini nötr tuttu. Gwen kalemi çekerken ona üzerinde LMP logosu olan ucuz bir bandaj uzattı. Kalem bip sesi çıkardı ve yan tarafında yeşil bir ışık yandı.

"Mükemmel, sisteme yükleniyor. Fazla uzun sürmez. Tamam, bu genel anketi doldurmanızı ve en alttaki kısmı imzalamanızı rica edeceğim. Bunu imzalayarak programla yasal bir sözleşme imzaladığınızı bilmenizi isterim. Lütfen imzalamadan önce emin olun. Paranızı almak için yakında döneceğim."

"Elbette," diye mırıldandı Isabella, kalemi aldı ve soruları cevapladı. Kontratla ilgili uyarıya ihtiyacı yoktu. Öyle ya da böyle hayatını bir uzaylıya ya da bakımevine teslim etmek zorunda kalacaktı.

En azından bu şekilde, bir köleyken yıldızları görebilirdi.

"ve benim öz ailem hakkında hiçbir şey bilmediğine emin misin?" Jay Stephens, kendisi ve Berrick'le üçlü görüşme yapan diğer insana bakarken ifadesi gerilmişti.

Berrick B'Kaar açık fikirli olmaya ve ona şüpheyile yaklaşılmaya çalışarak yaşlı insan erkeği inceledi. Jay'in yetiştirilme tarzı hakkında bildiği az şey, onu erkekten hoşlanmamaya itmişti. Hem de hiç.

Genel olarak, Berrick çok fazla insanla tanışmamıştı, onlara selam vermekten fazlasını yapmamıştı. Aşına olduklarından daha fazlasını biliyordu.

dişiler erkeklerden daha fazlaydı. Sonuç olarak, ya insan erkek nüfusunun büyük bir kısmının bir pislik olduğu ya da gezegene adım attıktan sonraki çok kısa bir zaman dilimi içinde hepsini bulduğu sonucuna varmıştı.

"Hayır." Emekli General John Stephens omuzlarını silkti, yüz ifadesi kapalıydı. Bu konuşmayı yapmak istemediği Jay için olmasa da Berrick için çok açıktı. "Hiç kontrol etmedim."

Jay kaşlarını çatı. "Neden olmasın?"

"Neden yapayım ki? Muhtemelen genç bir kız kendini hamile bırakacak kadar aptaldır. Annen ve ben onun bizi takip etmesini ya da buna benzer bir şey yapmasını istemedik."

"Beni görmek istemiş olabilir," diye yanıtladı Jay, sesi düz ve sakindi. Tepkilerini gizlemekte iyiydi, hem de çok iyiydi. Gerçi bir insan bir B'Kaar'dan pek bir şey saklayamazdı, hele ki o tepkileri gözbebeğinin en küçük genişlemesine kadar okuyabiliyorken.

John güldü. "Neden böyle bir şey yapmak istesin ki? Hayır, muhtemelen elinden geldiğince çabuk parayı alıp gitmiştir."

Berrick dişlerini sıkarak kendini sessiz kalmaya zorladı. Konuştukları kişi onun eşiydi. Sistemde onunla eşleşen diş. Bu *Draanthic* yanıliyordu. O tamamen mükemmel olacaktı. Onun mükemmel *Kelarris*'i.

Jay kaşlarını çatı. "Ne parası? Evlat edinmenin ücretsiz olduğunu sanıyordum?"

Babası yine omuz silkti, cevabı rahat ve umursamazdı. Bir araba ya da makine parçası hakkında konuşuyor da olabilirlerdi. "Anselm şirketine gittik ve daha sonra bizi utandıracak herhangi bir rahatsızlığın olmaması için seni test ettiklerinden emin olmak için fazladan ödeme yaptık. Ayrıca kayıtlarınızın mühürlenmesi ve silinmesi için de fazladan ödeme yaptık."

Berrick, Jay'ın yüzü veri bağlantısı üzerinden bile sertleşirken ateşinin düştüğünü hissetti.

"Ne demek istiyorsunuz? Annemin bilgilerini bulmanın bir yolu olmadığını mı?"

John kuru bir kahkaha attı. "Hiç de bile. O gemi uzun zaman önce kalktı. Senin yerinde olsam unuturdum. Seni doğuran işe yaramaz küçük kaltağı bulmana imkân yok. Ve bu konuşmayı annenle yapmaman için sana teşekkür ederim. Bu sadece onu üzecektir."

Öfke Berrick'i sert ve hızlı bir şekilde vurdu ve hırıltı boğazından koptu. Yapmak istediği tek şey

holo-link'e bağlayıp bu pisliğin kafasını boynundan ayırmak istiyorum. Ama Jay ondan önce cevap verdi, sesi buz gibiydi.

"Merak etmeyin, ikinizle de konuşma isteğimi uzun zaman önce kaybettim. Bilgi için teşekkürler, General."

Bununla birlikte, babasıyla olan iletişim bağlantısını kesti ve Berrick'e döndü.

"Mutlak güç ve tüm bunlar," diye homurdandı Jay, yüz ifadesi asıktı.

Berrick iç çekti. "Bunu benim için açıklamak zorundasın. Ben 'insan' dilini konuşmuyorum. Bu mantıklı değil."

Jay küçük bir sırtısla yetindi. "Ben de hepinizin kovan zihnine bağlı ve süper zeki olduğunuzu düşünüyordum."

"Sana süper zekâyı göstereceğim," diye homurdandı Berrick ve *ke'lath*'ını *çalıştırdı*. Jay'e ulaşmak için bulunduğu yerle arasındaki sayısız ağa ulaşmak ve insanın oturduğu odayı karanlığa gömmek bir anlık bir işti.

"Ha-ha," dedi Jay, yüzü donuk bir ifadeyle. "Çok komik. Şimdi Keris buraya gelip kışına tekmeyi basmadan önce şu lanet ışıkları tekrar aç."

Işıklar tekrar .

"Üzgünüm dostum, ondan daha fazlasını öğrenebileceğimizi düşünmüştüm. Gerçekten."

"Ne tür bir geri kalmış organizasyon kayıtların bu şekilde yok edilmesine izin verir?" Berrick öfkeleni. "Ya bilgi gerektiren kalıtsal bir durumun olsaydı? Kayıtlar yok edilmişse bunu nasıl bulacaklardı?"

Jay omuz silkti. "Beni aşar. O sersemle gerçekten akraba olmadığım için mutluyum. Onun adını kullanmak zorunda olmak yeterince kötü."

Hızla Berrick'e baktı. "DNA uzmanı sensin. Onunla akraba olmama imkân . Var mı?"

"Pek olası değil." Berrick konuşmalarının dahili kaydından General Stephens'in bir görüntüsünü çıkardı ve sonra hem onu hem de Jay'in bir görüntüsünü çoklu beslemeye attı. En az dört B'Kaar analiz talebini aldı ve saniyeler içinde cevap verdi. "Hayır, analize , akraba olma ihtimaliniz yüzde dörtten daha az."

Jay rahatlamış görünmüyordu. "Yani bu mümkün mü?"

Berrick sırtıttı. "Şey... evet. Ama insanlık aynı zamanda bir muzla yaklaşık yüzde altmış genetik benzerliğe sahip olduğu için, onlardan biri senin baban da olabilir."

"Sen lanet olası bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

"İnsanlar her zaman isim takmaya ve birbirlerini erkek cinsel organıyla karşılaştırmaya mı başvurur?" diye sordu insan genetik veri tabanına erişirken hafifçe. Askerlik hizmetleri nedeniyle hem Jay'in hem de babasının kayıtları erişebileceği şekilde oradaydı. "Ve eğer bunun benden hoşlandığın için olduğunu söylersen, tüm insanlığın zihinsel durumu hakkında endişeleneceğim."

İki DNA setini çoklu beslemeye atmasına gerek yoktu. General Stephens'ın Jay'in babası olmadığı tek bir bakışta anlaşıyordu. "Ve teyit etmek gerekirse, hayır, genetik olarak General Stephens ile akraba değilsiniz. Gerçi bir muz için DNA kayıtlarım yok. Kontrol edebilmemiz için bunu talep etmemi ister misiniz?"

Jay'in ifadesi yeterli bir cevaptı. Berrick kıkırdadı. "Merak etme. Öz anneni bulmak için tek bilgi kaynağı baban ve evlat edinme ajansı değil. Ya da baban. Onu kontrol etmemizi ister misin?"

Jay başını salladı. "Hayır. Adına yakışır hiçbir erkek bir kadını hamile ve yalnız bırakmaz. Eğer hayattaysa, o pislikle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Earth üssün dışında da en az olduğu kadar boktandı, diye düşündü Berrick mekiğin hava kilidinden dışarı bakarken. Jay'le yaptığı görüşme sona ermişti. B'Kaar'a hizmet ettiği on yıllar boyunca pek çok dünya görmüştü ama hiçbiri Dünya kadar depresif değildi. Elbette, daha önce Dünya başkanıyla gezdikleri bölgelerin hepsi yeni bir kat boya ve dirsek yağının onları yapabileceği kadar mükemmeldi. Ama şimdi o bir başkan konuğu değildi. Onun yerine, Latharian Eş Programı'nın bir personeliydi.

Terran uçağının yükleme rampasında durdu ve dışarı baktı. Şehrin yoksul bölgelerinden birindeydiler ve koku da bunu kesinlikle doğruluyordu. Bir saniyelik analiz ona yerel atmosfer temizleyicilerinin neredeyse çalışma döngülerinin sonuna geldiklerini söyledi. Yakında değiştirilmeleri gerekecekti ve buradaki kanalizasyonla ilgilenen işlev her neyse, bakım için çok gecikmişti.

Berrick'i uçurmakla görevlendirilen denizci kendi kendine, "Bu bölgeden nefret ediyorum," diye mırıldandı, belli ki Berrick'in işitme duyusunun bir insanınkinden bin kat daha etkili olduğunun farkında değildi. Bu yorumu duymazdan geldi ve dikkatini önündeki sıkıcı binaya verdi. Yeni eş programı kayıt ofislerinden biri için daha az çekici bir yer bulabilirler miydi?

"Bölge temizlendi efendim," dedi insan denizci, sesi doğrudan Berrick'in kulağına giysisi tarafından iletilmişti. Üssü terk etmesine izin vermeleri için iletişim ünitelerinden birini birkaç kez reddetmesi ve sonra da onsuz da onları duyabildiğini kanıtlaması gerekmişti. İnsanlar ve onların

arkaik teknoloji. İletişim sistemlerine girmek bir ya da iki saniye sürmüştü. Bunu bir B'Kaar çocuğu bile yapabilirdi.

"Bölgede muhalif ya da protestocu olmadığı teyit edildi." "Teşekkür , " diye gürleyerek cevap verdi ve rampadan indi. Caddedeki trafiği durdurmuşlardı, böylece her iki taraftaki polis memurları araçları geride tutarken mekik ofisin hemen önüne inebilecekti. Birkaç korna sesi ve bağırışma duyuldu ama bunu kendi türleriyle ilgilenmeleri için insan memurlara bıraktı. Tek yapmak istediği içeri girmekti, sistemin doğru kurulup kurulmadığını kontrol edin ve dışarı çıkın.

LMP ofisine doğru ilerlerken takım elbisesinin servoları vızıldadı ve takırdadı. Caddenin kenarlarında kümelenmiş kalabalığı görmezden geldi. Bugün yaptığı üç yer ziyaretinden sonra, insanların onu izlemesine alışmaya başlamıştı. Elbette insanlar *yörüngeden* inen mekiklerden indiklerinden beri hepsini izliyorlardı, ta ki Cade denen aptal bir Vorrtan olduğunu açıklayana kadar. Sonra geri kalanlar çocuğun üzerindeki tüm ilgiden biraz olsun kurtulmuşlardı.

Berrick kendi kendine homurdandı. Görünüşe göre, insana benzeyen uzaylıların... bu sabah bir insanın Cade'e ne dediğini duymuştu? Oh... Evet, bir uzay orku. İnsan veritabanlarında tanımına bakmak zorunda kalmıştı. Bu ork yaratıkları hakkında pek çok kurgu vardı ve görebildiği kadarıyla, insanlığın kendi orkları hakkında anlattıkları... bunlar üstü örtülü Vorrtanlardı. Bu da şu soruyu akla getiriyordu... İnsanlık bu acımasız, genetik olarak yaratılmış şok savaşçıları *nereden* biliyordu? Hepsi düşen bir keşif gezisinden gelmiş olsalar bile, böyle bir bilginin kazayla bugün arasındaki binlerce yılı aşmış olması mümkün değildi.

Başını sallayarak bu düşünceyi aklının bir köşesine koydu ve yürümeye devam etti. Bir uzay orkunun yokluğunda, önündeki ofislere doğru yürürken bir sürü göz onu takip ettiğinden, yedi ayaklı takım elbiseli bir siber savaşçı bugün yeterli görünüyordu.

Kapı, o ulaşmadan kayarak açıldı ve daha küçük bir insan erkeği havada asılı kaldı.

"Bay Berrick, sizinle tanışmak büyük bir zevk! Taviston Sokağı Eş Programı ofisine hoş geldiniz," diyerek elini uzattı.

Berrick ona baktı ve sonra tekrar erkeğin yüzüne baktı. En az iki ton solmuştu, adem elması boğazına kaçmıştı.

"Komutan," diye cevap verdi, erkeğin kullandığı saygı ifadesini düzelterek.

İnsan gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Tanıştığın her Lathar ve B'Kaar ordumuzun bir üyesidir," diye gürlledi Berrick, ona tepeden bakarak. General Stephens'a benzemesinin bir faydası olmamıştı, aynı sulu mavi gözler ve garip yüz hatları memleketten bir traxiis kurbağasını andırıyordu. Erkeğe karşı bir pislik gibi davranıyordu ve bunun farkındaydı ama şu anda umurunda değildi.

"Elbette Komutan, elbette. Lütfen... beni takip edin, size etrafı gezdireyim ve sonra da işe koyulabilmeniz için size ofisi göstereyim."

"Teşekkür ederim," gürlledi Berrick, insana zavallı güvenlik sistemini çoktan hacklediğini ve doğrudan kurulan LMP terminaline giriş yaptığını söyleme zahmetine girmede. İşini ne kadar çabuk tamamlarsa, buradan o kadar çabuk çıkabilir ve eşinin izini sürmeye geri dönebilirdi.

Küçük erkeği takip ederken, kapıdan içeri eğilmek için başını eğmek zorunda kaldı. Dudakları sert bir çizgi halinde sıkıştı. Neden hem insanlara de Lathar'a uygun yerleri düşünmemişlerdi ki? Ama normalde bir Lathar savaşçısı buraya asla gelmezdi. Tüm eşleşmeler, şu anda bile yörüngedeki B'Kaar amiral gemisinden monte edilmekte olan uzay istasyonuna götürülecek ve burada önerilen eşleriyle buluşacaklardı.

Küçük masaların etrafında oturan kadın gruplarının bulunduğu büyük bir odaya girdiler. Hepsi form dolduruyordu ve rakamlar onu memnun etti. İmparator ve ekibinin cazibeli saldırılarına rağmen programa katılımın yavaş olacağından endişelenmişti. Bir kadının taktığı ve üzerinde Cade'in yüzünün olduğu rozeti gördü ve kendi kendine kıkırdadı. Tamam, belki de çocuk baş belası olmaktan başka bir işe yarıyordu.

"Gördüğünüz gibi bugün birkaç adayımız var," konuşmaya devam etti müdür. Berrick işlem gücünün çok küçük bir kısmını müdürün söylediklerine ayırmış olsa da, müdürün tüm dikkatini verdiği anlaşılıyordu.

Aslında odadaki tüm kadınların yüz hatlarını analiz ediyordu, içlerinden birinin Jay'in annesi olma ihtimaline karşı. Bu pek olası değildi ve o da bunu biliyordu ama... umut sonsuza dek yeşerdi. Odanın arka tarafındaki kadınlardan biri hakkında bir fikir edinememişti çünkü

Başka bir kadınla konuşurken geri çevrildi - kıyafetine bakılırsa programın çalışanlarından biriydi. Kadın LMP'nin renklerini giyiyordu ama aday giymiyordu. Bu kadın bir tür gri tulum giyiyordu.

Öfke içinde yuvarlandı. Diğer dişiler, sanki yıkım tanrısı *Kravtaron*'un ikinci gelişiymiş gibi gözlerini dört açmış onu izliyordu. Oysa bu küçük dişi arkasını dönme zahmetine bile katlanmamıştı. Dikkat çekmeye ya da not almaya değmez miydi?

"Buradaki grup," dedi müdür alt sesle ve diğerlerinden daha pahalı giysiler giyen bir grubu göstererek Berrick'in dikkatini yeniden çekti. "Başlıca adaylar."

Berrick başıyla onayladı ve onlara bir göz attı. Hepsi genç ve güzeldi ama onun ilgisini çekemeyecek kadar gençtiler. Çoğu, insanlığın çok daha kısa olan yaşam süresi göz önüne alındığında bile, onun yetişkinlik olarak kabul edebileceği bir yaşta bile değildi ve bu yüzden de ilgisini çekmiyorlardı.

Hepsi de onun çocuğu ya da torunu olabilecek kadar gençti... İnsan erkeklerinin genç cinsel partnerlere olan bu düşkünlüğü de neydi? Eşinin daha olgun bir dişi ve kendini kanıtlamış bir anne olduğunu zaten biliyordu. Sonunda onunla tanışmak için sabırsızlanıyordu.

Elbette, ne kadar çok dişi işlenirse, teorik olarak birden fazla dişiyile eşleşmesinin mümkün olduğunu biliyordu... ama şimdiye kadar tam tersi olmuştu. Bir dişinin birden fazla eşinin olması çok daha yaygındı. Bu da başka bir erkekle eşleşmeden önce dişisini bulması ve onunla çiftleşmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Yani... biliyorsun," diye mırıldanmak için yaklaştı müdür.

Berrick ona baktı. "Neyi biliyorum?"

Müdür doğrudan gözlerinin içine baktı. "Biliyorum, bunu hiç yaşamadınız..."

Berrick gözlerini kıstı. Bu insan ne saçmalıyordu şimdi?

"Ne vardı?"

"Şey... amcık. Yani, evet, eğer... malların tadına bakman , diyelim mi? O zaman diğer tarafa bakmaktan mutluluk duyarım."

Berrick gözlerini kırptırdı ve bir saniye sonra eli iğrenç küçük insanın boğazına dolandı.

Isabella tam da belgenin altını imzalarken GWEN geri döndü. Harfler yuvarlak ve kararsız, hatta çocuksu görünüyordu. Ama daha önce hiç imza atmak zorunda kalmamıştı, sadece parmak izini kullanmıştı, bu yüzden belki de affedilebilirdi.

"Teşekkür ederim," Isabella formu uzatırken Gwen yine o alışık olduğu gülümsemelerinden birini takındı ama sonra gülümsemesi kaydı, gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi.

"İtiraf etmeliyim ki, her zamanki adayımızdan biraz daha yaşlısın..." diye başladı, Isabella'nın formuna bakarak. Kaşlarını çatı ve tekrar yukarı baktı. "Şimdiden bir çocuğunuz mu oldu? Tam zamanında mı? Sağlıklı mı?"

Başını salladı, bir yerlerden bir gülümseme çıkardı. Acı tatlıydı ama idare etti. "Mükemmel bir erkek bebek."

Onu götürmelerinden önce gördüğü iki dakika boyunca sağlıklıydı.

"Tamam, bu bazı şeyleri değiştirebilir." Gwen formun üzerine bir not düştü. "Yaşınıza rağmen, kendini kanıtlamış bir anne olmanız kesinlikle lehinize puan kazandıracaktır. Ve eğer doğurganlığınız eskisi gibi değilse, Lathar'ın gelişmiş bir teknolojisi var..."

Kızgınlık damarlarında sıcak bir şekilde kabardı. "Yani benim değerim sadece doğurganlığıma mı dayanıyor?"

Gwen ona acıyan bir bakış attı. "Elbette canım. Lathar'ın kendi kadınları yok. Bize gelmelerinin tek nedeni buydu."

Bunu biliyordu. Uzaylılar Sentinel Beş'e saldırdıkları andan itibaren tüm haberlerde yer almışlardı. Dünya nefesini tutmuş, uzaylı kıyametini bekliyordu. Kıyamet günü vaizleri, uzaylıların hepsini köleleştireceğini ve çalışma kamplarına toplayacağını öngörerek hiç bu kadar iyi olmamıştı. Ya da kesip yemek için toplayacaklarını... İnsanlığın yeni uzaylı efendileri için sığırlardan ve damızlık kölelerden biraz daha fazlası olacağına dair vahşi teoriler ortaya atılmıştı.

Bu yüzden ilk saldırıdan sonra başka saldırı olmaması ve uzaylıların temas kurması büyük bir rahatlama olmuştu. Dünya ile müzakerelere bile başladılar. Tabii ki, çatlak gruplar Lathar'ın tüm dünyayı çalacağını iddia ederek çılgına dönmüşlerdi.

kadınları üreme kamplarına koymak ve Dünya'nın kaynaklarını yağmalamak için, ama artık kimse onları dinlemiyordu.

Lathar ve çok yakışıklı imparatorları buraya geldikten sonra olmaz. Başkan Murphy ile yaptığı tarihi toplantıların görüntülerini görmüştü. Şimdi bile, kafasını kaldırdığında, LMP ofisinin etrafındaki video ekranlarında toplantıların ve Başkan'ın uzaylılara Dünya'nın sunduğu en iyi şeyleri göstermek için düzenlediği özel turların görüntüleri gösteriliyordu.

Gwen başvurusunu inceleyip notlar alırken o da ekranı izledi. İmparatorun yanı sıra prens Rohn'u da tanıdı. Her iki uzaylı erkeğin de bekâr olduğu ve eş aradıkları medyada çokça yer almıştı. Yine de başkaları da vardı... Genellikle imparatorun arkasında. Kumral saçlı, uzun boylu, zayıf bir uzaylı ve siyah saçlı, büyük, siyah sakallı, iri yarı bir adam daha. Tehlikeli görünüyordu, her hareketini ölümcüllük örtüyordu.

"Buradalar, Lathar !" "Sokakta bir mekik var!"

"Kahretsin, trafiği bile durdurdular... Bu o mu? Tanrım, hiç bu kadar büyük birini görmemiştim!"

Odanın ön tarafındaki gruptan gelen heyecanlı fısıltılar üzerine sandalyesinde yarım döndü.

Gwen gülümsedi. "Bugün Lathar delegasyonundan biri bizi ziyaret edecek," diye açıkladı heyecanını zorlukla gizleyerek. "Her aday için en uygun uzaylı erkeği bulmamızı sağlayacak genetik eşleştirme programını geliştiren bilim adamlarından biri."

"Metal bir elbise giyiyor."

"Bu bir uzay giysisi mi?"

"Hayır, açık. Kollarını ve bacaklarını ... belki de tür uzaylı tekerlekli sandalyesidir."

"Hanımlar! Lütfen," dedi temsilcinin sesi konuşmaları bölerek. "Yerlerinize dönmenizi ve formlarınızı doldurmanızı sağlayabilirsem. Eminim sizi eşleştirebiliriz ve yakında kendi uzaylı kocanızla tanışabilirsiniz."

Merak etmesine rağmen kapı arkasından açıldığında Isabella tekrar Gwen'döndü. Yaşı zaten onun için kara bir lekeydi, bu yüzden bunu daha fazla berbat etmemesi gerekiyordu.

"Yani, kayıtlarınıza göre, iş geçmişiniz... ilginç miydi?" Gwen doğrudan ona bakarak sordu.

Isabella bir an için dondu kaldı. Kahretsin, iş geçmişiyle ilgileneceklerini hiç düşünmemiştir. Elbette tek ilgilendikleri uzaylı bir adam için bacaklarını açması ve belki de ona bir bebek vermesiydi... ne kadar iyi bir işte çalışabildiği değil?

"Öyle, evet." Sözlerini tarttı. "Şehrin bu bölgesinde istihdam genellikle düzensizdir ve çoğu rol geçici olabilir, mevsimsel değişikliklerin yanı sıra arz ve talebe de tabidir."

Sözlerini yumuşatmak, daha az çatışmacı görünmelerini sağlamak için gülümsedi.

"Yine de beni son derece uyumlu hale getirdi, ki bunun sadece bu konuda bir avantaj olacağını düşünüyorum..." Eşleşme programını göstermek için ellerini yana açtı.

"Gerçekten. Aynen öyle. Bu mükemmel bir bakış açısı Bayan Flores." Gwen onaylayarak gülümsedi. Hiç şüphesiz, adaylar açık gerçeği fark ettiklerinde pek çok histeri kriziyle zorunda kalmıştı... hayatlarından vazgeçtiklerine dair imza atıyorlardı.

Isabella bu konuda hiçbir yanılsama içinde değildi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ama başka bir seçeneği de yoktu.

Önündeki ekrandaki görüntü bitmişti ve bir anlığına aynalı bir yüzeye dönüşerek az önce kapıdan içeri giren uzaylıyı görmesini sağladı.

Gözleri açıldı. Bu, görüntülerdeki siyah saçlı, sakallı uzaylıydı ve... O. Öyleydi. Kocaman.

Lathar'ın insanlardan çok daha büyük olduğunu biliyordu ama bu kadar büyük olduklarını fark etmemişti. Hepsi normal boyutlarda görünüyordu ama şimdi bunun nedeninin onları karşılaştırma yapmak için bir insanın yanında hiç görmemiş olması olduğunu fark etti. Bu uzaylı, giydiği büyük metal kıyafet olmasa bile neredeyse iki metre olmalıydı. Bakışları onun üzerinde gezindi, görünüşünün her yönünü . Hayır, bu giysinin bir uzaylı tekerlekli sandalyesi olmasına imkân yoktu. İçindeki adam tamamen yırtık pırtıktı. Sağlam, ağır kaslı bir yapısı vardı, son derece fiziksel bir şey yaparak mükemmelliğe ulaşan türden. Ürperdi. Lathar hakkında bildiği kadarıyla, onlar savaşçıydı... bu adam bir askerd, yani bu kaslar savaş alanında yapılmıştı.

Lathar'ın ne gibi düşmanları vardı da görünüyorlardı?

Gizlice adamın yüzüne baktı ve ürperdi, tam bir sonraki görüntü döngüsü başlayıp uzaylıyı görmesini keserken gözlerini kaçırdı. O

çok... ötekiydi. Haber filmlerinden bile daha fazla.

Koyu renk saçlarının tepesi uzundu, yanları örülmüş bir at kuyruğu şeklinde arkada toplanmıştı ve yüzünün büyük bir kısmı koyu renk bir sakalla kaplıydı. Diğer uzaylıların hiçbirini sakallı görmemişti, bu yüzden bu gerçek onu daha da uzaylı olarak öne çıkarıyordu. Ama en çok giydiği kıyafet dikkatini çekmişti. Neredeyse bir zırh giysisi gibiydi ve sanki bunun için doğmuş gibi giyiyordu.

"Hey! Hayır! Ne yapıyorsun? Onu yere bırak!"

"Aman Tanrım, onu öldürecek!"

Gwen ofisin önünden gelen panik dolu bağırışlara baktı ve yüzü dondu. Isa sandalyesinde döndü ve nefesi kesildi. Metal giysili uzaylı bir insanı havaya kaldırmış, boğazından tutuyordu, yüzü öfke saçıyordu.

"Ne dedin sen?" diye öfkelenildi, derin sesi tuhaf bir şekilde aksanlıydı.

Gözlerini kırptırdı ve diğer personelin adamı kurtarmaya gelmesini beklerken etrafına bakındı. Ama hiçbirini kıpırdamadı, uzaylı meslektaşlarını yarı boğazlarken hepsi oldukları yerde donup kalmıştı.

İç çekti. Zorbalardan nefret ederdi. Onlardan tutkuyla nefret ederdi.

"Hey! Sen!" diye bağırdı, koltuğundan kalktı ve ofisi bir çırpıda geçerek adamın metal kaplı kolunu çekti. "Bırak onu seni büyük, lanet zorba!"

Berrick öfkeli bir kadın sesiyle döndü ve mavi-gri renkte öfkeli bir çift göze baktı.

Aynı anda hem tanıdık hem de değil.

"Ne dedin sen?" diye homurdanarak sordu, ona bu şekilde yaklaşıp konuşmaya cüret etmekle kalmayıp, ona gerçekten dokunmuş olması karşısında donup kalmıştı. *Ke'lath*'ı alevlendi, implantlar giysisinin metalinden duyusal girdi sağlıyordu, onu havada tuttuğu iğrenç küçük erkekten çekmeye çalıştı. Bu dokunuş karşısında neredeyse ürperecekti, bakışları kadının hâlâ kolunu tuttuğu yere kaydı. Şimdiye kadar hissettiği en yumuşak ellere sahipti ama bu ellerin ardında da bir güç yatıyordu; dişinin küçük boyu göz önüne alındığında şaşırtıcı bir güç.

Onun bakışlarını takip ederek, takım elbisesinin metali onu yakmış gibi elini bıraktı. Yakmış olamazdı. *Kasivar* giysisinin her modeli, herhangi bir insanla temas etmesine izin verilmeden önce kapsamlı bir şekilde test edilmişti.

Ama elini bırakmış olmasına rağmen yine de geri çekilmedi, gözleri parlayarak ona baktı. "Bizden birini öldürmenin buradaki hiçbir kadını yatağını paylaşma konusunda mutlu etmeyeceğinin farkında mısın?"

Gözlerini dikmiş ona bakıyor, hatasını anlamasını bekliyordu. Bir B'Kaar savaşçısına doğrudan meydan okumak genellikle tek bir şeyle sonuçlanırdı: ölüm. İmparatorlukta hiç kimse böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdi ama bu küçük insan dişi buna cüret etti. Etkilenmeli miydi yoksa aklının yerinde olup olmadığını mı sorgulamalıydı bilemiyordu.

B'Kaar savaşçıların vahşı ününü bilmese bile, onu gevşetmek için çektiirdiği giysinin iki ayaklı bir savaş makinesi olduğunu bilmese bile... kendisinden boy ve erişim açısından üstün olan bir uzaylıyla yüzleşmenin tehlikeli bir yol olduğunu kesinlikle görmeliydi. Bunu bir Izaean'a, özellikle de kan öfkesinin eşigindeki birine yapmış olsaydı düpedüz intihar etmiş olurdu.

Ama kendini tehlikeyi anlamış gibi görünmüyordu, bunun yerine başını eğdi ve sanki beyin hücreleri eksik olan oymuş gibi *ona* baktı.

"Tanrım Louise, siz İngilizce konuşabiliyor musunuz? Onu yere bırak yoksa mutlu mutlu vakit geçiremezsin. Anladınız mı?" diye tısladı, onunla elindeki küçük erkeğin arasına bakarak.

"Bu dışı," diye sordu insan erkeğe. "O bir aday mı?"

Kadın iç çekti. "Size cevap verebilmesi için onu yere yatırmanız gerekiyor."

Gecikmeli olarak, erkeğin nefes nefese kaldığını ve morardığını fark etti; bunların hepsi havasızlığın belirtileriydi. Kendi ayakları üzerinde durmak için esirini yere bıraktı, yere yayılmaması için gömleğinin önünü tuttu. Bu fedakârca bir hareket değildi. Bu iğrenç küçük adamdan bilgi alması gerekiyordu.

İnsan öksürdü, boğazını ovuşturdu ve sonunda boğuk bir ses çıkardı. "Sanırım hâlâ başvurusunu ve DNA'sını inceliyoruz." Berrick'e nankör bir gülümseme fırlattı. "Eğer sizi rahatsız ederse reddedilmesini ve silinmesini sağlayabilirim?"

Berrick bir an için doğru duyduğundan emin olamadı ve erkeğin sözlerini kişisel beslemesinin ara belleğinden tekrar okumak zorunda kaldı. Bu *draanthic* parçası, bu dışının başvurusunu işleme koymayı cidden reddedecek ve potansiyel olarak bir savaşçının eş bulma şansını reddedecek miydi?

Omuzları yenilgiyle çöktü ve döndü.

"Bekle," diye emredince kadın durakladı ve dönüp omzunun üzerinden baktı. Bir aşinalık duygusu ona saldırdı. Onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Bunu biliyordu. Tanıştığı insan dışilerinin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Öyleyse neden onu tanıyormuş gibi hissediyordu? Elini uzatarak eş programı veritabanına erişti ve onun başvurusunu buldu.

Isabella Flores. Adı Isabella'ydı... güzel bir isim. "Test edilmesini istiyorum."

"Hayır, hayır. . Sorun yok."

Isabella'nın gözleri büyüdü ve geri çekildi. Onu takip etme isteğini bastırarak hırıltısını bastırdı. Onu kovalamak. Daha önce konuştuğu, LMP üniforması giyen kadına baktı. "Fikrimi değiştirdim. Başvurumu yırtıp atabilirsin."

"Size kesinlikle daha uygun bir kadın bulabiliriz Komutan." Erkek, Berrick'in tedavisinden dolayı sesi kısık bir şekilde konuştu. "Bu biraz..." diplomatik bir tavırla durakladı ama dişinin ifadesi sertleşti.

"Yaşlı. Yaşlı olduğumu söylüyor," diye tersledi Isabella. "Bunların annesi olacak kadar yaşlı olduğun kesin!" Eliyle odanın etrafını işaret etti. Diğer tüm adaylar *Allatron fareleri* gibi duvarlara yapışmışlardı. Onlara bakış bile atmadı, tüm dikkatini önündeki dişiye vermişti.

Kızdaki bir şey, koyu renk saçları ve soluk gözleri onu etkilemişti. Bir dürtüyle yüzünün taramasını analiz için Jay'inkiyle birlikte çoklu beslemeye gönderdi. İnsan denizciye benzemiyordu ama tavırlarındaki bir şey ona Jay'i hatırlatıyordu.

"Öyle misin?" diye sordu, aniden onu merak etmişti. "Sen bir anne misin?"

Odadaki diğer adayların hiçbirinin onun çocuğu olmadığını zaten biliyordu. özellikleri onunkiyle uyuşmuyordu. Bazen gençler yüzeysel olarak ebeveynlerine hiç benzemezlerdi ama o dış görünüşe bakmıyordu. B'Kaar daha derinlere, kafatasının şekli ve yüzdeki kasların bağlantı noktaları gibi daha temel veri noktalarına bakıyordu. Bunlar soylarda ortak olma eğilimindeydi.

Çenesi kalktı. "Evet. Öyleydim."

Kanıtlanmış bir anne. Doğurganlığı kanıtlanmış. Tam da programın ihtiyacı olan şey.

Aniden hareketlendi, ona doğru adım attı. Kadın ciyakladı ve geri çekildi ama adam durmadı, onu en yakın duvara doğru sürükledi. Bir elini başının yanındaki duvara vurdu ve ayaklarının altındaki zemin kaplamasına sıva yağdırdı.

"Kendim yapmak zorunda kalsam bile sınanacaksın," diye ona doğru.

Korkmadan ve yılmadan ona ters ters baktı.

"Sen lanet olası bir zorbasın!" diye tısladı, küçük, kör dişlerini göstererek. "Umarım maçım için güzel bir uzaylı alırım, senin gibi bir pislik değil!"

ISABELLA uzaylının öfkeyle parlayan karanlık gözlerine baktı ve korku omurgasından aşağı süzülürken yutkundu. İşte bu kadar. İşte böyle ölmüştü... Lanet olası aptal çenesini kapalı tutamadığı için zorba, pislik bir uzaylı tarafından öldürülmüştü. Neden boş verip uzaylının o küçük hamamböceğini boğmasına izin verememişti ki? Onu dışarı atmaya razı olmuştu, yani bunu hak etmişti. Belki ölmeyi değil. kadar da kaltak değildi, ama onun devasa uzaylı tarafından kışının üstüne düşürüldüğünü görmekten kesinlikle zevk alırdı.

"Sana hangi eşleşme verilirse verilsin kabul edeceksin küçük dişi," diye haykırdı uzaylı, sesi bir kaya parçasını andırıyordu. "Bu eşleşme ben olsam bile."

"Uh-huh, bunu kendine söyleyip duruyorsun, günüşiği," diye karşılık verdi. "Küçük yazıları okudum. Eğer beğenmezsem ilk iki kibriti reddedebilirim."

Gözleri kısıldı ve onu daha bir ilgiyle süzdü. Bu kadar yakından bakınca gözlerinin sandığı kadar koyu olmadığını görebiliyordu. Lathar'ın gözlerinin kedi gibi olduğunu duymuştu ama onunkiler daha çok aslan gözlerine benziyordu, gözbebeği yuvarlaktı ve altın bir halkayla önce kahverengiye sonra da siyaha dönüşüyordu. Hatta yine bir aslanınki gibi gözlerinin etrafında biraz daha koyu bir ten vardı... ya öyle ya da göz kalemini çok iyi kullanıyordu ve her sabah aynada sürüyordu.

Bunu düşündüğü anda bu fikri reddetti. Bu adam dış görünüşüne önem veren biri değildi. Bakışları sakalına kaydı. Başlangıç olarak yüzünde o kadar sakal olmazdı. Tucker gibi sinekkaydı tıraş olmuş ve aynaya kafayı takmış olmalıydı.

"Korkmuyorsun. Çoğu kadın korkardı," diye itiraf etti ve bir dişli vızıltısı ve giysisinden çıkan basınçlı hava duvardan uzaklaştı.

"Huh... evet, şey. Senin gibi kabadayılara, bu grubun hayatta olduğundan daha uzun süredir karşı koyuyorum," diye ve adam ona dokunmamış olmasına rağmen kendini fırçalıyormuş gibi yaptı.

"Jay Stephens adında bir erkek tanıyor musun?" diye sordu.

Kadın başını kaldırdı. "Hayır. Neden?"

Kıpırdamamıştı, onu dikkatle izliyordu. Mikroskop altında bakılıyor gibiydi.

"Annen sana bakmamayı öğretmedi mi? Bu çok kaba."

Omuz silktili. "Çok fazla insan dişi görmedim. Sen..." "Büyüleyici mi?" diye tahmin etti.

Bir homurtu . "Küçük. Sinir bozucu."

"Senin de canın cehenneme," diye karşılık verdi, ekranda gösterilen görüntüye bakmak yerine ona bakmadı.

"İmparator ve başka bir uzaylıyla birlikteydin." Onun arkasından başını salladı.

Döndü ve boğazının arkasından bir ses çıkardı. Bunun onaylama mı yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyordu. "Savaş Komutanı Risyn B'Kaar. Benim amirim," diye ekledi.

"Çok yakışıklı," diye yorum yaptı. Yanındaki uzaylı-adam-dağ kadar büyük görünmüyordu. Neredeyse bu Risyn'in insan olduğuna inanacaktı. Bu güzel olurdu. İnsan gibi görünen bir uzaylıya sahip olmak. Tüm bu uzaylı olayından emin değildi, cennet gibi bir gezegende yeni bir yaşam için bile.

"Eşleşme programında değil," dedi uzaylı, sesinde tanımlayamadığı sıkı bir nota vardı. Ona baktı ama yüz ifadesi boştu. Nötr.

"Ne? Hepinizin kadın aradığını sanıyordum."

Tek kara kaşını kaldırdı. "Lord Risyn'in kendine göre sebepleri var."

Hah. İlginç. Lathar'da kişiler arası ilişkilerin nasıl işlediğini bilmiyordu. Belki de bu Risyn eşcinseldi ya da belki o ve uzaylı-adam-dağ anlaşıyorlardı. Kim bilebilirdi ki?

"Bu kadının başvurusu işleme konu mu?" diye sordu uzaylı, ön büroda vitesler ve hava frenleri ya da giysisini çalıştıran her neyse onun vızıltısı içinde ilerlerken onu takip etmesini işaret etti. Kapıyı iterek açtığında ürkmüş teknik personel etrafa dağıldı ve Latharian Eş Programı teknolojisinin iç işleyişine ilk kez bakma fırsatı buldu.

"Bu... benim DNA'm mı?" diye sordu, odanın ortasında havada asılı duran çift sarmalın holografik görüntüsüne bakarak.

"Öyle..." diye homurdandı büyük uzaylı, düşünceli görünüyordu.

"Sistem şu anda DNA'sını analiz ediyor," diye mırıldandı müdür, hâlâ boynunun ön tarafını ovuşturuyordu. "Ama bir eşleşme bulacağımızdan şüpheliyim. Yeterince uygun belirteç yok."

İsa onu görmezden geldi - uzaylının küçük hamamböceğini boğmasına izin vermeliydi - ve hologramı huşu içinde izledi. Sarmalın yan tarafında başka bir görüntü şekillendi. Bir yüz. Koyu renk saçlı ve soluk gözlü kadın dosdoğru önüne bakıyordu.

İri uzaylı ona döndü, kara gözleri suçluyordu. "Bu sen değilsin."

Başını salladı ve ona . "Hayır. Neden?"

"Bu yüz bu DNA'ya ait." Bir adım öne çıktı, bir eliyle çenesini kavradı ve inceleyebilmek için yüzünü kaldırdı. "Yine de yüz hatların yanlış. Farklı."

Yanaklarına renk geldi. Ona yüzünün uymadığı söylenmişti ama asla yanlış olduğu söylenmemiştir.

"Gençken yüz rekonstrüksiyonu ameliyatı oldum." Sesi düz ve duygusuzdu.

"Neden?"

Başka tarafa bakmayı reddetti. "Eski bir erkek arkadaşım beni dövdü. Ameliyat olmam gerekiyordu."

"Ne?" diye kükredi, sesinde öfke vardı. "Bir erkek sana el mi kaldırdı?"

Acı acı homurdandı. "Evet, siz uzaylılar işleri nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum. Ama burada bir kadının dikkatli olması gerekir. Çok fazla kadın, yeterince erkek yok... bu da harcanabilir olduğumuz anlamına geliyor."

Sert yüzünde tam bir şok ifadesi belirdi ve bunu nefret ve öfke izledi.

"Adına yakışır hiçbir Lathar bir dişiye el kaldırmaz," homurdandı. "Birine zarar veren, şerefsizler arasında sayılır."

"Üslerimizden birine saldıran bir tür için büyük laflar," diye karşılık verdi ve tam hologramlar cıvıldarken kendini onun elinden kurtardı.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı menajer. "Bir eşleşme var. Gerçekten de bir kibriti var."

"Öyle mi?" Gözlerini kırıştırarak ekrana baktı. Sistem onu eşleştirdiği uzaylıyı gösterecek miydi? Sinirleri bozulmuştu, ki bu çok saçmaydı. Uzaylı odada onunla birlikte olacak değildi ya, öyle değil mi?

"Biliyorsun," dedi büyük uzaylı, eliyle bir hareket yaparken sesi asıktı. Derisinin altında garip çizgiler parladı ve bir süreliğine dikkatini dağıttı.

ve sonra ameliyat olmasaydı nasıl görüneceğini gösteren görüntünün yanında başka bir görüntü belirmeye başladı.

Bu . Uzaylı-adam-dağ.

"Hayır. Sen değil." Ona doğru döndüğünde gözleri büyüdü, çoktan geri çekilmeye başlamıştı.

"Evet. Ben." Koyu renk gözleri parladı ve ona doğru bir adım atarak elini uzattı. "Sen benim dengimsin."

Devasa metal giysiyi inceledi, başını sallarken bile bakışları onunkilerle çarpışıyordu. Hayır, bu o olamazdı. Bir uzaylıyla evlenmesi gerektiğini biliyordu ama... onunla değil. Ondan başkasıyla.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı...

Ve kaçtı.

"S Koşuyor. Buna inanamıyorum. Gerçekten koşuyor," diye haykırdı yönetici.

"Teşekkür ederim, bunu kendim de görebiliyorum," diye cevap verdi Berrick, Isabella'yı çantasını alıp ön kapıdan çıkarken izlerken. Onu fiziksel gözleriyle izlemiyordu, her zaman değil. Ofisin ön kapısından çıkar çıkmaz, karşı binadaki güvenlik kameralarına geçti.

Onun peşinden yola koyuldu, insan erkek de peşinden geliyordu.

"Kontratını bozdu! Bu bir ... Gwen, polisi ara! Hemen! Merak etmeyin, efendim," dedi Berrick'e. "Onu geri getireceğiz... kelepçeli olarak. Onu Mirax Ruas'a gönderdiklerinde sözleşmesini bozduğuna pişman olacak."

"Ne?" Berrick olduğu yerde durdu, erkeğin sırtına çarpıp *kasıvarından* sekerek yere düşmesini umursamadı.

İnsana, Berrick'in botunun altından kazıdığı bir şeymiş gibi baktı. İnsanların ana hapishane sistemi olan Mirax tesislerini duymuştu. Medya ve eğlence kanallarında yaygın olarak yer alıyorlardı. En güçlü olanın hayatta kaldığı korkunç yerlerdi.

"Küçük bir yanlış anlama yüzünden bir kadını oraya mı göndereceksiniz?" diye hırladı. "O bir suç işlemedi. Kimseye zarar vermedi ya da kimseyi öldürmedi."

Müdür ayağa kalktı ve kendini fırçaladı.

"Suç suçtur," dedi, sesi normalden daha yüksekti ve stres seviyesinin daha yüksek olduğunu gösteriyordu. "Ve bunun için cezalandırılmalı."

Onu Mirax Ruas'a gönderecekler ve haftalar içinde ölmüş olacak. Bu da diğer kadınlara sözleşmelerini bozmamaları için bir uyarı olacak."

"İmzaladı," diye hırladı Berrick, küçük *draantiğin* boynunu oracıkta kırma isteğine direnerek. Bunu yaparsa, sadece imparatorun gazabına uğramakla kalmayacak, aynı zamanda tüm eş programını da riske atacaktı. Ve bunu yapamazdı... yapamazdı ve bu kadar çok erkeği gerçekten, sonunda bir eş bulma olasılığından mahrum bırakamazdı. "Bu da onun artık Latharian İmparatorluğu'nun yargı yetkisi ve yasal kuralları altında olduğu anlamına geliyor. Ve bu nedenle artık sizi ilgilendirmiyor. Anladınız mı?"

Tehditkâr bir şekilde öne doğru bir adım attı. Hiçbir şey yapmayacaktı, ama iğrenç küçük *traxiis* bunu bilmiyordu. Ve bilmediği şey.

"bulup kurtaracağız. Sisteminiz kuruldu ve düzgün çalışıyor."

"Öyle mi?" Ofis müdürü yarım döndü ve kaşlarını çatarak bilgisayar odasına baktı. "Hiçbir şeye dokunmadınız mı?"

Berrick kaşlarını kaldırdı ve *ke'lath*'ından gelen bir dürtmeyle yayındaki son birkaç saniyeyi odadaki tüm ekranlara gönderdi. Müdürün yüzü belirdi, yüz hatları şaşkın bir ifadeye bürünmüştü ve tekrar tekrar "Hiçbir şeye dokunmadınız mı?" dedi.

"B'Kaar'ın dokunmasına gerek yok," dedi ve binadan ayrıldı. Kapıdan çıkmadan önce, küçük dostunu takip edebilmek için çevredeki güvenlik şebekesine ve CCTV'ye erişmişti. Hızlıydı, hakkını vermeliydi, zaten neredeyse eriştiği alanın sınırındaydı.

Sırtı ve koşmaya başladı, önünden dağılan ürkmüş insanları görmezden geldi, aralarında tamamen uygun bir B'Kaar savaşçısı görünce havayı dolduran alarm çığlıkları. Hiçbiri, eğer onları öldürmek isteseydi, bunu aralarına girmeden de yapabileceğini fark etmemiş gibiydi.

Trafik sistemlerini kapatıp kaosa neden olabilirdi... ya da hava temizleyicilerini kapatıp onları boğularak ölmeye terk edebilirdi. Ya da şehrin altındaki reaktörü aşırı yükleyerek şehri ve çevresini nükleer bir çöplüğe dönüştürebilirdi. Bunu yapmak için yüzeyde olmasına da gerek yoktu... tüm bu hasarı yörüngeden de verebilirdi. Fiziksel varlığının yarattığı tehlike yapabileceklerinin en azıydı.

Koşarken arkadaşını takip etti. Isabella akıllı biriydi, arka sokaklarda dolaşüyor ve ana ulaşım yollarından uzak duruyordu. Yetkililerin onu orada yakalayacağını bildiği belliydi, ki yakalayacaklardı da. İnsan güvenlik güçleriyle birlikte çalışan Lathar'ı onu gözaltına almaları gerektiği konusunda çoktan uyarmıştı, böylece metro trenlerini ve istasyonlarını izliyor olacaklardı. Aynı şekilde, yer üstündeki tramvayların hepsi CCTV tarafından izleniyordu ve bu da onu yüz tanıma sisteminden yakalayabilirdi.

Yüzü asıldı ve küçük eşi hakkında daha fazla bilgi edinmek için insan veritabanlarının derinliklerine indi. Jay'in annesiydi ve gözleri aynıydı ama şu anda bildiği tek şey buydu. Adını ve yakın zamandaki iş geçmişini biliyordu, ki bu da kısa süreli işlerden başka bir şey değildi.

Kadının birkaç blok ötede yön değiştirdiğini fark edince kaşlarını çattı, sonra elini uzatarak bir elektrik direğinin etrafından dolandı ve köşeyi döndü. Kayıtları seyrekti. Sadece iş kayıtları ve kira sözleşmeleri vardı ama sekiz yıl öncesinden daha eski bir şey yoktu. Sanki ondan önce hiç var olmamış gibiydi... İlginçti. Hiç kimse öylece yetişkin olarak ortaya çıkmaz. Özellikle de Dünya gibi dijital ekosistemin kapalı olduğu bir gezegende. Latharian imparatorluğu ve muadilleri gibi çok sistemli varlıklarda durum biraz daha bulanıktı. Birinin sistemden çıkabileceği pek çok yer vardı. Ama burada değil, sahip oldukları sistemlerle değil, bu da bir sonuca yol açtı. Kayıtlar yanlış değildi. Belli bir tarihten önce Isabella Flores diye biri yoktu.

Bu da şu soruyu akla getirdi. Kimdi o?

B'Kaar amiral gemisindeki ana bilgisayara erişip işlem gücünü artırana kadar dijital araştırmasından vazgeçerek, bunun yerine bildiklerine odaklandı.

yaşıyordu. Kaçma konusunda zeki olsa da, şu ana kadarki davranışları ya da tavırlarıyla ilgili hiçbir şey onun gezegeninin askeri hizmetinde olduğundan şüphelenmesine neden olmamıştı. Yani, yakında bir noktada ikamet ettiği yere dönecekti. Galaksideki çoğu varlık bir ine ya da yere dönerdi ve insanlar da farklı görünmüyordu. Bu yüzden tekrar kaçmadan önce sadece kişisel eşyalarını toplamak için bile olsa evine dönecekti. Çünkü dönecekti. Döneceğini biliyordu. Evinden duygusal ya da kişisel eşyalarını almadan önce ona ulaşamazsa, gitmiş olacaktı.

Kayıtlardan adresi alarak takibi bıraktı ve o tarafa yöneldi. Onun ve Jay Stephens hakkında bildiği ayrıntıları düşünmeden edemedi.

Onun Jay'in annesi olduğunu biliyordu ve ayrıca o kadar kötü dövüldüğünü biliyordu ki yüzünü ameliyatla yeniden yapılandırmışlardı. Yüz veri noktalarından onu tanıyamamasının nedeni buydu. Kalbi sıkışmış, bir erkeğin böylesine narin ve güzel birine zarar vermesine karşı damarlarından taşan öfke bembeyaz olmuştu. Böylesi bir vahşet karşısında çaresiz kalan birine. Onun ve Jay'in dosyalarındaki detayları yan yana koyduğunda şok edici bir keşif yaptı.

Dosyasındaki doğum tarihi yanlış değilse, Jay'i doğurduğunda gençti... çok gençti. Kendisi de bir çocuktan daha fazlası değildi. Şimdi yüzünün kaydettiği görüntülerini analiz edecek zamanı olmuştu ve ameliyattan kalan yara izlerinin eski, yaklaşık aynı zamana ait olduğunu fark etti. Bu da hamileyken ya da doğum yaptıktan kısa bir süre sonra dövüldüğü anlamına geliyordu...

Hızını artırırken yüz ifadesi gerginleşti, onun evine ondan önce varmaya kararlıydı. Onun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyecekti. O onun dışıydı. Onun eşiydi.

Onun koruması.

Önündeki bina, arkadaşı Isabella'nın yaşadığı bina gri, beton bir bloktu. Sıkıcı ve yavandı. Berrick aşağı yukarı baktı, dudağı dişlerinden geriye doğru kıvrıldı. Ona karşı koyan bu küçük, canlı dişinin böyle kasvetli bir yerde yaşadığını hayal bile edemiyordu. O bunun için fazla parlak ve canlı, fazla *vahşiydi*.

Bina kimlik numarasını tekrar kontrol etti. Evet, doğru yerdeydi. Kendi kendine söylenerek merdivenlerden çıktı ve kapıyı iterek açtığında temiz ama boş bir iç mekânla karşılaştı. Temizlik kimyasallarının güçlü kokusu ona saldırdı. Lobinin içi, kimyasalların beton duvarları çukurlaştırdığı ve yer döşemesindeki desenleri soldurduğu noktaya kadar fırçalanmıştı.

Lobideki ofiste kimse yoktu, camın arkasındaki oda boştu. Kendini duyuramayınca döndü ve merdivenlere yöneldi. Bir asansör gördü ama *kasıvarının* muhtemelen asansörün üzerinde olacağını biliyordu.

maksimum ağırlık kapasitesi. Ayrıca, kafasını tavana çarpmamak için eğilmesi gerekecekti.

Merdivenleri tercih ederdi.

Isabella Flores'in on birinci katta bir evi olduğu belirtilmişti. Berrick merdivenleri bir bir çıkarken nefesinin altından mırıldandı. Giysisindeki iticileri çalıştırabilirdi ama merdiven boşluğu çok az alan sunuyordu.

Binanın bir şemasını çıkararak, Isabella'nın dairesini izole ederken başka hiçbir B'Kaar'ın düşüncelerini gözetlememesi için güvenli bir yayına attı. Daha küçük olanlardan ve çevresindeki binaların planlarına bakılırsa, tuğla bir duvara bakıyordu.

Sağ kata ulaştı ve kapıyı iterek açtı.

"Ama Bay Deckert, eşyalarım ihtiyacım var!" Keskin kadın çılgılığı, yüksek düzeyde korku ve hayal kırıklığı kaydetti.

"Ben hakkımı aldığımında sen de alacaksın."

Yanıt sert bir erkek sesiydi. Berrick analizden geçirdi. Daha yaşlı, muhtemelen elli Terran yılı civarında.

"Ama bu daha önceki borcumun iki katı!" O tarafa doğru yürürken *ke'lath* ile güçlendirilmiş işitme duyusunun kolayca algıladığı kâğıt duydu. Hoparlörler bir köşedeydi ve eğer planları doğru okuyorsa Isabella'nın üzerine kayıtlı daireden çok uzakta değildi.

"Buna erken fesih ücreti deyin."

"Ama beni . Anlaşmayı ben feshetmedim."

"İşinizi kaybettiniz, bu yüzden kiranızı ödeyemiyorsunuz. Bu erken fesih sayılır."

"O kadar parayı nereden bulacağım? O şeyler... çocuklarımdan bana kalan tek şey onlar."

Kadının sesi kalınlaştı. Berrick'in omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı. Çok fazla kadınla tanışmamıştı ama içgüdüsel olarak sıkıntıda olan birinin sesini tanıyordu. Bu onu rahatsız ediyordu - hücresel düzeyde gerçekten rahatsız ediyordu.

"Benim sorunum değil. Böbrek satarsın. Ana caddede bir sürü organ satılan yer var."

Berrick ne anlama geldiğini anlamak için bu ifadeyi aradı. Sonra gözleri büyüdü, arama sonuçlarında yerel organ ıslahı hizmetlerinin tanıtım materyalleri ve literatürü görüldüğünde kanında kaynayan öfke taşmaya başladı. Bu muydu

Erkek cidden kadının kendi eşyalarını kurtarmak için vücut parçalarını satmasını mı öneriyor?

"... ama acele edin çünkü gün sonuna kadar çıkmazsa tüm eşyalarınız öğütücüye gidecek."

Köşeyi döndüğünde küçük bir dişinin üzerine abanmış bir insan erkeği gördü. Kadın ufak tefekti ama ona göre bütün dişiler ufak tefekti. Bu dişi çoğundan daha küçük görünüyordu, gövdesi umutsuzlukla eğilmişti.

"Doğru mu duydum?" Berrick ikisine doğru adım atarak talepte bulundu. Onun sesini duyan erkek döndü ve daha büyük görünmek için kendini şişirdi. Berrick'i görür görmez dondu kaldı, gözleri bir o yana bir bu yana kayıyordu, sanki cüssesini ve iriliğini kullanarak küçük bir dişiyi korkutmanın bir şey olduğunu, ama aynı şeyi kendisinden bir metre ve birkaç yüz kilo fazla olan Berrick üzerinde denemenin tamamen başka bir şey olduğunu fark etmiş gibiydi.

Çabucak toparlandı. "Seni ilgilendirmez dostum. Geçip gitmeni öneririm."

Berrick onun önünde durdu ve havayı boşaltmak için giysisinin arkasındaki kelepçeleri tetikledi. Buna ihtiyacı yoktu. Mükemmel çalışıyorlardı. Sadece kulağa korkutucu geliyordu ve iki kırılgan insana kıyasla ne kadar *uzaylı* olduğunu vurguluyordu.

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum," dedi, karanlık bakışları insan erkeğe yönelmişti. Küçük dişi duvara , gözlerini adama dikmişti, sanki Lathar'ın saçma sapan söylentilerdeki gibi onu bir barbar akıncı gibi alıp götürmesini bekliyordu.

"İnsanlar kafamı karıştırıyor. Bu kadının eşyalarını nasıl olsa hurdaya çıkaracaksınız ama yine de onlar için size ödeme yapmasında ısrar ediyorsunuz. Belli ki onları yok etmeyi planlıyorsanız sizin için hiçbir değerleri yok, o halde onları fidye için tutmanın size ne gibi bir faydası olabilir? Tamamen parasal olmaktan başka?"

Yüzündeki tiksintiyi gizleme zahmetine girmede. B'Kaar gemisi yörüngeye ulaştığından beri insan veri tabanlarına bağlanmıştı. Türlerinin geçmişini taradığında insanların açgözlü olduğunu, muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığı en materyalist motivasyona sahip türler gördü. Ve bazılarının kendilerinden daha zayıf olanları avlama biçimleri iğrençti.

"Buralardan değilsin, o yüzden anlamanı beklemiyorum." Erkek ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Ama eğer istersen

bana bir teklif yap..."

Berrick'in bir an için nutku tutuldu. Erkek, dişiyi tehdit etmekle aynı eşyaları ona teklif etmek arasında neredeyse hiç zaman kaybetmemişti. Kadının gözleri ona kilitlendiğinde genişledi ve gözyaşlarının köşelerde toplandığını görebiliyordu.

İçini çekti ve insan başkanın yüzeydeyken Latharianlar için açtığı kredi limitine erişti. Bu 'misafirperverlik' içindi... görünüşe göre kahve dedikleri içecek ve küçük yiyecekler, ama bu daha önemliydi. "Pekâlâ. Eşyaları ve dairesinin bir haftalık kirası ne kadar? Ve 1111 numaralı daire için, Isabella Flores."

"Yirmi bin kredi," dedi hemen, gözleri parlayarak. Berrick homurdandı ve bu miktarı söylediğı hesaba aktardı.

"Tamamdır. Şimdi çekil ve bu dışının eşyalarını almasına izin ver."

Erkek başını salladı, arkasını dönüp aceleyle uzaklaşırken sırtmasını zorlukla tutabildi. Berrick onu görmezden geldi, onun yerine duvara yaslanmış, geniş ve koyu renk gözlerle kendisine bakan küçük dişiye baktı. Küçük, güzel bir şeydi, kardeşlerinden biri için mükemmeldi.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye gürledi, ona zarar vermek istemediğini belirtmek için ellerini uzattı. "Eşyalarını topla ve Latharian Eş Programı ofisine git. Onlara Berrick B'Kaar'ın programa kabul edilmene izin verdiğini söyle. Sana göz kulak olacaklardır."

R Şehirde dolaşmak ve polis devriyelerinden kaçmak, bugün yediği az miktardaki yemekle çok fazlaydı.

Isabella binasına ulaştığında açlıktan neredeyse bayılacaktı.

Rahatlayarak kapıyı itti ve asansöre yöneldi. Kapı arkasından kapandığında, asansör kendi katına ulaşana kadar duvara yaslandı. En az bir hafta yetecek kadar küçük bir besin bloğu zulası vardı. Onlara ihtiyacı olacaktı.

Çünkü eşleşme programıyla olan sözleşmesini bozarak kaçmıştı. Şimdi DNA'sı sayesinde onu önceki siciliyle eşleştirebileceklerdi ve Tucker'ın kontrolü altındayken işlediği küçük hırsızlık suçları yüzünden mahkeme yüzü bile görmeyecekti. Gençken, dünya farklıyken küçük bir suç olan şey artık küçük değildi. Şimdi, belli bir maaş diliminin altındaysanız, herhangi bir suç sizi doğrudan ceza sistemine sokuyordu. Bu da onun durumunda, sabıkalı olduğu için tek bir anlama geliyordu... Onu Mirax sistemine, yani Mirax Ruas'a sokacaklardı.

Yani yakalanmayı göze alamazdı.

Asansör geldiğini bildirmek için pırıldadı ama kapının üzerindeki ışık sönüktü. Yıllardır çalışmıyordu, buraya taşındığından beri hiç çalışmamıştı. Yirmi üç numaralı dairedaki Bayan Elverson bir zamanlar asansörün müzik bile çaldığını söylemişti. Binanın yaşına bakılırsa muhtemelen dinozorların yeryüzünde dolaştığı zamanlara denk geliyordu... Isabella iç çekerek metal duvarı itti ve koridora doğru yürüdü.

Neyse ki bunca yıl Tucker'dan kaçmak zorunda kaldığı için ortadan kaybolma konusunda ustalaşmıştı, bu yüzden her zaman hazır bir çantası vardı.

Git. Ama bu sefer sadece şehri atlamak yaramayacaktı. Gezegeni bile atlayıp Lathar'dan uzaklaşamazdı. Hatta sistemden bile. Bir insan olarak gidebileceği en uzak yer Edanya sistemleri olabilirdi ama Lathar muhtemelen çoktan oradaydı. Bu da büyük şehirlerin vahşi doğaya gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Eskiden orada kasabalar ve daha küçük şehirler vardı. Kaynaklar var sıkı etrafında ve Gezegen, hükümetler tarafından finanse edilen başlıca şehirlerde nüfuslarını merkezileştirmişlerdi.

geri kalanını da harabeye çevirir.

Şimdi, sadece göçebe topluluklar dışarıdaydı, şebekeden ve yetkililerin görüş alanından uzakta kalıyorlardı. Bu her zaman onun son seçeneğiydi - yakıp yıkma politikası. Bir kez dışarı çıktı mı, geri dönüşü yoktu. Asla. Yetkililer hiçbir göçebenin sisteme geri dönmesine izin vermiyordu. Ama şimdi başka seçeneği yoktu. Büyük uzaylının onu bulamayacağı tek yer orasıydı.

Onun kapısı binanın ortasında, soldan üçüncü kapıydı. Köşedeki sütlerden birine ya da iyi bir manzaraya sahip olacak kadar bile kazanmıyordu. Pencereleri karşıdaki binanın boş beton duvarına bakıyordu. Bunu özlemeyecekti. Bu kesindi.

Kapıyı iterek açarken kafasında planlarını gözden geçirmeye başlamıştı bile. Çantası hazırды. Tek yapması gereken birkaç şey alıp yola çıkmaktı. Neyse ki hiçbir zaman çok fazla eşya biriktiren biri olmamıştı. Birincisi, hiçbir zaman lükse ayıracak parası olmadığı için, ikincisi de her an ayrılmak zorunda kalabileceği gerçeği her zaman aklının bir köşesinde olduğu için. Zorlukla kazandığı kredileri geride bırakmak zorunda kalabileceği şeyler için harcamak istemiyordu.

Ana odayı üç adım geçtikten sonra yalnız olmadığını fark etti. Köşedeki kanepede oturan iri yarı figürü fark edince yavaşladı ve sonra durdu.

Nefes nefese dönmüştü. "Sen!"

"Ben." Çenesini kaldırdı, derisinin altında beliren garip ışıklar karanlık köşede onu aydınlatıyordu. Büyük takım elbisesinden parlıyor, onu bir sandalye gibi çevreliyorlardı. Ya da ara sıra çalıştığı depolarda gördüğü güç yükleyicileri. "Benden bu kadar kolay kaçabileceğini mi sandın, *Kelarris*?"

Sesi derindi, ofiste olduğundan daha derindi. Belki de ışıklar yüzünden? Yüzünün sert hatlarını belirginleştiren bu bakışlarla şimdi daha da yabancı görünüyordu. çekildi, yüzünü

Kıçıcı küçük mutfağın tezgahına çarpana kadar gözleri onun üzerindeydi. Kaçacak hiçbir yeri kalmamıştı. Kapıya doğru hızlı bir bakış atınca kıkırdadı, derinden gelen ses tenini titretti.

"Dene bakalım," dedi kaya kayması gibi bir gürültüyle. "Sizi temin ederim ki daha hızlıyım."

"Evet, onun içinde olurdun," diye karşılık verdi, çenesini büyük takıma doğru iterek. Eğer kayıtlarda gördüğü gibi onun dışında olsaydı, kesinlikle denerdi ama şimdi değil.

"Haksız bir avantajınız var. Öyle değil mi? Öyleyse nedir?" diye sordu, adam ayağa kalkıp bir makine vızıltısı içinde aralarındaki boşluğu geçerken boynu tutulana kadar yukarı bakmak zorunda kaldı. "Siz uzaylılar savunmasız kadınlara zorbalık yapmaktan zevk falan mı alıyorsunuz?"

Yüz ifadesi gerilmişti ama umurunda değildi. Artık onu yakalayamayacağına göre kaçacak bir yeri yoktu ve duygularını incitmişse ne olmuş yani... *lanet olsun*, adam büyüktü. Adam ona doğru yaklaştığında nefesi kesildi. Tamam, belki de onu kızdırmak o kadar da iyi bir fikir değildi.

"Seni tehdit ettim mi?" diye sordu, sesi öncekinden daha alçaktı. "Seni incittim mi?"

Adam elini uzattı ve kadın irkildi, ne yaptığını fark eder etmez hareketi durdurdu. Bu pisliğe hiçbir şekilde onun üzerinde herhangi bir güç veremezdi, önceki korkularının gücü bile olsa.

"Ben B'Kaar," dedi, saçının gevşek bir tutamını nazikçe kulağının arkasına sıkıştırırken onu dikkatle izliyordu. "Benimle güvendesin. Biz kadınlara zarar vermeyiz. Onları dövmeyiz..."

Parmağının ucuyla kızın yanağına, ameliyattan kalan ve zar zor fark edilen yara izlerinden birinin üzerine dokundu. "Bunun başına gelmesinden dolayı pişmanım. Daha önce yanında olamadığım için pişmanım."

Kaşlarını kaldırdı, kalbi onun yakınlığı ve kaçamayacağı gerçeği karşısında çarpıyordu. Kıpırdamaya cesaret edemiyordu ama bir şekilde ağzı onun kızdırmamaları gereken büyük, korkunç bir uzaylı savaşçı olduğunu anlamamıştı ve yine de kendi kendine koştu.

"Merak etme. Artık alıştım sayılır. Eğer gitmeme izin vermezsen, şimdi ne olacak? Kaçtım. Beni bir tür uzaylı hapishanesine mi atacaksın?"

KORKMUŞTU ama yine de ona meydan okudu.

Berrick dudaklarını bükme isteyen küçük gülümsemesini sakladı, eğer ona gülümserse minik arkadaşını korkutacağından emindi. Ona yüzünün pek de dost canlısı olmadığı söylenmişti. Kim bilebilirdi ki? Belki de bir insan dişisi gülümsemesini onu rahatlatmaya çalışmak yerine tehdit ettiği şeklinde algılayabilirdi.

O mükemmeldi, tamamen mükemmeldi.

"Lathar dişileri hapse atmaz," diye söylendi, bu geri kalmış türün doğurgan dişilere böyle şeyler yaptığı düşüncesine hâlâ kızgındı. Onları acı çekecekleri, yaralanacakları ve muhtemelen ölecekleri bir yere koymak... düşünmenin ötesinde bir şeydi.

"Seninle eşleştim. Bu yüzden davranışlarından ben sorumluyum. Yaptığın her şey bana yansır ve seni disipline etmekten yalnızca ben sorumluyum."

Bu sözlerin Mirax Ruas gibi bir cehennem çukuruna atılmayacağına dair onu rahatlatacağını düşünmüştü ama gözlerindeki umudun sönüşünü ve gözleriyle buluşmayı reddederek yere bakarken omuzlarının çöküşünü izledi. Bu manzara onu derinden etkiledi.

Şaşkınlıkla ona baktı. Neyi yanlış söylemişti? Küçük konutun etrafına tekrar baktı. Hiçbir şeyi yoktu. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyi. Daha önce de seyrek odalar görmüştü ama imparatorlukta görev yapan savaşçıların bile *bir* şeyleri vardı; kendi gezegenlerinden getirdikleri *bir* battaniyeyi yataklarının dibine sererler ya da seyahatlerinde topladıkları ıvır zıvırları .

O eve gelmeden önce yaptığı hızlı arama sırasında, küçük dairede küçük eşinin gerçekte kim olduğuna dair ona ipucu veren hiçbir şey bulamamıştı, sadece varlığını sürdürmeye çalışan bir dişi dışında. Yiyecek soğutucusunda bile bir *kervasinin* bile burun kıvracağı tatsız yiyecek bloklarından başka *bir* şey yoktu ve altı bacaklı binekler neredeyse her şeyi yiyebiliyordu.

Uzanarak iki parmağını çenesinin altına sıkıştırdı ve başını kaldırıp kendisine bakmasını sağladı. Kızın gözlerinde hüznün gördü ve bu onu rahatsız etti.

"Programa neden kaydoldunuz?" diye sordu.

Omuz silkerek adamın bakışlarından kaçtı. "Uzaya seyahat etmek için bir şans. Bunu kim istemez ki?"

Sebebi bu değildi ama tahmin edebiliyordu. Yaşadığı yerin darlığı gözünün önünde duruyordu. Ona daha iyi bakabilirdi. Onunlayken asla yiyecek ya da

lüksler. Bir daha asla zahmet çekmesine ya da çalışmasına gerek kalmayacaktı. Sadece onun kendisine bakmasına izin vermeliydi.

"Uzay yolculuğu, ha?" Başını salladı. "Bu iyi bir sebep. Farklı bir kültüre, yeni manzaralara maruz kalmak."

Bir eş mi istiyordu? Yoksa çaresizlik mi onu programa sürüklemişti?

"Programın doğasının farkında mısınız?" Ayıyı dürtüklemekten kendini alamıyordu ama bilmesi gerekiyordu.

Hâlâ ona bakmıyordu ama başını sallarken yanaklarının rengi açılmıştı. "Evet, öyleyim."

Kadının kirpiklerinin altından kendisine kısa bir bakış attığını neredeyse kaçırıyordu. Hızlı ve değerlendirciydi. Gördüklerinin hoşuna gitmesini umarak kendini şişirdi.

"Benimle eşleştin."

Kendini tekmeleyecek gibi hissetti. Ne kadar *saçma* bir yorumdu. Tabii ki eşleşmişlerdi. Aksi takdirde bu konuşmayı yapıyor olmazlardı.

Yine başını salladı. "Sen söyledin."

Harika. Şimdi ne dedi?

"Ben iyi bir eşim. Ben Berrick, B'Kaar Alt Komutanı."

Bu bir tepki aldı. Başını kaldırdı, gözleriyle buluşmadan önce bakışları adamın kıyafetinin üzerinde gezindi. "Senin bir Lathar olduğunu sanıyordum?"

Başını eğdi, onun saçlarına tekrar dokunup dokunamayacağını anlamaya çalıştı. Onun teni şimdiye kadar hissettiği en yumuşak şeydi.

"Ben Lathar'ım, evet. Ama benim klanım B'Kaar."

"Berrick. Bu... alışılmadık bir isim." Başını hafifçe eğdi, bu bilgiyi gözle görülür bir şekilde dosyalıyordu. Gözlerindeki bariz zekâ karşısında kalbi heyecanlandı. Ufak tefek, narin ve hızlıydı... Daha iyi bir eş isteyemezdi.

Başını salladı, kızın adını beğenmiş görünmesinden memnun olmuştu. "Büyükbabamın adıydı. Bana onun adını vermişler."

Onu öpmesine izin verecek miydi? Hem Cade'i hem de diğer çiftleşmiş savaşçılardan bazılarını eşlerini öperken görmüştü ve bunu istiyordu. Gerçekten istiyordu. Ağırlığını kaydırdı, ilerlemek için giysisini tetiklemeye hazırdı ama kadın yine irkildi. Ona bir erkeğin ellerinde şiddete maruz kaldığını hatırlattı.

"Bütün B'Kaar'lar senin gibi mi?" diye sordu aniden, elbiseye tekrar bakarak. "Bununla... ve derinin altındaki hafif şeyle mi? Bu değil.

... yakalamak gibi, mi?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Yakalamak mı?"

Çenesini kaldırdı ve onun bakışlarıyla cesurca buluştu. "Eğer sevişirsek, derimin altında bir ışık gösterisi yapmayacağım. Değil mi?"

Berrick'in nutku tutulması pek sık rastlanan bir durum değildi ama bu açık sözlü meydan okuma bunu başarmıştı. Burada, onunla... samimi olması gerektiği gerçeğini nasıl ortaya atacağını merak ediyordu ve o da bunu ortaya attı. Yani bunu çoktan düşünmüştü ve endişesi ondan bir şey kapmaktı. Tam olarak *Ke'lath*.

"Hayır, benim tatlı küçük *Kelarris*'im," diye kıkırdadı. "*Ke'lath* implante edildi. Bu, samimi bir hareketle yakalanabilecek bir şey değildir."

Başını salladı. "Güzel. Bir tür garip uzaylı STI'sı olabileceğinden endişeleniyordum."

İçinden bir eğlence geçti ve sırıttı. "Lathar böyle şeylerle sözleşme yapmaz ya da aktarmaz. Benimle tamamen güvende olacaksın. Söz veriyorum."

"Hmmm." Ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Senin için söylemesi kolay. Kocaman olmuşsun."

"Senin küçük insan erkeklerine kıyasla öyleyim."

Gurur onu doldurdu, göğsünü kabarttı. Bir erkek olarak en verimli çağındaydı. Elbette herhangi bir dişi ona sahip olmaktan memnun olurdu. Bir daha asla bir insan erkeğine bakmayacaktı bile. İhtiyacı olan tek şey o olacaktı.

"Hmmm."

Kadın yine o sesi çıkardı ve adam ona baktı. Bu ne anlama geliyordu? İlk başta düşündüğü gibi onaylama gibi gelmiyordu. Dudaklarını büzerek ona baktı, kendisinden epeyce kısa olmasına rağmen bir şekilde burnunun ucuyla ona bakıyordu.

"Emin değilim... yani, sığacak mıyız? Mesela... ?" Kutsal *draant*.

Kadının sözleri kafasına dank edince başı döndü. Bir kez daha geri adım , onu öpmeli miydi yoksa cinsel organlarının nasıl uyacağını merak ederken onu korkutup korkutmayacağını merak ediyordu.

Hırıltı, onu durduramadan içinden koptu ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Eli kızın saçlarına kayd ve eğilirken başını sabit tuttu. Dudaklarını kendi dudaklarının altında ezdi, göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını öğrenmek için çaresizdi.

Öyleydiler, küçük nefesi ona savunmasını aşma ve sonunda tadının neye benzediğini öğrenmek için dilini içeri kaydırma fırsatı verdi. Adam inledi, derin ses göğsünde gümbürdeyerek onu daha yakına çekti. Kızın tadı, tembel yaz öğleden sonralarının, *yaari-berry* suyunun parlak köpüğünün ve gece havasının *harris* çiçeğinin yumuşak kokusuyla yüklü olduğu üç ayın altındaki çökmekte olan gecelerin tadıydı ve adam bir kalp atışında tamamen bağımlısı oldu.

İkisinin de nefesleri kesilmiş bir halde öpüşmeyi keserek alnını onunkine yasladı.

"Oh, *sığarız, Kelarris*. Kesinlikle ."

■ Sabella yavaşça gözlerini kırıştırdı, ona bakarken düşünceleri bomboştı. Onu öpmüştü. Bir uzaylıyı öpmüştü. Aman Tanrım. Öpmüştü.

bir uzaylıyı öptü. Gerçek bir uzaylıyı.

Berrick'in yüzünü incelerken gözlerinde beliren yumuşak ifadeyi fark ettiğinde eli boğazını kapatmak için havalandı. Çok fazla erkekle öpüşmemişti ama bu tamamen masum olduğu anlamına da gelmiyordu. Ne de olsa yıllar içinde bir oğlu ve birkaç sevgilisi olmuştu.

Ama hiçbir şey birkaç randevudan ve tek gecelik ilişkilerden öteye geçememişti. Bunu hayatın en düşük maaş dilimlerinde zor olmasına bağlıyordu ama bundan daha fazlası vardı. İlgisini çekmemiş ya da bu yaygaranın nedenini anlamamıştı. Seksi ya da öpüşmeyi sevmediğinden değil, ama güzeldi. Hepsi bu kadardı. Ne daha fazlası ne de daha azı.

Ama... aman tanrım, bir uzaylıyı öpmek *-bu* uzaylıyı öpmek-dünyasını sarsmıştı.

Bakışları düştü ve takım elbisesinin önündeki metali tuttuğunu fark etti. Sanki onu yakmış gibi ellerini bıraktı, geri adım atarken yanaklarında alev alev yanan bir sıcaklık vardı. Aralarına mesafe koymak için her şeyi yapardı. Bakışları perçeminin altından adamın üzerinde gezindi.

Onun ne kadar... *insan* olduğunu nasıl fark etmemişti? Kıyafetini çıkarırsanız, onun gibi iki kolu, onun gibi iki bacağı vardı. Yüz hatları, ne kadar sert ve yasaklayıcı olsalar da, yine de insana benziyordu. Farklı olan tek şey gözleriydi; bir aslanınki gibi kahverengi ve altın sarısı. Kadın ürperdi. O bir uzaylıydı ama tamamen erkekti. Ve öpücüğü daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu.

"İnsan gibisin," diye kekeledi, bakışları adamın dudaklarına kilitlenmişti. Sakalı bile beklediğinden farklıydı. Kaba ve telli yerine yumuşak ve ipeksi. "Ama daha büyük. *Çok* daha büyük."

Kıkırdarken dudakları kıvrıldı. Ses alçak ve kirliydi, gözlerindeki sıcaklık kadının başka tarafa bakmasına neden oldu.

"Öyleyiz. Daha büyük, yani. Ve insanlara benzememiz hiç de şaşırtıcı değil. Aslında siz de bizim gibisiniz. Türünüz kayıp bir Latharian keşif gezisinden geliyor."

"Yaptık mı?" Kendini yine şaşkınlık içinde buldu. "Haberlerde bunu hiç söylemediler."

Başını iki yana salladı. "Bu yaygın bir bilgi değil. Liderliğiniz biliyor. Sanırım bu gerçeğin kamu tüketimi için fazla hassas olduğuna karar verdiler."

Başını salladı. Mantıklı geliyordu. Bazı çevreler uzaylılara karşı çok kötü duygular besliyordu ve bunu ortaya çıkarırlarsa nasıl bir tepki alacaklarını tahmin edebiliyordu...

"Aman Tanrım, ben uzaylı mıyım? Hepimiz uzaylı mıyız?"

Yine gülümsedi, sakalının karanlığında beyaz dişleri parlıyordu. "Hayır tatlım, hepiniz insansınız. Ve bunun için minnettarım."

Uzaylıların Dünya'ya ve kolonilerine neden geldiklerini hiçbir zaman gerçekten anlamamıştı. İnsan kadınları istedikleri bilinen bir şeydi ama nedenini hiç anlamamıştı... ya da kendi kadınlarının nereye gittiğini? Yine de neden insanlar? Neden başka türlerin kadınları olmasın? Diğer kadınları, hatta uzaylı kadınları bile korkunç bir kadere terk edeceğinden değil ama...

"Neden? Neden ben? Neden insan olduğum için minnettarsınız? Görebildiğim kadarıyla Lathar bizden daha iyi olduğunu düşünüyor."

Göz açıp kapayıncaya kadar yaklaştı, başparmağı alt dudağının çizgisini izlerken büyük bir eliyle boynunun yan tarafını kavradı.

"Biz daha iyi değiliz. Sadece farklıyız," diye gürledi.

Derinden gelen ses tenini ürperterek kanını kaydattı. İmkânı yoktu. Adam bir seks tanrısı gibi öpüşüyordu ama kadın onu çekici bulmuyordu... bulamazdı. Bulabilir miydi? O sert yüz hatları ve ağır sakalıyla değil. Hem de hiç. Sonra onun yatağını paylaşmak zorunda olduğu anlamına gelen bir sözleşme imzaladığını hatırladı.

Zihni bu düşünceden uzaklaştı ve adamın söylediklerine kilitlendi. "Farklı. Daha büyük. Yani bizi küçülttüler mi? mi?" diye sordu merakla başını eğerek.

Başını hafifçe eğdi, kıyafet de onunla birlikte hareket etti. Giysiyi ve onu içinde gördükçe, onun ne kadar büyük bir parçası olduğunu daha iyi anlıyordu. *Geceleri çıkarıyor , yoksa...* adam konuşmaya başladığında bu düşünceyi aklından *çıkardı*

"Tüm Lathar'lar genetik olarak ya çevrelerine ya da uzmanlık alanlarına adapte olmuşlardır. Bu adaptasyon bazen yeni, de çok nesilli olabiliyor."

"Peki ya şu kırmızı olan?" Lathar şekil değiştireni haberlerde görmüştü. "Genetiği değiştirilmiş bir kaplanla dövüştüğünü ve kazandığını söylediler. O şeyler ölümcüldür."

"Cade." Kalın sesinde bir onaylamama belirtisi var mıydı? "O özel bir durum. Bu konuda konuşmuyoruz."

"Oh... tamam."

Kahretsin, şimdi ne dedi? Elini yakında boynundan çekmeyi mi planlıyordu? Adamın teni kızınkine karşı sıcak ve nasırlıydı, kızın nefes alış verişi ve kalp atış hızıyla oynuyordu.

"Yani genetik olarak mı adapte oldunuz?" diye sordu. "mi yetiştirildiniz? Neden daha fazla kız bebek doğuramıyorsunuz? Bize neden ihtiyacınız var?"

Gülümsedi, göz kırpmadan önce gözlerinin kenarlarındaki deri kırıştı. Penceresinin dışındaki motorların ani gürültüsü üzerine sesini yükseltti. Gürültü ve bayrak gibi dalgalanan ince perdeleri, pencerelerinin açık olduğunu fark etmesini sağladı.

"Ne oluyor be?" Kadın kaskatı kesildi. On birinci kattaydılar, bu yüzden pencereleri açmak yasaktı. Deckert öğrenirse, kirasına karşı dava açabilirdi.

"Bu bizim için olacak. Gel ."

Dönerek onu önüne kattı. Adamın cüssesi ve metal giysiyle artırılmış gücü göz önüne alındığında, onun istediğini yapmaktan başka seçeneği yoktu. Ya bunu yapacaktı ya da ayaklar altında ezilecekti. Adam onu kendi pencere pervazına çıkarırken kız ona yapıştı. Pencereler ardına kadar açıldı. Yutkundü, on bir katlık düşüşü düşünmemeye çalışırken dizleri güçsüzleşti ve bunun yerine penceresinin hemen dışında duran uzaylı mekiğine odaklandı.

Arka rampa açıldı, iki takım elbiseli uzaylı daha sanki altlarındaki düşüşü fark etmemiş gibi orada duruyordu. Gıcırdadı ve uzaylısına sarıldı. Düşerlerse aşağıdaki betonun üzerinde cam gibi paramparça olacaklarının farkında değiller miydi?

"Sorun yok, sadece karşıya geç," diye bağırdı Berrick kulağına, sesi motorların gürültüsünden zar zor duyuluyordu.

Panik içinde ona baktı, kalbi motorların sesini bastırmaya çalışırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yapamam. Düşeceğim!"

Gülümsedi, bir şekilde onu duyabiliyordu ve kollarını ona doladı. "Yapamayacaksın. Bana tutun, küçüğüm. Tuttum seni."

Bakışlarını onunkilerden ayırıp omzunun üzerinden dairesine baktı. Tıpkı hayatı gibi seyrek. Orada yaşadığını gösterecek hiçbir şey yoktu. Ve o gittiğinde, boşluğu başka biri dolduracaktı.

"Merak etme," diye bağırdı Berrick. "Senin için eşyalarını toplayacak birini bulacağım. Ama *şimdi* gitmeliyiz."

Başını salladı, biri hakkında biraz tedirgindi - uzaylı biri -Eşyalarını karıştırıyordu ama başka seçeneği yoktu. O sözleşmeyi imzalamıştı ve artık ona aitti. Eğer ona güvenmezse, kendini Mirax sisteminde bulacaktı.

Birdenbire, ölüme düşmek o kadar da kötü görünmedi. En azından çabuk olacaktı.

Kollarını onun boynuna dolayarak başını salladı ve gözlerini kapattı.

"Sadece beni bırakma," diye yalvardı, adam pencere pervazından inip onu yeni hayatına götürürken gözlerini kapattı.

Küçük arkadaşı ona güvenle sarılırken BERRICK'in göğsünden başlayıp dışa doğru genişleyen bir sıcaklık doldu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi bina ile mekik arasındaki küçük boşluktan geçerek orada duran savaşçıya başıyla selam verdi. Çoklu beslemeyi hızlıca dürterek, erkeğe Isabella'nın dairesindeki kişisel eşyaları temizlemesini ve *Devan'kra*'ya götürmesini emretti.

" yok, Isabella. Yanındayım," diye mırıldandı Isabella'nın hâlâ annesine sarılmış bir yavru kedi gibi ona yapıştığını fark ettiğinde. Isabella botlarının üzerinde durmuş, hafif gövdesi vücudunun yan tarafına sertçe yapışmış ve yüzü boynuna gömülmüştü. Boynuna değen nefesinin yumuşak yıkaması duyularına zarar veriyordu.

Kan vücuduna hücum ederek kasıklarında birikti ve siki bir kalp atışı içinde sertleşti. Vahşi acı onu bir iniltiyi bastırmaya zorladı. Vücudunun zevklerine yabancı değildi ve B'Kaar bölgesindeki çeşitli zevk evlerinin ve genelevlerin düzenli bir ziyaretçisinden daha fazlasıydı... ama onunla ilgili bir şey vardı. Tür olarak kendisine çok yakın olduğu için mi yoksa genetik olarak eşleştikleri için mi, bilmiyordu. Belki de sadece oydu. Belki de onun bağımlılığıydı.

Onu hareket ettirmek istemiyordu ama *kasivarının* destek tellerine bu şekilde bastırılmışken rahat edemezdi.

"Hey, *Kelarris*," diye mırıldandı havalandıklarında, şehir aşağıda azalırken rüzgâr etraflarında hızla dönüyordu. Gezegenini daha önce yörüngeden hiç görmediğinden emindi. "Bunu görmelisin."

Arka rampanın manzarasını görebilmesi için onu çevirmeye çalıştı ama kadın ona daha sıkı sarıldı, boğazının arkasından duyulamayan bir sıkıntı sesi geliyordu. Bu ses onu derinden etkiledi ve her iki kolunu da ona doladı, kıyafetini kullanarak onları rampadaki yerlerine kilitledi.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordu. Atmosfer inceldiğinde güç kalkanları yerine otururken hiç dikkat etmedi. Tüm odağı onun üzerindeydi.

Kadın başını salladı ve adam onun yüzüne baktı. Bir *Noreshian* kar yağışı kadar solgundu, tenindeki tüm renk akıp gitmişti.

"Yükseklikler," diye başardı, sesi havadaki en zayıf fısıltı gibiydi. *Ke'lath*'ın gelişmiş işitme yeteneği olmasaydı bunu asla fark edemezdi. "Yükseklikten korkarım."

İçinden bir korumacılık dalgası geçti ve onu göğsüne doğru çekti, rampayı kapatmak için tetiklerken geri adım attı.

"Sorun değil ufaklık," dedi mekiğin ana bölmesinin her iki yanındaki mürettebat koltuklarından birine yönelirken.

Bu bir B'Kaar mekiği olduğu için emniyet kemerleri yoktu. Bunun yerine, oturduğunda kelepçeler devreye giriyor ve giysisinin arkasına kilitlenerek onu yerinde tutuyordu. Ama bu bir sorun değildi. Adamın kucağına güvenli bir şekilde yerleşmiş, kolları onu koruyucu bir şekilde sarmıştı. O ya da *kasivarı* etraftayken hiçbir şey ona zarar veremezdi.

"Şimdi bakabilirsin. Kapılar kapalı," diye söz verdi ve kızın ihtiyatla kendini açıp mekiğin etrafına bakmasını izledi. Bakışları orada bulunan savaşçılardan birine takıldı ve sıçrayarak uzaklaştı

abucak. Berrick homurdanarak diğ er savaşçıya ters ters baktı ve kokpitteki uçuş ekibine katılmak için dönüp onları yalnız bıraktı.

"Bu bir uzaylı gemisi," dedi biraz doğrulup oturarak. Kadının hemen kurtulmak için mücadele etmediğ ini, kendisini tutmasına izin vermekten oldukça memnun göründüğünü fark etmek onu memnun etti. Bu hoşuna gitmişti. Bir dişiye sarılmaktan bu kadar hoşlanacağını hiç düşünmemişti ama onun sıcak, hafif ağırlığını üzerinde hissetmek hoşuna gitmişti. Ve kadının kıvrımları, vücudunun sert düzlemlerine m kemm l bir şekilde oturuyordu.

O m kemm ldi.

"Teknik olarak buradaki uzaylı sensin," dedi ona, küçük bir gülümsemeye çalışarak. Kadın ona yan gözle baktı.

"Komik , değil mi?"

"Genelde zekamla tanınmam."

Ne korkusunun ne de içinde bulunduğ  durumu ruhunu pek de korkutmadığını görmekten memnundu. Koca bir klanın alt komutanı olduğ na göre, eşi ilk sorun belirtisinde bayılan, zayıf iradeli, narin bir dişi olamazdı. Kendi türünden dişileri hatırladı. oğ  herhangi bir stresle baş edememiş, endişelendiklerinde genellikle yataklarına çekilmiş ya da revirde bakılmak zorunda kalmışlardı. Zayıf fikirli ve zayıf iradeli. İnsan dişileri ise daha sert malzemeden yapılmış gibi görünüyordu.

"D şm ne izin vermezdim," dedi onun yüz ifadesini izleyerek. "Bunu biliyorsun. Biliyorsun, değil mi?"

Kadın salladı ve adam biraz rahatladı, içini bir rahatlama kapladı. Kız ona güveniyor gibiydi. Bu iyi bir başlangıçtı.

"Nereye gidiyoruz?"

Onun bakışlarını kokpitin açık kapısından dışarıya doğru takip etti. *Devan'kra*  nlerinde belirmiş, uzayda insan gezegeninin üzerinde yükselen bir kale gibi görünüyordu. Onlar izlerken, uçuş vektörleri onları geminin etrafına götürdü ve geminin bir kelebek gibi açıldığını, i organlarının yeni insan-Latar uzay istasyonunun iskeleti olmak üzere dışa doğru uzandığını gösterdi. Takım elbiseli B'Kaar mühendisleri ve kayıklardaki işçiler yapının etrafında uçuyor, kaynak yapıyor ve istasyonu hayata geçirmek için gereken diğ er binlerce işten birini yapıyorlardı.

"İşte," diye başıyla işaret etti. "*Devan'kra*. Burası Latharian İmparatorluğ 'nın Terran sistemindeki daimi üssü ve eşleşen eşlerin çoğunun kur dönemlerini yeni eşleriyle geçirecekleri yer olacak."

"Kur dönemi mi?" Dönüp lazer yoğunluğuyla ona odaklandı. "Bu da ne demek oluyor? Sözleşmenin açık ve net olduğunu sanıyordum. Çizgiyi imzala, yabancı koca mülkünü talep etsin."

Başını öne eğdi. "İnsan hukuku terimlerini anlamıyorum. Bunların hepsi başkanınız ve imparator arasında hukuk ekipleriyle birlikte kararlaştırıldı. Programa kaydolan tüm savaşçılar yeni eşlerine kur yapmak zorunda kalacaklarını biliyorlar."

Başını salladı. "Peki kadın maçını ya da sonraki iki maçı beğenmezse ne olur? Sonuncusuna takılıp kalır mı yoksa evine dönebilir mi?"

Göğsünün ortasında guruldadı. Bunlar düşünmek istediği ya da daha önce aklından bile geçirmediği sorular değildi. Ona ve diğer savaşçılara göre, eğer eşleşecek kadar şanslılarsa, dişilerinin onları kabul ettiğinden ve hiçbir şey istemediğinden emin olmak için cenneti ve hangi gezegende olurlarsa olsunlar hareket ederlerdi.

"O... kendisine daha uygun bir eş bulunana kadar istasyonda kalmaya davet edilecek," dedi sonunda, Latharian imparatorluğunun hiçbir dişinin gitmesine izin vermeyi planlamadığını kabul etmek istemiyordu. Eşleşme programına girdiklerinde, kendilerine uygun bir eş bulunacaktı. Potansiyel bir eşin gitmesine izin vermeyecek kadar çok erkek tek başına acı çekiyordu.

"Hmmm," dedi ve dikkatini tekrar görüntü ekranına verdi. "Ben de aynen böyle düşünmüştüm."

Berrick kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. Konuşma iyi gitmiş gibi görünüyordu. Söylediklerini kabul etmişti... ama neden önemli bir şeyi kaçırmış gibi hissediyordu?

T Uzaylı gemisi Isa'nın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu ve küçük mekik hareket ederken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

gittikçe . İlk başta görüntü ekranının ortasında yüzen bir kaleydi, ama sonra üzerlerinde belirdi ve diğer her şeyi sildi. Yan tarafta bir kapı açıldığında sıçradı, bir ağız, şu anda içinde bulundukları gibi mekiklerle dolu kavernöz bir iç mekanı ortaya çıkardı. Mekik vektör değiştirip içeri yönelirken dudağını ısırды. Bir leviathan tarafından yutulmak gibiydi ve eğilip kendini küçültme dürtüsüne direndi. Eğer burası sadece mekik , geminin kendisi ne kadar büyüktü?

Korku omurgasından aşağı buz gibi dallar halinde aktı ve elleri onu yerinde tutan metal kaplı kollarda sıkıştı. İşte bu kadar. Onu gemisine almıştı ve artık asla çıkamayacaktı. Ondan asla kaçamayacaktı. Onu reddetse bile, başka bir maç ve başka bir maç daha olacaktı. Lathar onun gitmesine asla izin vermeyecekti.

Adam bu hareketi fark etmiş olmalıydı ve kadın onun bakışlarını üzerinde hissetti. "Korkmana gerek yok. *Devan'kra* şu anki haliyle bile iyi korunuyor."

Başını salladı, pilot mekiğı iniş pistlerinden birine indirirken hâlâ öndeki görüntü ekranından dışarı bakıyordu. Gemi için endişelenmiyordu.

İniş takımları ya da Lathar'daki karşılığı her neyse, güverteyle temas ettiğinde en ufak bir sarsıntı oldu ve ardından arka kapılar bir tıslamayla açıldı. Nefesini tuttu ve başını o yöne doğru çevirdi.

"Bölme kapıları... kapanacak zamanları oldu mu?" diye sordu, sesindeki panik notasını tutamıyordu. Uzay yolculuğu hakkında pek bir şey bilmiyordu ama o kapılar devasa boyutlardaydı. Kesin olarak kapanmaları uzun zaman almıştır. Küçük mekiğin içindeki tüm havanın tek seferde çekilmesini beklerken kalbi küt küt atıyordu.

"Hayır, *Kelarris*, yapmadılar. Ama endişelenmene gerek yok... Sana göstereyim." Berrick arkasındaki kelepçeler çözülürken kıkırdadı ve onu kollarına alarak ayağa kalktı. İçgüdüsel olarak kollarını onun boynuna doladı, böylece onu düşürmeyecekti. Normalde uyutulmak ... yürüyebileceğini söylerdi ama şu anda en güvenli yerin onun yanı olduğunu düşündü.

Onları kapıya ve rampadan iniş pistine doğru yürüttü. Nefesini tuttu ve gözlerini dört açarak etrafına bakındı. Bakışları bölme kapılarına kaydı, kapılar kapanırken Dünya ve ötesindeki uzay açıkça görülebiliyordu.

"Ne..." Kadın şok içinde ona baktı. "Nasıl hala nefes alabiliyoruz?"

Gülümsedi ve derisinin altındaki çizgiler yeniden alevlendi. "Bir daha bak ufaklık."

Kapılara doğru geri döndü. Şimdi, onları uzayın boşluğundan ayıran hiçlik yerine, orada bir perde gibi asılı duran bir ışık ağı gibi görünüyordu. "Bu bir güç alanı mı? İçinden nasıl geçtik?"

Karanlık gözleri onunkileri yakaladı. "Biz Lathar'ız... bundan daha fazlası, biz B'Kaar'ız. Teknolojimiz insanlığinkinden binlerce yıl daha ileri."

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldandı, devasa körfezin etrafına bakarken. Her mekik kendi iniş pistindeydi ve o izlerken, üçü körfezin diğer tarafına yeniden yanaşmadan önce zambak yastıkları gibi uçsuz bucaksız alanda süzülmeğe üzere demirlerinden ayrıldı.

Adam dönüp iniş pistinden çıkarken omzunun üzerinden kapılara bakmaya devam etti. Daha fazla mekik ve işçi gemisi gibi görünen şeyler içeri girip çıktı, her seferinde güç alanı tarafından ana hatları çizildi ve yerine yerleşmeden önce geçmelerine izin verdi.

"İnanılmaz," diye içinden.

"Katılıyorum." Gürleyen yorumu onu şaşırttı ve döndüğünde onu beklediği gibi güç alanına değil, doğrudan kendisine bakarken buldu.

Isı yanaklarına sert ve hızlı bir şekilde çarptı ve etrafına bakarak bağlantıyı kopardı. "Demek geminiz bu?"

Başını  ne eğdi. "Teknik olarak burası Savaş Komutanı Risyn'in amiral gemisi ama artık kalıcı olarak burada konuşlanmış bir istasyon haline geldi."

Bir koridordaydılar, Berrick'inkine benzer giysileri olan diğer uzaylılar yollarından çekiliyorlardı. Hepsi ona saygıyla başını salladı, sadece birkaçı ona ilgiyle baktı. Her seferinde, derisinin altında ışıklar yandı ve hızla uzaklaştılar.

"Yani o senin patronun gibi mi?" diye tahmin etti. Eğer bu gemi Berrick'in değil de onunsa, büyük patron o olmalıydı.

" yle." Berrick başını salladı, hâlâ yürüyordu. Nereye gittiklerini bilmiyordu ama eğer bu bir yürüyüş olacaksa, yürümek zorunda olmadığı için mutluydu. Sabahın erken saatlerinden beri hiçbir şey yememişti, bu yüzden büyük bir uzay şehri yürüyüşüne hazır değildi.

"Ben bu geminin ikinci komutanıyım. Doğrudan Lord Risyn'e rapor veriyorum."

Tekrar ona odaklandı. "Peki, sen de öyle misin?"

Adam ona baktı, siyah, g r bir kaşı kalkmıştı. "Ben bir ne miyim?"

"Bir lord."

Eğlence gözlerini ısıttı, sakalının karanlığında beyaz bir gibi bir sırtış. "*Draanth* hayır, ben lord değilim. Ben sadece şans eseri geri kalmış bir gezegenden gelen bir  ocuğum."

Rahat bir nefes aldı ve ona doğru daha rahat bir şekilde yerleşirken başını salladı.

Başını  ne eğdi. "Bu seni daha mı rahatlatıyor? Asil olmamam mı?"

Sesi merak doluydu ve henüz cevap vermeyi ve kendisiyle ilgili pek bir şey söylemeyi düşünmese de, adamın derin sesine ya da gözlerindeki bakışa karşı koyamadı.

"Evet," diye itiraf etti usulca. "Hayatımın çoğunu gözlerden uzakta yaşıyarak geçirdim. İlgi odağı olmak için... şey, eğer asil olsaydın, saklanamazdım. Değil mi?"

Gözlerinin kenarındaki deri kırışmıştı, gözleri sıcaktı. Dalgınca, derisinin altındaki ışıkların oraya mı yoksa... başka yerlere mi uzandığını merak etti. "Burada her zaman ilgi odağı olacaksın, benim için. Diğerleri için de  yle." Koridorlarda yanlarından geçtikleri diğer uzaylıları işaret etmek için başını salladı.

Ona bakmadılar ama ilgilerini hissedebiliyordu. Sanki ona bakmadan onu izleyebiliyorlarmış gibiydi.

"Gençlerin çoğu için, kendilerine benzeyen gördükleri ilk kadın sizsiniz."

"Gerçekten mi?" Kendilerine ait kadınları olmadığını biliyordu ama buna rağmen diğer uzaylı ırkların da benzer olabileceğini düşünmüştü. "Hiç mi?"

Bir dizi çift kapıdan geçerken başını salladı. Buranın bir revir olduğunu söylemesine gerek yoktu. Her birinde bir yatak bulunan düzgün sıralı bölmeler, havadaki belli belirsiz antiseptik kokuyla da desteklenen bu hikâyeyi anlatıyordu. Görünüşe göre bu koku tüm evrende yaygındı.

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordu, kaşlarını ona doğru kaldırarak. "Ben iyiyim."

Tıbbi bölümün sonundaki yatağa doğru yürüdü. Yanında durup ona baktı. "Eminim öylesindir, ufaklık. Ama şifacıların seni kontrol istiyorum. Gemide sisteminizin alışık olmadığı virüsler ve bakteriler olabilir. Seni riske atmak istemiyorum."

Tartışacaktı, virüs kaptığını düşündükleri fikri onu öfkeliyordu. Ama adamın *onun* için endişelenmesi yelkenlerini tamamen suya indirdi.

"Tamam, teşekkür ."

"ederim."

Onun kendisini ayağa kaldırmasını bekliyordu ama adam onu nazıkçe yatağa yatırdı. Ona doğru eğilerek uzandı ve yanağındaki bir tutam saçı düzeltti. Yumuşak bir dokunuşla nefesini tutup ona baktı ve zihni anında o öpücüğe geri döndü. Adamın gözlerindeki karanlığa bakılırsa o da hatırlıyordu.

"Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," diye mırıldandı, sesi daha önce hiç duymadığı kadar alçak ve derindi.

Kıpırdamaya cesaret edemedi, adamın metalle çevrili iri gövdesi revirin geri kalanını görmesini engelliyordu. "Görünüşe göre, gördüğün *tek* kadın da benim."

Bakışları ona odaklanmıştı ve geri çekilmedi.

"Daha önce insan dişileri görmüştüm. Bir..." Sanki onun dilinde doğru kelimeyi arıyormuş gibi durakladı. "Arkadaş. Eşi bir insan. Dişi arkadaşları var. İnsan dişileri gördüm ve sen gördüklerimin en güzelisin."

"Henüz bu kadar çok kadının program aracılığıyla eşleştirildiğini fark etmemiştim."

Başını iki yana salladı. ". Başka yerlerden geldiler. Bir koloniye yapılan saldırıdan ve... başka yerlerden kurtarıldı."

Merakla ona baktı, daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama o anda bir kükreme havayı yararak onu sıçrattı. Berrick döndü ve kolunu güven verici bir şekilde ona doladı.

O hareket ettikçe, şimdiye kadar gördüğü en büyük uzaylının volta attığı ve öfkelenildiği karşı körfezi görebiliyordu. Çok büyüktü, takım elbiseli Berrick'ten bile daha büyüktü. Beline kadar çıplaktı, teni ter ve kanla kaplıydı. Yumruklarını körfezin etrafındaki onu tutan güç alanlarına vurduğu yerdeki kan kendisine aitti.

Hayır, hepsi değil. Sadece onunla yanındaki koy arasındakini.

"*Aisj detoritt tal-kai teve!*" diye seslendi derin bir ses, kelimeleri Isa için anlaşılmazdı. Başka bir uzaylı revir boyunca ilerlerken Berrick'in kolunu iterek yoldan çekilmesini sağladı. Berrick'in aksine o bir takım elbise giymiyordu. Bunun yerine, derisi korkunç yara izleriyle kaplıydı; bir tanesi, öfkeli uzaylının bulunduğu bölmeyi yanındaki bölmeden ayıran perdeyi itmek için uzandığı kolunun arkasından aşağıya doğru uzanıyordu.

İsa öne doğru eğildi, içini bir şaşkınlık kapladı. Yatakta bir insan kadın yatıyordu, altın sarısı saçları başının etrafındaki yastığa yayılmış halde baygındı.

"*Dit tran tileth gregorish!*" diye tersledi yaralı uzaylı diğerine. O da... artık ona hiç dikkat etmiyordu. Onun yerine yatağının yanındaki sandalyeye yerleşmiş, güç alanının hemen diğer tarafında duran kadına özlemle bakıyordu.

Hayır... özlemle değil. Koruyarak. Sahiplenerek.

Yaralı uzaylı hareket ederek onlara yaklaştı. Onların bölmesine girerken başını salladı. Isa geri çekildi. Diğer hastalardan biri neden onlarla birlikte buraya geliyordu?

"*Draanthing Izaean,*" diye homurdandı, keskin bir gözle onu inceliyordu. "Ne zaman biri o perdeyi çekse çılgına dönüyor."

Gözlerini kırıştırdı. İngilizce konuşuyordu... ve konuşmuyordu. Ağzının hareketleri kelimelere tam olarak uymuyor gibiydi. "Seni nasıl anlayabilirim? Daha önce anlayamıyordum."

Berrick homurdandı. "Benim giysim. Bir çeviri alanı var."

"Oh." Şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Ona baktı. "Yani Terranca konuşmuyorsun?"

Dudaklarının küçük kıvrımı biraz utangaçtı. "Biraz. Henüz dilinizi doğru düzgün öğrenecek vaktim olmadı."

"Lathar öğrenmek zorunda kalacak mıyım?" Bilmek istiyordu. Sesi sert ve gırtlaktan geliyordu. Bu seslerden bazılarını fiziksel olarak çıkarabileceğinden bile emin değildi.

Diğer uzaylı adam kıkırdadı ve boynundaki etiketi kullanarak yatağın altındaki konsola giriş yaptı. Hareketlerindeki rahatlık ve ekrana odaklanırkenki keskin zekâsı ne yaptığını bildiğini gösteriyordu.

"Burada hasta değilsiniz. Öyle misiniz?" diye sordu.

Başını kaldırdı, sert, oyulmuş yüz hatlarında şaşkınlık okunuyordu. "Hiç de bile. Neden böyle düşündün ki?"

Bir elini sallayarak vücudundaki yara izlerini gösterdi. "Belli ki çok kötü yaralanmışsın. Ve daha önce gömleksiz bir doktor gördüğümü sanmıyorum. Ne oldukları anlaşılсын diye genelde beyaz önlük giyerler."

"Ahhh..." yaralı adam Berrick'e bir bakış fırlattı. "Sanırım küçük dişinizin istasyonda serbestçe dolaşmasına izin verilmeden önce kültürümüz hakkında biraz eğitime ihtiyacı olabilir."

Berrick homurdandı, başını salladı. Sonra ona döndü, sesi alçaktı. "Kellat bir şifacıdır. Yara izleri doktorunuzun 'beyaz önlüğüne' eşdeğerdir, bu yüzden onları gören herkes onun şifacılık sınavlarını yüksek bir seviyede geçtiğini bilir. Bir Latharian gemisinde şifacınızın pek çok yara izi taşımasını istersiniz. Bu, her biri derisine işlenmiş pek çok yaralanma ve prosedürle başa çıkabileceği anlamına gelir. Şifacı Kellat, Lord Şifacı'nın yakın çevresinden biridir ve imparatorluktaki en nitelikli şifacılardan oluşan bir grup arasındadır."

Doktorun açık kalp ameliyatından kalma gibi görünen derin bir yara izinin derisine işlediği geniş göğsüne baktı ve ürperdi. "Bu şeyleri kendi kendilerine *yapmak* zorunda falan mı kalıyorlar?"

Kellat kıkırdadı ve yatağın üzerindeki ışıklar harekete geçip etrafında dönmeye sıçradı. Etrafına bakmaya çalışan iki kişiyi eliyle uzaklaştırdı.

gözlerinin içine.

"Hem evet hem hayır," diye yanıtladı büyük uzaylı doktor. "Denemelerimiz sırasında, bizim için belirlenen sorunlarda ilerlerken zihinsel ve fizyolojik olarak birbirimize bağlıyız. İnsanlıktan farklı olarak, hücresel düzeyde çalışarak savaş veya hastalıktan kaynaklanan ölümcül yaralanmaları yeniden yapılandırıyoruz. Denemelerimiz sırasında hem acı yükünü hem de hasta için oluşacak fiziksel yara izlerini alıyoruz. Bunlar, ne düzeyde bir şifacı olduğumuzu herkese göstermek için bir onur nişanı olarak kalır."

"Duvardaki bir kâğıt parçasından iyidir sanırım." Adamın çenesinin altında, boğazının yan tarafındaki kötü bir yara izine baktı. "Bu neyden oldu? Tiroid ameliyatı falan mı?"

Kellat bir elini boğazını ovma için kaldırırken dudakları bir sırtışa dönüştü. "Bir Krynassis kafamı boynumdan çıkarmaya çalıştı. Onu ve dövüşçüsünü bunun kötü bir fikir olduğuna ikna ettim."

Berrick eğildi ve kolunu ona doladı. Berrick'in şifacıya ters ters baktığını görünce ona yan gözle baktı.

Şaşkınlıkla ikisinin arasına baktı. "Doktorların insanlara zarar vermemesi gerektiğini sanıyordum. Hipokrat Yemini falan."

Berrick kıkırdadı. "Biz insan değiliz. Şifacılarımız en korkulan savaşçılarımızdan bazılarıdır. Ne de olsa, eğer bir bedeni onarabiliyorsa, onu nasıl parçalara ayıracağını da çok iyi biliyordur."

"Kesinlikle!" Kellat sırtıttı ve çevredeki ışıklar kapandı. "Tamam. Taramalarınızın hepsi normal ve bağışıklık sisteminiz güçlü görünüyor. Sana birkaç aşı bandı vereceğim, gemideki Terran olmayan kötücüllerin şanslarını denemeye karar vermeleri ihtimaline karşı seni korumak için."

Berrick'e baktı. "Bir çeviri matrisi kurulmasını ister misiniz? Yeni modelimiz var. Bir şeye bile gerek yok..." ona baktı. "İsyan yok mu? Doğru terim bu mu?"

Onun sözlerini bağlamı içinde çözerken kaşlarını çattı. "Enjeksiyon mu demek istiyorsun? İğneyle mi?"

"Evet! Enjeksiyon!" diye alkışladı ve ona el salladı. "Bir eşleşme ihtimaline karşı Terranca öğrenmeye çalışıyorum. Yine de henüz erken."

Gülümseyerek başını salladı. "Devam et. Eminim şanslı bayan çok heyecanlanacaktır."

Kellat'ın sırtışı genişti ve kabul etmek zorundaydı ki, korkunç görünüşüne rağmen bir uzaylı için gerçekten de oldukça yakışıklıydı. "Pekâlâ,

Yamaları alayım, sonra komutan sizi eve götürebilir mi? Doğru mu anladım? İnsanlar kamaralarına ev mi diyor?"

Başını salladı. "Evet, bazen. Eğer rahat olursak, yaparız."

"Mükemmel." Başını salladı ve ayrıldı.

tıbbi bölümün ortasında. Ayakta durmak için bacaklarını yataktan aşağı salladı.

"İyi birine benziyor." Bir uzaylı hakkında bunu söyleyeceğini hiç düşünmemişti ama öyleydi. Bulaşıcı bir sırtışıla.

"Güzel mi?" Berrick homurdanarak onu sıkıştırdı ve çelik gibi bir kol onu kendine çekerken metal kaplı kalçasını kalçalarının arasına soktu. Nefes nefese kaldı ama Berrick'in bakışları ağzına indiğinde itiraz etmedi. "Ben *iyiyim* ve bunu kanıtlayacağım."

Kadın itiraz edemeden adamın dudakları onunkileri kapladı. Öpücüğü geçen seferki kadar sert ve çaresizdi ama bu sefer şaşırmamıştı. Bu kez onun dudaklarının kendininkinde nasıl bir his uyandırdığını, iri vücudunun ve metal giysisinin kendininkine nasıl bir his verdiğini biliyordu.

Dilinin sert bir hamlesiyle dudaklarını ayırıp içine girdi. Kadın yumuşak bir iç çekişle teslim oldu. Bunu yapar yapmaz, öpücüğünü yumuşattı, geri çekilmeden önce dilinin uzun, uyuşturucu kaydırmalarıyla onu baştan çıkardı. Alt dudağını ısırdı ve sonra tekrar içeri girdi ve onu inleyen bir hakimiyetle ağzına sahip oldu.

Anında durakladı ve geri çekilerek ona baktı. "Seni incittim mi?" diye sordu kısık bir sesle.

"Hayır." Başını salladı, elleri göğsünde ona ulaşabileceği yerdeydi.

Sıcak ve sertti, avuçlarının altındaki kaslar sert ve gergindi. Uzaylılar insanların neyle besliyorlardı? Hepsi yırtık pırtık seks tanrıları gibi görünüyordu, yani ya hepsi spor salonu tavşanıydı ya da genetik *gerçekten* onların lehine çalışıyordu.

"Ben... güzeldi."

Onun gözleriyle buluşabilmek için biraz eğildi.

"Güzel mi? Sadece hoş mu?"

Çenesini kaldırdı. "Hey, *iyi* şifacıyı kıskanan ve hırçınlaşan sensin."

Koyu renk gözleri parladı. "Kıskanmadım."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Madem öyle diyorsun."

Nefesinin altından garip bir homurdanma sesi çıkardı. "B'Kaar kıskançlık *yapma*."

"Nasıl , yakışıklı."

Bakışları bir şahin yoğunluğuyla yeniden ona odaklandı. "Bir daha söyle."

Kaşlarını çattı. "Sen ne dersen?"

Başını iki yana salladı. "Diğer kısmı."

"Başka bir şey söylemedim."

"Tamam, yamalar geliyor."

Şifacının derin sesi onları böldü ve ikisi de döndüklerinde onu yatağın ucunda, yanında küçük bir kadınla buldular. Kadın gülümsedi ve İsa'ya küçük bir el salladı. Bilinci yerinde olmayan başka bir kadının varlığı bile nefes almasını kolaylaştırmıştı.

Şifacı Berrick'e baktı. "Yardımcı Komutan, bu dozajları sizinle konuşmam ."

Berrick başını salladı ve geri çekildi, sonunda uzaylı doktora... pardon, *şifacıya* doğru yürümesi için gitmesine izin verdi. Büyük uzaylı diğer büyük uzaylıyla konuşurken kadına tekrar gülümsedi ve onun kim olduğunu merak etti. Hiç Latharian kadını yoktu, bu yüzden gemideki insanlardan biri olmalıydı. Savaşçılardan biriyle çiftleşmiş olmalıydı... belki de onunla sohbet edebilir, bir uzaylıyla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenebilirdi.

Bunu gerçekten düşündüğünü fark ettiğinde yanaklarına sıcaklık çarptı. Berrick arkasını dönmeden önce kızarıklığının geçmesini sağlamaya çalışarak etrafına bakınırken uzaylıların seslerinin alçak uğultusu havayı doldurdu. İsteyeceği son şey onun *neden* kızardığını sormasıydı.

Birden, oturduğu yatak etrafında hareketlendi, ama ışıklar daha önce olduğu gibi elektrik mavisi yerine, önce leylak renginin hoş bir tonuna, sonra pembeye, sonra tekrar leylak rengine döndü.

Birine dokunmak için elini kaldırdı. Neredeyse kelebek ya da ateşböceğine . Ateşböceği onu yakarken bir tanesi parmak uçlarını parçaladı, elini geri çekerken acı dolu bir çığlık attı. Ama ateşböceği kızgın görünüyordu, etrafında vızıldadı ve sonra diğerleri onu takip ettikirmızıya dönüşürken bir sürü halinde etrafında döndüler...

"*Yatak aktif!*" diye bağırdı bir kadın, İsa yanan kırmızı ateşböceklerinden kaçmak için yatağın tepesine tırmanmaya çalışırken. Etrafında uçuşarak derisini yırttılar ve İsa panik içinde çığlık attı. Onlardan kaçamadı. Onlar sadece

yön değiştirdi ve onu engelledi. Gidebileceği tek yer duvarın dibiydi ve k bir top gibi kıvrılmıştı.

Bir kkreme havayı bld ve Berrick'in öne doğru adım attığını, kolunu kaldırdığını ve yatağın altındaki kontrol paneline metal kaplı bir yumruk indirdiğini grmek için başını kaldırdı. Işıklar sanki hiç orada olmamışlar gibi söndü.

"Aman *Tanrım*, aman *Tanrım*," diye soluk soluğa yatağın üzerinde çırpındı ve kendini ona doğru fırlattı. Adam onu sımsıkı tutarken ve kulağına yatıştırıcı sözler mırıldanırken titreyerek göğsüne yaslandı. "leceğimi sandım! O da neydi yle?"

"Y Sen iyisin. Seni tuttum," Berrick titreyen kadını kollarının arasında yakın ve güvende tuttu. Yatak darmadağın olmuştu ama

Giysisinin kalkanları sayesinde hiçbir şey ona zarar veremezdi. "İyi misin?"

Kollarını adamın boynuna o kadar sıkı sarmıştı ki, kollarının iç kısmında adamın giysisinden kaynaklanan baskı izleri vardı.

"Evet, sanırım öyle," dedi tereddütle. "Sanırım saçımı yaktı."

Bakmak için döndü. Elbette, bir tarafta bir tutam bukle , hâlâ çöpe atılmış yatağın hasta platformunun tepesine yakındı.

"Hâlâ güzel görünüyorsun," diye fısıldadı. "Biraz orantısız olsa da."

Kadın o kadar uzun süre ona baktı ki, adam yanlış bir adım attığından endişelendi. İnsanlar saçlarına dini bir anlam yükler miydi? Lathar klanlarının çoğu onur örgüleri takardı ama B'Kaar bu tür arkaik uygulamaları çoktan geride bırakmıştı. Yine de insanlar hakkında bir şey bilmiyordu. Az önce istemeden de olsa yeni eşine hakaret mi etmişti?

Sonra hafifçe gülümseyerek titreyen elini kaldırdı. "Saçımı başıma tercih ederim. Zaten hep kısa kestirmeyi düşünmüşümdür."

Gülümsedi ve rahat bir nefes aldı. "Sana yakışıyor."

Sonra başının üzerinden Kellat ve Keris'e baktı. Hem minyon kadın hem de şifacı, durum karşısında onun hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.

"Ne oldu böyle?" diye sordu, korku hâlâ kanını donduruyordu. "Eşim gemiye bineli bir saatten az oldu ve şimdiden neredeyse öldürülüyordu! Güvenliklerini garanti edemezken insan dışiler programa nasıl güvenebilir?"

Kendi dışisini koruyamayan biri nasıl bir eş olabilirdi ki?

"Ama... O yatağı kilitlemiştim." Kellat yıkılmış yatağa dehşet içinde baktı. "Aktif değildi. Etkinleştirmek için şifacı seviyesinde bir kimlik etiketi gerekiyor."

"Savaş alanı amputasyonuna ve yara sulamaya ayarlanmıştı." Keris bir adım öne çıktı, elinde bir data-flex, parçalanmış makineden bilgi çekmeye başlamıştı bile.

Şifacı ona bir bakış attı. "Bunun gibi statik bir ünite için bu ayarın mümkün gerekir. Ve herhangi bir yatak pasif tarama olan önceki ayarında yeniden etkinleşir. Bir arıza olmalı."

Öyle olması gerekiyordu. Yatak aktive olduğunda kontrol panelinin yakınında kimse yoktu. Berrick dışisini göğsüne ve yüzünü boynunun yan tarafına yasladı.

Keris, biyolojik kökenli bir varlığın yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde, esnekliği üzerindeki verileri taradı. Biyolojik bir beyne yeniden eşlenmiş gelişmiş bir yapay zeka olduğu düşünüldüğünde, hala yeteneklerinin sınırlarını araştırıyorlardı. Şimdiye kadar onları bulamadılar. Şu anda ana bilgisayara bağlanamaması dışında, B'Kaar seviyesindeki yeteneklerinin bile çok üstünde olduğundan şüpheleniyordu. Elbette bunu asla kabul etmezdi. Ama onun kendi taraflarında olmasından kesinlikle memnundu.

"*Draanth*," diye nefes aldı Kellat, tıp salonundaki diğer bölmelere bakmak için döndüğünde. "Eğer yataklar arızalıysa, hepsini kilitlemem gerekecek. Hastalarımın güvenliğini riske atamam. Özellikle de kadınların."

Keris kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Buna gerek yok. Sanırım bu tek birimle sınırlı. Daha fazla kontrol yapacağım."

Başını kaldırdı; bakışı doğrudan ve ifadesi sertti. "Belki de Isabella'yı eve götürmek istersiniz, Yardımcı Komutan?"

Bu bir öneri değildi. Berrick uzun bir süre ona baktı ve onun bir alt komutana karşı olan tavrına şaşırdı. Evet, imparatorluk şampiyonunun kızıydı ama bu ona herhangi bir rütbe ya da yetki vermiyordu. Sonra nazıkçe ekledi. "Uzun bir gün geçirdi ve dinlenmek isteyebilir?"

Ah, tam bir aptaldı. Başını eğdi. "Elbette leydim."

Sonra sesini alçaltarak kollarındaki dişiye mırıldandı. "*Kelarris*... Eve gitmeye hazır mısın?"

Titremesi durmuştu ve şimdi etrafına bakıyordu, her ne kadar adam onun yıkık yataktan kaçındığını fark etse de.

Geniş gözlerle ona bakarak başını salladı. "Sakıncası yoksa buradan çıkmak istiyorum."

"Nasıl ," mırıldandı ve diğer ikisine başını sallayarak dönüp revirden çıktı.

İsa ona sarıldı, onun kendisini tutmasına karşı koymadı. Minnettardı, onu karşısında hissetmeye ihtiyacı vardı. Kalbinin hassas atışını göğsüne yaslandığı yanından hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Yürürken neler olmuş olabileceğine dair düşünceler ona eziyet ediyordu. O kadar küçük ve narindi ki, o yatakta...

Hayır, oraya gitmeyecekti. Akıl sağlığını korumak istiyorsa gidemezdi.

Koridorda bir köşeyi döndü.

"Odam hemen şurada," dedi alçak bir sesle, keşke onun ne düşündüğünü anlayabilseydi. Yüz ifadesi sakin ve derli topluydu ama kalp atışları hızlanmıştı. Belki de olanlara bir tepkiydi. Onun kendisinden korktuğunu düşünmek istemezdi.

Ne söyleyeceğinden emin olamadan, kapı açıldığında kimlik etiketinin ve biyolojik işaretlerinin yakınlığıyla harekete geçerek içeri girdi.

"Bu sefer ışıklarınız sönmedi."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Işıklarım mı?"

Başını salladı, hâlâ onu izliyordu. "Evet, derinin altındaki ışıklar. Senin anahtar şeylerin."

"*Ke'lath*'ım mı?"

"Evet. Şu şey. Normalde bir şey yaptığınızda yanar, mesela kapıları açtığınızda falan, ama bu sefer yanmadı."

Gülümsemesini gizledi. *Ke'lath*'ının aktif hale geldiğini, ayrıca neden ve sonuç ilişkisini fark etmişti. Onun küçük dişisi çok zekiydi.

"Çeyreklikler biyo-işaretlerime ve kimlik künyeme kodlanmış durumda," diyerek boynundaki altıgen şeklindeki künyeye doğru başını salladı. Bazı B'Kaar'lara bu künyeler yerleştirilmişti ama o daha eski kafalıydı ve künyeyi boynundaki bir zincire takıyordu.

"Oh... anahtar gibi mi? Bana bir tane verilecek mi?" diye sordu, etrafına bakınarak. "Odanız... güzelmiş."

Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Oda gemideki diğer tüm savaşçıların kamaralarıyla aynı boyut ve şekle sahipti ama hiçbir zaman "güzel" olduğunu düşünmemişti. Bir duvara büyük bir uyku platformu yerleştirilmişti ve ana odanın iki yanında oturma ve çalışma alanları vardı.

Kapı. İki kapı daha gömme dolaba ve tesislere açılıyordu. Bir imparatorluk savaççısının odasından tek farkı, *kasıvarının* şarj plakasıydı.

Ama baktıkça onun ne demek istediğini anladı. Onun kendi gezegeninde çok az şeyle ya da hiçbir şeyle nasıl yaşadığını görmüştü. Bu yüzden bakışlarının yatağının ve kanepelerinin üzerindeki yumuşak örtülere ve yıllar önce kullanımdan kaldırılan orijinal *kasıvarından* yapılan masanın üzerindeki küçük süslere takıldığını fark etti. Bu küçük dokunuşları artık pek fark etmiyordu ama kızın bakışları açlıkla onlara kilitlenmişti. Hayatında çok fazla şey yaşamadığından şüpheleniyordu. İçini bir sıcaklık kapladı. Bunu ona sağlayabilirdi ve bunu yapmaya niyetliydi. Eşi bundan sonra hiçbir şey istemeyecekti.

Beslemesindeki bir ping dikkatini çekti ve iç çekti. Görevlerini yerine getirmeden önce eşiyle geçireceği zaman sona ermişti.

"Burada tamamen güvende olacaksın," dedi ve küçük dışısını kamarasına doğru ilerletti. Bunu yaparken, güvenlik algoritmalarını sadece kendi komutuna yanıt verecek çift taraflı DNA kodlu bir diziyle yeniden kodladı. Bu, geminin veri tabanını korumak için kullanılan güvenlik seviyesinin aynısıydı ama eşinin sağlığı ve güvenliği konusunda işini şansa bırakmıyordu. Hem de hiç.

"Benimle kalmayacak mısın?" diye sordu, sesindeki ve güzel yüzündeki şaşkınlık ona dönüp bakarken açıkça belli oluyordu. Bir an için erkek egosu şişti, onun arkadaşlığı olmadan yapamayacağını düşündü. Sonra da kendi kışına hızlı bir tekme attı. Revirdeki olaydan sonra muhtemelen korkmuştu. Hepsi bu kadardı. Eve dönmeyi talep etmediği için şanslıydı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, kadının yakınlığının sesinde yarattığı boğukluğu bastırmaya çalışarak. En son ne zaman zevk evlerinden birini ziyaret etmişti? Kesinlikle bir eşi olduğunu öğrenmeden önce. Ondan sonra başka bir dişi istememişti. Sadece eşini istemişti. "Korkarım ilgilenmem gereken görevlerim var. Uzun sürmez. Lütfen kendinizi evinizde hissedin."

"ONU NE ZAMAN GÖREBİLİRİM?"

Jay Stephens'ın sesi Berrick'in beynindeki yem sohbetinin gürültüsünü kırdı ve kendini odaya geri getirmek için gözlerini kırptırdı.

İri insan denizci kapıya doğru eğildi, bir omzu mekanizmanın kapanmasını engelliyordu. Berrick yayına dikkat etmese bile yakınlardaki çevresel sistemlerin rahatsız edici bildirimlerini duyabiliyordu.

"Yakında," diye cevap verdi ve insanı odaya soktu. Erkeğin neden kapının yanında pusuya yattığını bilmiyordu.

"Gidip kahve falan içmemizin bir sakıncası var mı? Burası zombilerin gecesi gibi bir şey," dedi Jay ürpererek.

"Zombiler mi?" diye sordu, gönderme aklına gelmemiştir. İzini sürmek için işlem gücünün bir bölümünü

Ama insanın odadaki hareketsiz B'Kaar'a hızlıca bakması ona ipucunu daha hızlı verdi. Hepsi başka görevlere odaklanmıştı, konsantre olurken fiziksel bedenlerinin uykuya geçmesine izin veriyorlardı.

"Yürüyen ölümler. Işıklar açık ama evde kimse yok mu?" Jay çoktan gitmek için dönmüşken sordu.

Berrick iç çekti. İnsanları *çizmek*. Terran'ı takip etmeden önce ortasında olduğu görevleri kilitledi. otomatik hale getirilebilirdi ama bazı sonuçları kendisinin gözden geçirmesi gerekiyordu, ayrıca şu anda yüzeyde bulunan Lord Risyn'in olan komuta raporlarını da.

Ağır olan, tacı giyen baştı. Ama Jay arkadaşının oğluydu. Bunu berbat etmeyi göze alamazdı.

Komuta merkezinin yakınında bir dinlenme alanı vardı ve Jay'in yolu biliyor olması onu şaşırtmamıştı. B'Kaar'lar Terran kahvesine benzeyen bir B'Kaar içeceği olan *hickat*'ı *pek* sevmezlerdi ama insanların iştahı onlarınkinden çok daha fazlaydı.

Jay, küçük alanda insana dağıtım ünitesindeki düğmelere bastı. Sadece bir yiyecek dağıtıcısı, bir içecek ve üç küçük masa için yeterince büyüktü.

"Ne yiyorsun?" diye sordu insan.

Berrick bir kod söyledi ve bir masa istemek için döndü. Bir dakika geçmeden Jay de ona katıldı.

Bir süre sessizce oturdular, insan kupanın kenarından onu izliyordu. Berrick kendini mikroskop altındaki bir böcek gibi hissederek iç çekti.

Sıcak içecekten bir yudum alarak, "Söyle gitsin," diye homurdandı.

Jay elindeki bardağı bıraktı ama kulpuyla oynadı. "Nasıl biri?"

Berrick ne söyleyeceğini düşünerek bir an durakladı. Jay'in açık sözlü olmasını beklemesi gerekirdi. O da imparatorluk ordusundaki herkes kadar bir savaşçıydı ve herhangi bir meseleyi mümkün olduğunca az kelimeyle en ince ayrıntısına kadar anlatma becerisine sahipti.

"O... çok güzel." Eşini düşününce dudaklarını büken gülümsemeye engel olamadı. "Minik ve narin. Yine de tahminler gibi görünmüyor. O... yüz ameliyatı ," dedi kaşlarını çatarak. "Bu da onu ararken yaptığım taramaları yanılttı."

"Yüz ameliyatı mı?" Jay öne doğru eğildi, tıpkı annesininkine benzeyen mavi-gri gözleri Berrick'e lazer yoğunluğuyla sabitlendi. "Neden?"

"Bir insan erkeği onu dövdü. Yeniden yapılandırma ameliyatı olması gerekti." "Ne?" Jay'in kükremesi muhtemelen duyabilecekleri kadar yüksekti. Dünya'nın yüzeyinde, . "Kim? Ne zaman? Onu öldüreceğim!" "Sakin ol," diye homurdandı Berrick.

İsa'nın oğlu olsa da, insan erkeğin sıraya girmesi gerekiyordu. Eğer Berrick küçük dostuna kimin zarar verdiğini öğrenirse, nefes alacağı günler sayılı olacaktı. "Kimin yaptığını bilmiyorum. Bana söylemedi ama uzun zaman önceydi. Muhtemelen senin doğduğun zamanlarda. Kayıtlarına bakılırsa, hayatı pek kolay olmamış."

Jay sandalyesine geri oturdu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Belki de benden vazgeçmek istememiştir."

Berrick sorunun kendisine sorulup sorulmadığından emin değildi ama yine de cevapladı.

"Muhtemelen hayır. Öyle birine benzemiyor. Ve hayatıyla ilgili gördüklerim... genç yetiştirmek kolay olmamıştır. Sana daha iyi bir hayat verdiğini düşünmüş olabilir."

Ve bazen onda bir melankoli fark ediyordu. Çoğunlukla onun bakmadığını düşündüğü zamanlarda. Yine de bunu Jay'e söylemedi. İnsanlar ya da eşi hakkında henüz anlamadığı o kadar çok şey vardı ki.

Jay bardağına baktı. Berrick onu izledi. Bir şey söylemesi mi gerekiyordu? Arkadaşını hiç böyle görmemişti.

"Hep merak etmişimdir. Biliyor musun?" Jay başını kaldırdı ve Berrick bir an için mutlu-şanslı maskesinin ardını gördü. "Gerçek ailemin kim olduğunu ve beni neden istemediklerini. Kimseye söylemedim, hep beni rahatsız etmiyormuş gibi davrandım... ama ediyordu. Yani, onlardan birine benziyor muyum? Kişilik olarak anneme ya da babama benziyor muyum? Kardeşlerim var mı?"

Yalnızlık gözlerini doldurmuştu, Isabella'ninkine o kadar benziyordu ki Berrick'i hayrete düşürmüştü.

"Sende onun gözleri var," dedi alçak bir sesle. "Ve sen de onun kadar inatçısın. Ufak tefek ama senin gibi bir koruyucu. Savaşmadan senden vazgeçeceğini sanmıyorum."

Öne doğru eğildi. "Yakında onunla tanışacaksın. Söz veriyorum."

Tam da eşinin, oğlunun aynı gemide olmasından mutlu mu yoksa dehşete mi kapılacağını anladığı anda.

"Ah, işte buradasın!" Keris geniş bir gülümsemeyle kapı aralığında belirerek parlak bir şekilde duyurdu. "Hey, Berrick, seni bir kez olsun takım elbisenin dışında görmek güzel."

"Leydi M'rln." Onun konumundaki bir kadın için resmi bir selamlama olarak belinden eğilirken yüzündeki geniş gülümsemeye engel olamadı.

"Hey, neden hiç eğilmiyorsun?" Jay, arkadaşının yanındaki banka kayabilmesi için bir kolunu uzatarak sordu.

Berrick kaşlarını kaldırdı. "Ben izlemiyorken bir imparatorluk generalinin ve şampiyonunun kızı mı oldun? Ya da imparatorluğun en ölümcül suikastçısının kız kardeşi?"

Jay homurdanarak elindeki kahve fincanını Keris'in işaretiyle ona uzattı. "Haklısın."

Keris kıkırdadı ve uzanıp büyük insanın yanağına bir öpücük kondurdu. "Zavallı bebeğim, kendini dışlanmış mı hissediyorsun?"

"Belki de. Belki de sadece Berrick'in bana boyun eğdiğini görmek istiyorumdur." "*Draanthic*."

Keris sırtıttı. "Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin... teknik olarak o senin üvey baban olacak."

Jay'in ifadesi aydınlandı ve Berrick'e sırtıttı. "Hey, baba, harçlığıma zam alabilir miyim?"

"Kulağa çok yanlış geliyor. Bana öyle deme," diye homurdandı ama gülümsemesine engel olamadı.

Çoğu B'Kaar gibi onu da genç yaşta ailesinden ayırmışlardı, bu yüzden onları pek hatırlamıyordu. En sarsıcı ayrılık, bir *ke'lath* taşımak için çok hasta olduğu düşünülen litaan'ından olmuştu. Berrick'in *versiix*'i, B'Kaar olduğunda ailesine ödediği kan parası, Anson'ın tedavilerini karşılamıştı ve şimdi Azraillerle anlaşmalı bir paralı askerdi. Warborne gibileriyle birlikte, kiralık savaşçılar olarak kendilerine bir isim yapmışlardı.

Ama ailesini özliyordu. Jay, Keris ve onun ailesinde bunu gördü. Umarım Isa kayıp halka olur ve kendi ailelerini kurabilirlerdi. Genç kız için endişelenmiyordu bile.

onları istiyor. Sadece arkadaşlık ve yeni bir aile grubu onu hayatının geri kalanında mutlu bir erkek yapmak için yeterli olacaktır.

Keris'in ifadesi ciddileşti ve öne doğru eğildi, her zaman masanın üzerinde duran flex-pad'i katlanmış ellerinin altındaydı.

"Yani... Revirdeki olayla ilgili raporları inceliyordum," dedi sesini alçak tutarak. "Ve şu arıza konusunda biraz endişeliyim. Yani, bunun bir arıza olduğunu sanmıyorum. Bence kasıtlıydı."

"Ne arızası?" Jay elindeki fincanı geri kaçırdı ve kenarından ikisine baktı.

Berrick boğazının arkasından gürledi. "Tıbbi bölümdeki bir yatak arızalandı, kendi kendine savaş alanı amputasyonuna ve irigasyona geçti. Isa onun üzerindeydi."

"Ne? Ciddi misin?" Jay'in gözleri büyüdü. "O iyi mi?"

"Elbette!" Keris elini umursamazca salladı. "Berrick saniyeler içinde halletti, makineyi topladı ve onu temizledi. Bana çalışacak pek bir şey bırakmadı," dedi ve ona ters ters baktı.

Omuz silkti, eşinin hayatını kurtarmak uğruna yaptığı yıkım için hiç de üzgün değildi.

"Kurcalamaya dair kanıt buldunuz mu?" Ses tonu açıktı ama umurunda değildi. Bir dişi neredeyse ölüyordu, bu yüzden bir an önce işin aslını öğrenmeleri gerekiyordu.

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Yatak kurulurken bir hata yapılmadığından emin olamıyorum."

"Bunun daha önce ortaya çıkması gerekirdi, değil mi?" Jay bilmek istiyordu. "Bu gemi ne kadar zamandır hizmette? Yıllardır olmalı?"

Başını salladı. "Bu bir *C'rexx* sınıfı. Son gemiler on yıldan fazla bir süre önce tersaneden ayrıldı. Yatağın kendisi değiştirildi..." veri tabanını taradı. "Altı yıl önce."

Jay arkasına yaslandı, kafası karışmış görünüyordu. "Tamam... neden daha önce arızalanmadı?"

"Ayarlarla ilgili." Keris flex-pad'ini açmış, Berrick'in akışta işleyebileceğinden daha hızlı bir şekilde ham verileri gözden geçiriyordu. "Bu yataklar farklı hastalar için farklı şekillerde çalışacak ve... kahretsin," Berrick'e baktı, gözleri genişti. Parmaklarının bir hareketiyle verileri ona gönderdi, *ke'lath* tarafından yakalandı ve beslemesine atıldı.

"Ne var? Neler oluyor? İkiniz düz İngilizce konuşabilir misiniz, anlamsız kodlar değil!" Jay talep etti.

Berrick verileri taradı ve çenesi gerildi.

"Yatak işletim kodunda bazı tuhaflıklar var. Bir tür bypass gibi görünüyor. Bunlar genellikle yataklar kurulduğunda teknisyenin şifacı olmadan tüm fonksiyonları test etmesini sağlamak için kullanılır."

"Tekrar soruyorum... Bu daha önce devreye girmez miydi? O yatak kaç kere kullanıldı?"

"Dört bin yüz üç kere," dedi Keris dalgınca, kodu tararken tırnaklarını masaya vurarak.

"Tanrım, bunu yaptığında çok seksi oluyorsun," diye mırıldandı Jay, arkadaşının boynunu öpmek için eğilerek.

"Siz ikiniz bir oda tutmak ister misiniz?" Berrick homurdanırken Keris kıkırdadı ve hala kod okurken insana doğru eğildi.

Sonra durdu, doğrulup oturdu.

"Ve tetiklenmedi çünkü... tamam, buldum. Baypas erkek Latharian hastaları için kaldırılmış, ancak dişi Lathar için kaldırılmamış çünkü... dişi Lathar yok."

"Lanet olsun."

Berrick aynı kod satırlarını okurken homurdandı. "Evet, o haklı. Görünüşe göre bypass kodunu hiç devre dışı bırakmamışlar çünkü buna gerek görmemişler. Yani patlamayı bekleyen bir saatli bombaymış."

Kodu daire içine aldı ve kardeşlerinden birinin tıbbi bölümdeki tüm yatakları kontrol etmesi için bir iş emriyle birlikte beslemeye göndermek üzereydi. Kellat B'Kaar değildi, bu yüzden bunu yapamazdı.

İçgüdüğü onu duraklattı ve Keris'e baktı. "Bunun aramızda kalmasını istiyorum. Diğer yatakları da kontrol edip bir daha böyle bir şey olmamasını sağlayabilir misin?"

"Elbette!" dedi küçük dişi parlak bir gülümsemeyle. Yeteneklerini kullanmak için gemide yapacak bir şeyler biliyordu. "Memnuniyetle. Ben aşağıdayken yapmamı istediğin başka bir şey var mı?"

"Gemideki diğer kadınlara göz kulak olur musun?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Sadece hepsinin iyi olduğundan emin olmak için."

Her büyük uzaylı hiç de Isa'nın beklediği gibi değildi. Eş programı için sözleşmeyi imzaladığında.

Kibriti onu odalarına geri götürdüğünde, çılgın bir şehvetle üzerine düşeceğini varsayıyordu. Kadınları yoktu, peki içlerinden biri seks yapmayalı ne kadar olmuştu?

Berrick'in akşam yemeğinden önce halletmesi gereken birkaç işi gerekçe göstererek onu bıraktığı devasa odaya bakarken kaşları çatıldı. Revirdeki olay gibi bir şeyin bir daha yaşanmayacağı ve burada tamamen güvende olduğu konusunda ona güvence vermişti. Ona inanmıştı. Yataktaki arızaya o kadar sinirlenmişti ve onun için o kadar endişelenmişti ki, ona karşı olan savunmasını biraz olsun eritmişti.

Ve... akşam yemeği. Bir uzaylıyla akşam yemeği yiyeceğini hiç düşünmemişti. Kollarını kendi etrafında sararak, sadece tanımlayabileceği bir şey olmasını umdu... eğer ondan uzaylı kalamarı ya da başka bir şey yemesini isterse, kusacaktı. Daha önce hiç deniz ürünü yememişti, sadece filmlerde görmüştü ama fikri bile midesini bulandırmıştı.

Bu düşünceyi bir kenara bırakarak odanın içinde dolaşmaya başladı. Çok büyüktü, bu yüzden ona duvarları olmayan bir süit demek daha doğru olurdu. Bir duvardaki yatak, yaşadığı bazı apartman dairelerinden bile daha büyüktü. Bakışları bir an için ondan uzaklaştı. Bu gece onunla paylaşmasını bekleyecek miydi?

Etrafta dolanırken masasından dişliye benzeyen tuhaf metal süsler aldı ama sonra dikkatini duvardaki resimler çekti. Çoğu farklı uzaylılara aitti.

manzaralar, üç güneşli bir gün doğumu ve ardından bir tarafta Berrick'in başka bir uzaylıyla çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Resme doğru yöneldi. Eski bir fotoğraftı, yabancısının genç bir adam olarak çekilmişti. Şimdiki gibi kalın sakalları yoktu ama yanaklarında az miktarda kirli sakal vardı. Kolunu diğer uzaylının omuzlarına dolamış, yüzünde geniş bir gülümsemeyle duruyordu. Uzanıp resme dokundu. Diğer adam kimdi? Berrick gibi koyu renk saçlı ve gözlüydü, onun kadar uzun ama daha inceydi. Kimdi o... bir arkadaş mı? Her kimse, bu resmi sakladığına ve buradaki tek resim olduğuna göre Berrick için önemli biri olmalıydı.

Omurgasından aşağı bir ürperti yuvarlandı. O bir sevgili miydi? Belki de Berrick eş programına katılmak için ilişkilerini bitirmişti. Dudağını dişledi, bu düşünce hiç hoşuna gitmemişti. Ne Berrick'in başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi -ne de olsa onun uzaylıydı- ne de birinin ilişkisini bozma düşüncesi.

Resme biraz daha baktı ama sırlarını vermiyordu, bu yüzden araştırmak için arkasını döndü. Masanın yanında yerde duran yuvarlak bir metal plaka dikkatini çekti ve bir an durup ona baktı. Odada buna benzer başka bir şey göremiyordu ve üzerinde tanımlayıcı herhangi bir işaret yoktu. Çömelerek ona dokundu ve sonra yerden fırlama ya da başka bir şey olma ihtimaline karşı biraz geri sıçradı.

Ama... hiçbir şey. Hiç hareket etmedi. Hiçbir alarm çalmadı, hiçbir ışık yanmadı.

"Huh... belki de uzaylı sanatıdır," diye mırıldandı kendi kendine ve odanın geri kalanını kontrol etmek için döndü. İlgi çekici başka bir şey görmedi. Sadece kanepenin üzerinde yatak örtüsüyle uyumlu, rahat görünümlü battaniyeler ve minderler vardı. Kanepenin arkasındaki duvarda da bir tür sanat eseri asılıydı. Karmaşık bir tasarımla bükülmüş oyma ahşap bir şekilde tanıdık geliyordu ama neden olduğundan emin değildi. Sanki daha önce bir yerde görmüş gibi tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordu.

Odanın büyük bir kısmını kapattıktan sonra, odanın diğer iki kapısını kontrol etti. Biri deri giysilerle dolu gömme dolaba benzeyen bir yere açılıyordu ve... yaklaştı ve istemeden de olsa dudaklarında bir gülümseme belirdi. Alçak raflardaki yumuşak katlanmış giysiler gri yoga pantolonlarına benziyor ve öyle hissettiriyordu. Huysuz uzaylı yoga mı yapıyordu?

Uzanıp bir set aldı ve burnuna götürdü. Çamaşır deterjanı gibi taze kokuyordu. Tamam, bu soruyu cevaplamış oldu. Giysilerini nano-üretmiyorlardı. Bir yerlerde yıkanıyordu, muhtemelen gemide. Dirseklerine kadar çamaşır yıkayan iri yarı uzaylı savaşçıların ani görüntüsü onu kıkırdattı, ama gerçekçi olmak gerekirse, muhtemelen bunu onlar için yapan makineleri vardı. Dolabı terk ederek son kapıyı keşfetmek için dışarı çıktı.

Arkasında tam donanımlı bir banyo bulunca rahat bir nefes aldı. Bir an için uzaylıların nasıl kullanılacağını bilmediği yıkama aletleri kullandığından endişelenmişti ama bakışları odayı taradığında bir duş, tuvalet, musluğa benzeyen bir lavabo ve... Tanrı'ya şükür, büyük bir küvet gördü.

Odaya doğru bir adım attı, ancak bir kadın sesi "*Llesh tra neve damatan sotar?*" dediğinde kısa kesildi.

İsa yabancı sözcükler karşısında gözlerini kırıştırdı. "Alo?"

Bir duraksamadan sonra, ses ona net, aksansız bir İngilizceyle cevap verdi. "Günaydın. Sizin için bir banyo hazırlamamı ister misiniz?"

"Evet... lütfen." Yarı yarıya yere gömülmüş olan küvete doğru yürüdü. Musluklar açıldı ve buharlı su küvete doldu. Kenara oturarak elini suyun içinde gezdirdi ve hayretle izledi. Hiç bu kadar büyük bir küvet görmemişti, sadece sıkışık bir şekilde oturmak zorunda kaldığı bir lavabodan daha büyük olmayan küçük küvetler görmüştü. Bunun içinde kollarını uzatarak boylu boyunca uzanabilecek ve yine de hiçbir kenara değmeyecekti.

"Senin için suya *akrani* ekledim," diye duyurdu ses. İsa başını kaldırdı. "Eee... teşekkür ederim. O nedir?"

Bir başka duraksamayla, konuşan her kimse ya da her neyse, onun ne dediğini anlamaya ve yanıtlarını tercüme etmeye çalıştığını düşünmeye başlamıştı.

"*Akrani*, Berrick B'Kaar'ın ana vatani *Unvari*'den gelen bir çiçektir," diye cevap geldi. "Oldukça nemlendiricidir ve cildi UV ışınlarına karşı korur."

"Oh... yani bu aynı güneş kremi mi? Harika."

Sıcak suyun cazibesine dayanamayarak soyundu ve içeri girmeden önce kıyafetlerini yere bıraktı.

"Sıcaklık bir Terran insanı için en uygun olacak şekilde ayarlandı. Bunun yerine suya bir soğutma katkısı tercih eder misiniz?" diye sordu ses.

"Cilt için besleyici ve serinletici olan birkaç *alvor* çeşidim var."

"Hayır, hayır," diye inledi, boynuna kadar sıcak suyun içine battı. "Bu cennet gibi."

Banyoda, sonra aynanın yanındaki makyaj masasında, duvardan açılan çekmecedeki bulduğu bir makasla saçlarını düzelterek hoşgörülü bir şekilde uzun bir zaman geçirdi. Sonunda, en büyük kabarık havluyu kendi etrafına sararak çıktı. Ancak kapının hemen dışında Berrick'le karşılaştı.

"Aman Tanrım!" diye ciyakladı neredeyse göğsünden zıplayarak. Elleri üst kollarına dolandı ve kışının üzerine düşmeden önce onu sabit tuttu. "İçeri girdiğini duymadım. Bana böyle sinsice yaklaşma!"

Kıkırdadı. "Bir süredir buradayım. Sadece şarkı söylerken beni duymadın. Bütün insanlar yıkanırken şarkı söyler mi?"

Onu tekrar ayağa kaldırdı ve birden neden bu kadar sessiz olduğunu anladı. Onunla tanıştığından beri giydiğini gördüğü büyük metal kıyafet odanın diğer tarafında, daha önce üzerinde kafa yorduğu masanın yanındaki metal plakanın üzerinde duruyordu.

"Oh... *oh!*" Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Takım elbisen olmadan iyi misin? Oturman gerekiyor mu?" diye ağzından kaçırdı. "Yoksa nefes almana falan mı yardımcı oluyor?"

Yeni eşinin buraya geldiği ilk gün yere yığılıp ölmesini istemiyordu. Bu iyi görünmezdi, hiç iyi görünmezdi.

Kaşlarının arasında bir çatıklıkla ona baktı ve sonra gülümsedi... ve kıkırdadı.

"Ne?" diye sordu, göğsünü iterek. "Sadece senin için endişeleniyordum, hepsi bu!"

"Hayır, hayır, hoşuma gitti, *Kelarris*." Gülümsedi ve uzanarak onu kendine doğru çekti. Takım elbisesi olmadan garipti ve birbirine mükemmel bir şekilde uyduklarında nefesi kesildi, sanki özellikle bu adama yerleşmek için doğmuş gibiydi, uzaylı olsun ya da olmasın. Kadının kıvrımları adamın kaslı vücudunun sert düzlemlerine uyuyordu.

Sesi derin bir gümbürtüye dönüşerek eğildiğinde, damarlarında dolaşan ısı omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

"B'Kaar giysileri savaş cihazlarıdır," diye açıkladı. "Hareketlilik cihazları değil. Her ne kadar savaşta yaralanan bazı savaşçılar bazen giysilerinin içinde daha fazla zaman geçirmeyi tercih etseler de. Ancak hem *kasıvarımızın* içinde hem de dışında savaş etkinliğini sürdürmemiz gerekiyor."

"Ah." Ellerini adamın kollarının üst kısmına dolayarak omzunun üzerinden elbiseye baktı. "Bu bir silah mı?"

Başını öne eğdi. "Evet, bir çeşit. Bu bize savaş alanında avantaj sağlıyor çünkü bir düşünceyle güçlerimizi ikiye katlayabiliyoruz."

"Ne demek istiyorsun?"

Kıyafet aniden öne çıkıp onlara doğru yürümeye başlayınca korkuyla sıçradı. Yatağın yanında bir an durdu, bir şey aldı ve yaklaştı.

"Kendi kendine hareket ediyor!" diye ciyaklayarak Berrick'in arkasına saklanmaya çalıştı. Berrick onu dönmeye zorladı ve dudakları kulağının hemen altına bir öpücük kondurdu.

"Kendi başına değil," diye fısıldadı, derisinin altında aktif olan ışıkları görebilmesi için kolunu uzatırken sesi alçaktı. "*Ke'lath*'ım aracılığıyla ona her zaman bağlıyım. O ne biliyorsa, ben de onu biliyorum."

Büyülenmiş bir halde uzanıp parmağını adamın derisinin altındaki çizgide gezdirdi. "Acıdı mı? Taktıklarında?" diye fısıldadı, ona bakarak. "Bir tane yaptırmak zorunda mıyım?"

Başını salladı ve gözlerinde sıcaklıkla onu izledi. "Hayır. *Ke'lath*'lar... Değiştirilmemiş bir insanın bir tanesine bakabileceğinden emin değilim. Bu çok tehlikeli olur."

Başını salladı, içini bir rahatlama ürpertisi kapladı. "Güzel, tıp fakültesine geri dönmek istemiyorum. Bugünden sonra olmaz."

"Anlaşılabilir." Başını eğdi, suçluluk duygusu yüz ifadesini sıkılaştırdı. "Bu şekilde korktuğunuz için üzgünüm."

Bir eliyle onun yanağını okşamak için uzandı. "Hayır, hayır, bu bir kazaydı. Senin hatan değildi."

Başını salladı ve sonra bakışları onun yanından takım elbiseye kaydı. "Senin için bir hediyem var."

Gözlerini kırıştırdı, bir an için nutku tutuldu. "Bir hediye mi?" Bir uzaylı ona ne tür bir hediye verebilirdi ki?

Kıyafet hareket ederek onu sıçrattı. Nefes nefese kaldı, elini boğazına götürdü. Buna *asla* alışamayacaktı. Sonra kıyafet en güzel iki kadını kaldırıncı tekrar nefesi kesildi.

"Bunlar elbise mi?" diye sordu, büyük uzaylıya hızlı bir bakış fırlatarak.

"Öyleler." Adam elini uzatıp kumaşı çekti ve kadın bir an için kumaşın nasıl aktığını görebildi. "*Eedireen* ipeği. Beğendin mi?"

Onları sevdi mi?

İsa gözlerini kocaman açarak arkasına döndü. İki elbise de kesim olarak birbirine benziyordu ama tamamen farklı şekillerde son derece güzeldi. Soldaki gece yarısı rengindeydi ve gümüşle süslenmişti, sağdaki ise altınla süslenmiş narin bir leylak rengiydi.

"Hangisini tercih edeceğinizden emin değildim."

"Ah... çok güzeller," diye mırıldandı, elini uzatıp kumaşa hafifçe dokunmaktan kendini alamadı. Hayatı boyunca bu kadar yumuşak bir şey hissetmemişti.

Dudağını ısırarak ona baktı. "Pahalı görünüyorlar. Bunları kabul etmem mümkün değil."

Bırakın hediye olarak böyle bir şey verilmesini, daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti bile. Aslında ona pek fazla hediye verilmemişti. Bu yüzden onlara gizlice bir kez daha bakmaktan kendini alamadı, onlara dokunmak için tekrar uzanmaktan kendini alamadı. Onlarla kıyaslandığında yoga kıyafetleri o kadar sıkıcıydı ki... bir kereliğine de olsa prenses olmak istedi.

"Onlar senin," dedi, derin sesi kadife gibi baştan çıkarıcıydı. "Onları senin için satın aldım."

Beyni bir an için durdu, bakışları onunkilere kilitlendi. "Onlar Terran değil."

"Hayır..."

İstemedi kumaşı tekrar okşadı. Uzaylı ipeği. de uzaylı ipeği. Terran ipeğine hiç dokunmamıştı bile ve işte buradaydı, uzaylı ipeğine dokunuyordu.

"Bu demek oluyor ki onları buradan almadın. Onları buraya gelmeden önce benim için satın almış olmalısın. Benimle tanışmadan önce."

Gülümsedi, bu ifade karanlık ve zalim bakışlarını başka bir şeye . Tamamen ve bütünüyle yıkıcı bir şeye.

"Ben yaptım."

"Ama... bana hangi renklerin yakışacağını nasıl bildiniz?"

Her ikisi de saçları ve gözleriyle mükemmel bir uyum içinde olan elbiselere tekrar baktı.

"Ben... biraz yardım aldım," diye itiraf etti, takım elbiseden bir elbise aldı ve önünden tutarak onu en yakın duvara doğru çevirdi. *Ke'lath*'ının bir parlamasıyla metal parıldadı ve boydan boya bir aynaya dönüştü.

Sundukları resim karşısında dudağını ısırdı. Uzaylı savaşçı ve onun gece mavisi giysili narin eşi.

"Programın bana nasıl görüneceğine dair bazı seçenekler sunmasını istedim ve gözlerine yakışacağını düşündüğüm renkleri seçtim," mırıldandı, serin nefesi boynundaki nemli saçları okşadı. Cildinde tüyler diken diken olurken titredi, soğuğa değil onun varlığına tepki veriyordu.

"Bu hiç adil değil. Bilgisayarı kullanmak." Argümanı zayıftı ve o da bunu biliyordu. Parmakları ipeğin etrafında hafifçe kapandı ve tekrar dolaba baktı. Mantıklı seçim yoga malzemeleri olurdu ama...

"Bunlar senin, *Kelarris*. Lütfen hediye olarak kabul edin. Sizin için ayarladığım akşam yemeğinde bunu giydiğinizizi görmek isterim."

Siktir . Uzaylı bir prenses olacaktı, en azından kendi zihninde.

Ona gülümsedi ve başını salladı. "Üzerimi değiştirmem için bana birkaç dakika verin."

"NASIL GÖRÜNÜYORUM?"

Küçük arkadaşını koridorlardan geçirip *Devan'kra*'nın yeni inşa edilen arboretumuna doğru götürürken bu sözler Berrick'in sersemlemiş beyninde yankılandı. Latharian hanımefendilerinin geleneksel kıyafetleriyle banyodan çıkarken söylediği sözler bunlardı ve tüm nefesi bir anda vücudunu terk etmişti. O zamandan beri doğru düzgün nefes alamamıştı.

O. görünüyordu. Çarpıcıydı.

O kadar güzeldi ki, orada öylece durmuş, ağzı neredeyse güverteye çarpacak yeşil bir delikanlı gibi ona bakarken içi acımıştı. Sadece *ke'lath*'ından gelen bir kemer, tam olarak aynı şekilde düşünmese bile bazen ondan daha zeki olan ortakyaşar, onu harekete geçirdi.

"Çok güzel görüldüğünü söylemiştim. Değil mi?" Mırıldanmak için eğildi, kamarasında aslında ne söylediğinden hâlâ emin değildi. İltifat etmeyecek kadar beceriksiz değildi herhalde? Tam da bu noktada, aslında emin değildi.

Başını eğerken yüzü kızararak gülümsedi. Perçeminin bukleleri arasından ona doğru bir bakış attı. "Evet. Ve sanırım Latharian dilinde yemin ettin."

Kızarması büyüleyiciydi, tıpkı yürürken koluna sıkıştırdığı narin küçük elinin dokunuşu gibi. Yıllarca *Devan'kra*'da görev yapmıştı ve dönüşüm geçirirken onu şu anki haliyle görmemiş olsa da, uzun zamandır onu görmeyi, ayrıntıları fark etmeyi bırakmıştı. Şimdi ise her şeyi onun hayret dolu gözlerinden görüyordu.

"Hepsi bu kadar lüks mü?" diye fısıldamak için eğildi ve onun arkasındaki bir şeye baktı. "Bu Latharian sanatı mı? Çok güzel."

"Sanat mı?"

Şaşkınlıkla döndü. Bu katta hiç sanat eseri yoktu. Belki komuta katındaki VIP sütlerinde vardı ama burada yoktu. Duvarda sadece bakım bacası için bir ekran paneli vardı. Tekrar baktı, onun seyrek beton dairesini ve onu bulduğu şehir sektörünün sıkıcı hiçliğini düşündü ve gülümsedi.

"Sanatı her şeyin içine yerleştirmeye çalışıyoruz," dedi alçak bir mırıltıyla, onlar ilerlerken. "O kadar ki, artık çoğunlukla görmüyoruz bile."

Arboretuma giden yol boyunca hep böyle oldu. Onun en sıradan şeylerden duyduğu zevk ve huşu karşısında alçakgönüllüydü ve koluna yapışışının tadını çıkarıyordu. Her nasılsa banyosunda akrani kökü bulmuştu ve onun doğal kokusunun etrafına sardığı narin koku duyularını kışkırtıyordu. Yanındaki küçük dişinin büyüüne kapılarak ciğerlerini doldurmak için eğilmekten kendini alamadı.

Yanlarından geçtikleri diğer savaşçıların kıskanç bakışlarını fark etmeyecek kadar büyülenmemişti. Çoğu bunu iyi saklıyordu ama birkaçı o kadar uzun süre baktı ki onları bir hırıltıyla uyarma ihtiyacı hissetti.

"Bu çok kaba," diye fısıldamak için eğildi Isa, sesinde bir eğlence vardı. "Daha önce hiç kadın görmemişlerse, merak etmeleri kaçınılmaz. Meraklarını öylece bastıramazsınız."

"Can," diye tekrar hırladı, dişlerini sahte bir hırıltıyla ona doğru gösterdi. "Sana bakmamaları gerekiyor. Sana bakmayı *akıllarından* bile geçirmemeliler."

Kıkırdadı ve arboretumun çift kapısına ulaştıklarında ona baktı. "Kıskanç ve sahiplenici görüyorum!"

"*Abso-draanthing-lutey*," diye karşılık verdi, kapı açılırken onu sıkıştırdı ve aynı hareketle içeri soktu. Onu kemerli geçitte kollarının arasına aldı, başını mükemmel bir açıyla yukarı doğru eğerken eli saçlarındaydı. "Sen benimsin, Isabella. Tanrılar seni *benim* için seçti, onlar değil."

Ona doğru yerleşti, beden dili öncekinden biraz rahattı, sanki artık onun kendisine dokunmasına aldırılmıyormuş gibiydi. Bu iyi bir şeydi. Kişiler arası ilişkilerinde kesin bir gelişme olmuştu.

"Tanrılar, ha?" diye sordu, gözlerinde... bir şeyin ışığı vardı. Ne olduğundan emin değıldi ama de onu büyüledi. "Genetikle bir ilgisi yok o zaman? Ya da eşleşme programıyla?"

"Hayır."

Eğıldi ve hızlı bir öpücük çaldı, dudakları onunkilerin altında yumuşarken göğsüne sıcaklık yayıldı.

Ama onu arkalarındaki metal bölmeye yaslayıp nefesini kesecek kadar öpmek istemesine rağmen geri çekildi. "şimdi, leydim. Dikkatimi dağıtmanıza izin veremem. Size bir sürprizim var."

Bir kaşını kaldırdı. "Ben mi? Dikkatini dağıtmak mı? Sanırım sebep ve sonucu karıştırıyorsun, bay uzaylı uzay adamı."

Nefes alış verişi biraz düzensizdi, sesi öncekinden daha soluktu ve gözleri karardı... bunların hepsi doğrudan onun sikine gitti. Tam direğ'e vurdu, ereksiyonunun kalınlığı derisinin iç kısmına baskı yapıyordu. Malzemenin sağılam olmasına sevinmişti. Aleti pantolonunu yırtıp geçseydi çok utanç verici ama aynı zamanda garip bir şekilde egosunu tatmin edici olurdu. Ancak, insan dişilerin etrafında geçirdiğı kısa süre, onun bunu bu şekilde görmeyebileceğini fark etmesini sağıladı.

"Hayır, bu kesinlikle senin hatan." Göz kırptı ve yeni inşa edilen arboretumdan geçip sürprizine doğru ilerlerken kızın kolunu kendi koluna doladı.

"Burası çok güzel," diye nefes alarak yukarı baktı. Tüm duvar ve tavan, buraya ekilen bitki örtüsüne sistem güneşinin ışığından en iyi şekilde yararlanma fırsatı vermek için camdan yapılmıştı.

Ona bakarak gülümsedi. "Burası gemideki en güzel yer... pardon, istasyon. Senin de görmeni istedim."

"Teşekkür ederim." Ona bir bakış attı ve onu botlarına kadar sarsan bir gülümseme yaydı. Altlarındaki mavi-yeşil toprak küre onun gözlerine yansıyor ve adam gözlerini kaçırmak istemiyordu.

Kendini topladıktan sonra boğazını temizledi ve işçi robotların toprağı işlemekle meşgul olduğı yolun her iki tarafındaki alanlara el salladı. "Bu alan Lathar Prime'in sisteminden bitkiler içerecek. Biz

Askıda tuttuğumuz ve İmparatoriçe'nin ağacından kesilmiş olan herris çiçeklerinin buraya ulaşacağını umuyorum."

Başını salladı ve ilgiyle etrafına bakındı. Adam ona bakmakla çok meşguldü. "Kendi gezegeninizden bitkileriniz olacak mı?"

Kıkırdadı. "*Kasivar* giysilerimizi yapmak için cevher çıkardığımız bir kayadan biraz daha fazlası." Sonra ona yapışan kokuyu hatırladı. "Aslında benim evimdeki bitki örtüsüyle zaten karşılaşmıştın."

"Öyle mi? Nasıl? Henüz hiç bitki görmedim."

Kendini tutamayarak uzandı ve parmak ucunu kızın yanağında gezdirdi.

"Daha önce içinde yıkandığınız *akrani*, benim *Argarath* Sektöründen hasat edildi. Ahh... işte ," dedi patikadaki son dönemeci döndüklerinde, küçük bir açıklık ortaya çıktı.

Bu alana Dünya'daki çimenlere benzeyen *silveen* yosunu ekilmişti ve etrafındaki *folaanri* ağaçları onlara biraz mahremiyet sağlıyordu. Tabii başlarının üstündeki camın diğer tarafında vızır vızır dolaşan işçi kayıklarını saymazlarsa.

"Piknik mi?" diye , yosunların üzerine serilmiş battaniyeyi ve yanında büyük bir sepeti fark etti. "Piknik mi düzenlediniz? Benim için mi?"

T Isa'nın güzel yüzündeki mutluluk, ona bu küçük ziyafeti organize etmek için yapması gereken her şeyi unutturmaya yetti. İsa'nın

battaniye ve sepet almak için yaptığı iyilikler... yemek servisi personeline ne istediğini insan veri tabanlarındaki bilgilerle birlikte söylediğinde aldığı tuhaf bakışlar... güzel dudaklarında bir gülümsemeyle kolunu tuttuğunda her şeye değmişti.

"Elbette, senin için." Onu battaniyeye doğru götürdü. "Tüm insan filmleriniz bunun bir erkeğin bir dişiye kur yapmasının en iyi yolu olduğunu söylüyordu. Şey... bu ve izometrik terakovalent karbon, ki ben bunu anlamıyorum. İnsanlar sıradan çakıl taşlarına neden bu kadar değer versin ki?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve ona baktı. "İzometrik terakovalent karbonun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Battaniyenin üzerine uzanıp eteklerini etrafına yayarken onu sabitlemek için elini tuttu. Bir an durakladı, *ke'lath*'ı kızın o anda nasıl görüldüğünü hafızasına kazırken alevlendi... saçları başının etrafında koyu bir bukle halesi, ona bakarken parlak ve mücevher gibi gözleri ve elbisesinin ipeği altında vücudunun nazik kıvrımları.

Hayatını güzelleştirmesi için bizzat tarafından gönderilmiş bir güzellik timsaliydi. Böyle bir nimete sahip olduğuna göre önceki hayatında bir şeyleri doğru yapmış olmalıydı çünkü kesinlikle bu hayat değildi.

Geç de olsa kadının bir soru sorduğunu fark etti ve cevap vermeden önce hafızasını karıştırdı. "Elmaslar. Sanırım onlara elmas diyorsunuz."

Adam yanına oturduğunda gözleri yörüngede kovaladıkları ay kadar büyüdü. "Elmaslara çakıl taşı mı diyorsun? Geldiğin yerde yaygın mı?"

Omuz silkti, madencilik sırasında bu elmasları ayakları altında ezdiklerini kabul etmek istemiyordu. "Eğer biraz istersen, sana istediğin kadar getirebilirim. Bütün bir kolye."

"Gerçekten mi? Benim hiç elmasım olmadı. Ya da herhangi bir mücevhere."

Kollarını dizlerine doladı ve eteklerini yukarı ayaklarını ortaya çıkardı... ve onu bulduğunda giydiği çirkin insan çizmelerini. Adamın bakışlarının nereye yöneldiğini görünce eteklerini ayaklarının etrafına çekti, yanakları pembeleşti.

Draanth, ayakkabıları düşünmeliydi. Sadece elbiseleri düşünmüştü, narin elbiselerin onu büyüleyeceğinden emindi. Neden ayakkabıları düşünmemiştii?

Dikkatini dağıtmak için sepete uzandı ve içindeki kapları boşalttı. Kızın hevesli hayranlığını ya da yiyecek kaplarına temkinli bakışını fark etmeden edemedi.

"Sorun nedir, *kelarris*?" diye sordu, onları kadının önündeki battaniyenin üzerine koyduktan sonra bir sürahi *yaari-berry* suyu almak için sepete uzandı. Araştırmasını yaptığından ve tedarik ettiği tüm yiyecek ve içeceklerin insan tüketimi için güvenli olduğundan emin olmuştu.

Ona bir bakış attı ama dikkati hemen yiyecek kaplarına döndü. "Bunlardan herhangi biri... dokunaçlı mı?"

Arkasına yaslandı ve ona baktı. *Draanth*, insanların yemekle ilgili kültürel normlarını daha fazla araştırmalıydı.

"Hayır. Ama istersen senin için biraz getirebilirim?" Ona istediği her şeyi sağlamak için güneşi, ayı ve birçok sistemin yıldızlarını yerinden oynatabilirdi. "Yani... Bir Krin'in izini sürmem ve onu uzantılarından kurtarmam gerekebilir, ama sadece söyle..."

"Ne? Hayır!" dedi hemen, elini adamın koluna koydu, sanki hemen o anda saldırmasını engellemek istercesine.

Erkek egosu kabarmıştı. Kız ona gittikçe daha fazla dokunuyordu ve bu *hoşuna* gidiyordu. Gerçekten hoşuna gidiyordu. Belli ki onunla daha rahat olmaya başlamıştı. Bunun onu nereye götürebileceği düşüncesi içini ısıttı. Belki de küçük eşi onu düşündüğü gibi çok geçmeden yatağına kabul edecekti.

"Hayır," diyerek onu rahatlatı ve kapları açtı. "Dokunaç getirmedi. Ben getirdim... aslında," diye itiraf etti, yemeğe bakarak. "I

bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hmmm." Öne doğru eğildi, kapların içine bakarken yüzünde niyetli bir ifade vardı. "Sanırım bu patates salatası olabilir."

Parmağını pütürlü karışıma daldırmak için uzandı ve üzerindeki beyaz sosun tadına baktı. Anında burnunu kırıştırdı.

"Hayır. Çok tatlı, çok tatlı."

Kapları teker teker incelediler ama Latharian malzemeleriyle insan tariflerinin birleşimi hiç işe yaramamıştı. Yemeklerin hiçbiri uzaktan bile yenilebilir değildi.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm." Isa bir elinin tırnak etlerini karıştırarak kederli görünüyordu. "Çok uğraştın ve ben zorluk çıkarıyorum."

"Hayır, hayır, hiç de değil." Bir elini kaldırarak başparmağıyla kızın yanak çizgisini yumuşattı ve güvence verdi. "Bu senin hatan değil. Daha fazla araştırma yapmalıydım. Bulaşıkları gemideki bazı insanlara göster. Bizim yemeklerimize alışkınlar."

"Bir kutu kaldı..." sepetin içine baktı ve onu almak için uzandı.

Berrick arkasına yaslanıp gülümsemesini gizleyerek kızın kutuyu açmasına izin verdi. Emin olduğu tek kutu bu sonuncusuydu.

"Aç ," diye ısrar etti, kapağını açarken kızın yüzünü izledi.

Bunu yapar yapmaz ifadesi değişti. Gözleri şokla irileşti ve ona baktı. "Bu..."

"Çikolatalı pasta." Başını salladı.

İnsan dişilerinin tarla pastasına olan takıntısını bir türlü anlayamıyordu. Ona göre bu en iğrenç, en sıkıcı yemektir ve zaten bağlı olan savaşçılar dişilerinin bunun için ne kadar ileri gidebileceklerini anlattıklarında onlara inanmamıştı. Eğer on sekiz ay boyunca *Kravortia-C'Vaal* sınırlarında tarla pastasından başka yiyecek bir şey bulamadan sıkışıp kalmışlarsa, onlar da çok geçmeden bundan bıkarlardı.

"Ya da azından Latharian versiyonu. Bana Dünya'daki her şey kadar iyi olduğu söylendi."

Kapağı sonuna kadar açtı. "Hiç iyi bir şey yemedim. Sadece bakkallarda satılan hazır paketlenmiş şeyler. Bunun gibi değil, bu el yapımı gibi görünüyor, fabrikada üretilmemiş."

Başını öne eğdi. "Her Latharian savaşçısı tarla keki yapabilir. İhtiyacınız olan tek şey karışım ve reaksiyonu başlatmak için en az miktarda ısı. Sonra sadece beklersin-"

"Şşşt," diye onun sözünü kesti ve çatala uzandı. "Kek. Hepsi bu kadar. Aman Tanrım, içinde çikolata sosu bile var!"

Kız kutuyu karıştırıp yapışkan kekten küçük bir parça koparıp ağzına atarken kıkırdadı. Kadının yüzüne yayılan mutluluk ifadesi ve ardından çıkardığı son derece şehvetli inilti onu derinden sarstı. Kız pastayı yerken büyülenmiş gibiydi, bakışları kızın yüzünde perçinlenmişti.

Kaşığı ağzına, dolgun dudaklarının arasına her kaydırışında, adamın omurgasından aşağı bir ürperti iniyor, taşaklarını çevreliyordu. *Taşakları* daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde sertleşmiş ve ağrımaya başlamıştı.

Onu izlediğini gördü ve durakladı, suçlu görünüyordu. "Özür dilerim. Sen ister misin?"

"Hayır," diye başını salladı. "Biraz... sadece burada..."

Ağzının kenarındaki küçük sos lekesini temizlemek için uzanacaktı ama son anda fikrini değiştirdi ve onu öpmek için eğildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Çok güzelsin."

Dilini hızlıca fırçalayarak önce çikolata , sonra da kızın ağzını aldı. Dudaklarına karşı inledi, yaklaşırken elleri göğsündeydi, ona teslim olurken neredeyse kucağına yuvarlanmadan önce diz çöktü.

Bu en tatlı teslimiyetti ve bir elini kıvrıcık saçlarının yumuşak düşüşüne kaydırırken inledi. Dudakları hatırladığı kadar yumuşak ve tatlıydı ve onun kucağındayken, kendisine yaptıklarının aynısını hissedeceğini fark etmesi bir anını aldı. Belki de fark etmeyecekti.

Öpüşmeyi kesip gülümseyerek ona baktığında bu olasılık ortadan kalktı.

"Cebindeki bir ışın silahı mı, yoksa beni gördüğüne sevindin mi?"

İnsanların garip konuşma tarzlarını çözmekte iyiydi ama onun yakınlığı ve öpücüğü beynini kızarttığı için sözlerini çözmesi biraz zaman aldı. Sıcaklık yüzüne vurdu ve siki pantolonunun içinde sarsıldı. Küçük eşi ona tokat atmamış ve onu itmemişti. Bunun yerine, aslında onunla flört ediyordu. Utangaçça ama yine de flört ediyordu.

Homurdandı ve bir öpücük daha almak için eğildi, ama dudakları dudaklarını almadan önce gözünün köşesindeki ışık alarmı çaldı

Çanlar.

Yukarı baktığında, arboretum duvarının diğer tarafında bir kayık gördü. Kontrolden çıkmıştı. Motorlardan sadece üçü doğru şekilde çalışıyordu ve dördüncüsü sıcıyor ve kesiliyor, kayığı bir ölüm sarmalına gönderiyordu.

Başlarının üstündeki cama doğru.

Sertleştirilmiş cam ama... eğer o motorlar çarpma anında patlarsa.

"*Draanth.*" Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ayağa kalktı ve Isa'yı da yanında sürükledi. "Buradan çıkmamız gerek. *Hemen!*"

"Ne var? oluyor?" Nefes nefese yukarı baktı. Kayık hız kazanıyor, onlara doğru ilerliyordu. "Ama... burası kalkanlı. Öyle değil mi? Tehlikede değiliz. Değil mi?"

Olmamalıydılar ama revirdeki olaydan sonra işini şansa bırakamazdı. İnşaat tamamlanana kadar onu buraya getirmemeliydi.

"Olmamalıyız," diye homurdandı, sadece onu kollarına alacak kadar yavaşladı. Giysisi olmadan daha yavaştı ama giysisi olmadan ve onu taşıırken bile herhangi bir insandan daha hızlıydı. "Ama tedbirli olmak üzülmekten iyidir."

Başını salladı, kollarını onun boynuna dolayıp can havliyle sarılırken korkudan nefesi kesiliyordu. Kostümünü çağırırken *ke'lath*'ı parladı ve *Kasivar*'ın güdüm protokolünü tetikledi.

Her giysi, komut tetiklendiğinde operatörünü bulacak şekilde programlanmıştı. Her giysinin ayrıca, operatörünün giysiyi giyerken ölmesi durumunda onu önceden tanımlanmış bir noktaya geri döndürmek için ayrı bir kıyamet günü komutu vardı. Giysilerin operatörlerinin cesetlerini galaksinin yarısına önlemek için her gemi veya görev yeri değişikliğinde bu konumu yeniden kodlamak standart çalışma prosedürüydü.

Arkalarında ve üstlerinde bir yerde meydana gelen bir patlama kadının kulağına doğru çığlık atmasına neden oldu. Yine de bu konuda endişelenemeyecek kadar meşguldü çünkü patlama olur olmaz aynı anda basınç düşürme alarmları da çalmaya başladı. Başka bir güç ona çarpıp onu geriye doğru çekerken ve çalışan bir hava kilidini ve güvenliği temsil eden kemerden uzaklaştırırken dişlerini sıkarak homurdandı.

"*Ohmygodohmygodohmygod... Idon'twannadieIdon'twannadie,*" diye mırıldandı, yüzü adamın boynuna yaslanmıştı.

"Başaramayacağız!" diye ciyakladı ve sesindeki korku onu daha fazla harekete geçirdi. Giysisine olan bağlantısı ona yakın olduğunu ama hava kilidinin sadece tek yönlü açılacağını, aksi takdirde tüm bu bölümün basınçsız kalacağını söyledi. Geminin veri akışına girerek hava kilidini bu taraftan açılmaya zorladı ve Isa ile kendisinin en azından yarım şansları olmasını sağladı.

Ama önce onları oraya götürmesi gerekiyordu.

Kalbi göğsünde çarpıyor, ciğerleri seyrekleştikçe daha fazla hava çekmek için genişliyor ve onu geriye doğru sürükleyen ve ikisini de öldürmeye çalışan çekime karşı savaşıyordu. meydana gelen bir başka patlamayla neredeyse korku içinde kollarından fırlayacaktı.

Neredeyse varmıştı... sadece birkaç adım daha. Onu geriye doğru çeken güç ileriye doğru olan momentumunu iptal edince kükredi. Sadece... biraz... ihtiyacı vardı...

Giysisi sırtına çarparak hepsini ileri ve hava kilidine doğru itti. Nefes *nefese* kalarak *ke'lath*'ından bir emir geçirdi ve patlama kapısının açılmasını tetikledi. Kapı arkalarından çarparak aşağı indi ve ikisi de sert zemine çakıldılar, Berrick son anda dönerek değerli küçük arkadaşının üzerine düşmesini sağladı.

Orada, kollarında onunla birlikte yatıyor, havayı içine çekiyordu. Güvendeydiler.

Kalbi küt küt atıyor, onu kaybedebileceğini fark etmek omurgasından aşağı ürpertiler gönderiyordu. Ona sarıldı, ince bedeninde ince titremeler meydana geldi.

Nefes alabildiğinde "Lütfen," diye yalvardı. "Çıkarın beni buradan. Lütfen?"

■ Berrick onu göğsünün geniş sertliğine yaslamak için eğildiğinde sa titremesini durduramadı. O bile değildi
Ne takım elbisesinin metaline ne de ayağa kalkar kalkmaz onu sardığında rahatsız oldu.

Az önce hayatlarını kurtardığı düşünüldüğünde, bunu memnuniyetle karşıladı. Bu onun bir parçasıydı ve koridorlarda hızla ilerlerken ekstra bir emniyet ve güvenlik önlemiydi. Etraflarına ya da yanlarından geçtikleri uzaylılara neredeyse hiç dikkat etmiyor, yüzünü onun boynuna .

Birkaç dakika içinde kamaralarına dönmüşlerdi, kapılar arkalarından kapandı. Adam onu yavaşça ayaklarının üzerine yatırmak için yatağın yanında durdu ama kadın bırakmayı reddetti ve kollarını boynuna doladı.

Adam durakladı, dudakları milimetrelerce ayrılmıştı ve ona sorgularcasına baktı. Kadın onunla bakışlarını kilitledi, aralarındaki farkındalık artarken başka tarafa bakmayı reddetti.

Yavaşça onu vücudunun ön kısmından aşağı doğru kaydırды ve kendisine yakın tuttu. Piknikte öpüştükleri sırada onun kendisine verdiği tepkiyi gözden kaçırmamıştı. Isı vücudunda alevlendi ve bir dürtüyle uzanıp adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Ağızları birbirine değdiği anda, sanki bir patlama oldu. Hırladı, kollarını kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Öpüşmenin kontrolünü eline aldı, dudakları sert ve talepkârdı. Adam dilini sert bir şekilde ağzına soktuğunda kadın yumuşak bir teslimiyet sesiyle .

Diğer öpücüklerinden daha sert ve agresif bir öpücüktü ama kızın umurunda değildi. Onu aynı şiddetle öptü, ölümle burun buruna geldikten sonra yaşadığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

Öpüşme ateşli bir hal aldı, tensel olmaktan çok bir savaş gibiydi. Sanki ikisi de diğerine doyamıyor gibiydi.

Büyük bir elini aşağı kaydırды, kışını kavradı ve onu kendine doğru çekti. Kızın nefesi serbest kaldı, sesi öpücüğünün altında kayboldu. Adamın ne kadar iri olduğu konusunda yanılmış olabileceğini düşünmüştü ama hayır. Ya bu konuda yetenekliydi ya da Lathar kesinlikle bu boyutları kolaylaştırmak için suya bir şey koyuyordu.

Acı dolu bir iniltiyle öpüşmeyi kesti.

"Yavaş yavaş gitmeliyiz," diye mırıldandı, her kelime arasında öpücükler çalıyordu. "Seni korkutmak istemiyorum."

"Oh, merak etme. Ben büyük bir kıyım," diye kıkırdadı usulca ve elini cesurca adamın vücudunun ön kısmına doğru kaydırды.

Kadın aletini avuçlayıp pantolonunun derisi üzerinden okşarken başladı. Tanrım, o da kalındı. "Ve en çok bilmek istediğim şey... sığın de teninin geri kalanı gibi parlıyor mu?"

"Ben... *ne*?" Adam şok olmuş bir halde ona baktı ve kadın gülümsedi.

"*Ke'lath*'ın..." dedi, parmaklarını pantolonunun kemerinin altından geçirdi ve düğmeleri açmaya başladı. Uzaylılar açık ceketlerinin altına gömlek giymeyerek işleri çok daha kolay hale getiriyorlardı. "Aşağıya kadar iniyor mu? Demek istediğim, perdeler halıyla uyumlu mu?"

"Hayır... bu... *draanth* için değil," diye inledi kadın elini pantolonunun içine sokup parmaklarını kalın şaftının etrafında olabildiğince dolaştırırken.

Harika. Uzaylılar komando oldu. Ve *lanet olsun*... boylu boyunca delinmişti.

Durdu ve parmak ucunu üstte gezdirirken ona baktı. Her yarım inçte bir, derinin altına yerleştirilmiş iki küçük top gibi hissettiren şeyler vardı. Sonra alt tarafa geçti. Onlar da oradaydı.

"Sizin hiç dişiniz yok sanıyordum? Peki bu vücut modifikasyonları da neyin nesi? Kültürel mi yoksa dini mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. Düşündüğü şey olamazlardı. Kesinlikle mi?

"Hiç Latharian dişimiz yok, hayır. Ama bu diğer türlerden güzel dişiler olmadığı anlamına gelmez..." sırtışı , gözlerinde sıcaklık vardı.

Gözlerini kırıştırdı. "Yani aletini deldirdin-"

Eğilip dudaklarını onunkilerin üzerine fısıldadı. "Çünkü bu partnerim için daha zevkli. Senin için. Aletim yanmıyor olabilir ama *ke'lath*'ım sayesinde vücudumun her yönü üzerinde tam bir kontrole sahibim."

"Asla olmaz!" Adamın derisinin altındaki toplar titreşip eline doğru vızıldarken kadın ciyaktı. "Ciddi misin? Sikin titreşiyor mu?"

Onu geriye doğru yürütürken kıkırdadı, bunu yaparken bir şekilde takım elbisesini çıkardı. O cevap vermeden önce dizleri yatağın arkasına çarptı. Elini aletin dibine götürerek parmaklarını tabandaki iki sert çıkıntının üzerinde gezdirdi.

"Bunlar ne için?" diye fısıldadı.

"Yakında öğrenirsin. Yatağa gir."

İtaat etmek için acele ederken doğru düzgün nefes alamadı, yatak örtüsünün ipeksi yüzeyinde kaymadan önce botlarını çıkardı. Adam kararmış gözlerle onu izliyordu, siki açık pantolonunun içinde sert ve gururlu bir şekilde duruyor, düz karnına doğru yükseliyordu.

"Bağları çözün, burada... ve burada." Omzunu ve karşı kalçasını gösterirken sesi sert bir komut gürültüsüydü.

Elbisenin bağlarını bulurken elleri titriyordu. Elbise bir tür uzaylı origamisi gibi düşüp onu adamın önünde çırılçıplak bırakırken nefesini içine çekti.

"Aman Tanrım, bunu herhangi bir zamanda yapmış olabilir mi?" diye sordu dehşet içinde, altında biriken kumaşa bakarak.

"Evet. Eğer bağları çekmiş olsaydım. Bir dişinin elbisesi, eşinin zevki için, istediği zaman vücuduna erişmesine izin vermek için yapılır."

Beklediğinden daha hızlı bir şekilde derilerini ve botlarını çıkarmış, yatağa bir dizini koyarak ona doğru sürünmeye başlamıştı. Adam onun üzerine çıkarken ellerini kollarının üst kısmına koydu.

"Bunun kulağa ne kadar kadın düşmanı geldiğinin farkındasınız. Değil mi? Benim bedenim bana ait, sana değil. Sadece *benim* sana *tanıdığım* haklara sahipsin."

Yine o külot ıslatan gülümsemesini takındı.

"İnsan kültürüne alışmak biraz zaman alacak ama onuruna yakışır hiçbir erkek kendisine özgürce verilmeyen bir şeyi almaz."

Sert bir dizle kalçalarını ayırdı, bir yandan da yüzünü inceliyordu. Kadın başıyla onayladı ve adam daha da iterek kendine yer açtı. Adam kalçalarını eğip sikinin başını ona doğru kaydırırken, kadının tırnakları kollarının üst kısmına battı.

İmplantları tekrar hassas kedi dudaklarına doğru titreşirken küçük bir zevk havlaması kaçtı. Kalçalarını salladı ve şişmiş uzunluğu onu ayırdı. Küçük çıkıntılar klitorisinin üzerinde teker teker titreşirken titredi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu harika hissettiriyor."

"Sen de öyle," diye eğilip dudaklarına yapıştı. "Çok sıcak ve ıslak."

Adam onu öperken dudaklarını kovaladı, her zaman ona karşı sallanıyordu. Geçmişte pille çalışan arkadaşlar kullanmıştı ama bu daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Hareketsiz durdu, böylece klitorisi iki implant, ve arasında yuvalandı, sonra hızını yukarı çevirdi

Bir şekilde.

Ağzını yağmalarken, patlayacakmış gibi hissedene kadar implantlarını klitorisinin üzerinde ileri geri sallarken iniltisi öpücüğünün altında kayboldu.

"Tanrım, Berrick," diye nefes nefese dudaklarından ayrıldı. "Sadece... lütfen. Sana ihtiyacım var-"

"Neye ihtiyacım var, Kelarris?" diye mırıldandı dudaklarına karşı, onu acımasızca kızdırdı. Kalçalarının her sallanışı kızın klitorisini ve amını acıtıyordu ve kız ona doğru itiliyordu.

"Ne var biliyor musun!" Elleri adamın saçlarına doğru kaydırıldı ve istediği öpücüğü alabilmek için onu sabit tuttu. "Beni hemen becer, olur mu?"

Küçük, çok pis bir kıkırdama çıkardı. "Eşim çok talepkârdır ama ben kimim ki reddedeyim?"

Adam kalçalarını geri çekerken nefesini tuttu ama bu sefer adam ona doğru kaymadı. Bunun yerine, sikinin geniş başını vücudunun girişine dayadı ve bakışlarıyla onu yakaladı.

"Ufacıksın," dedi ona, sert yüz hatlarında endişe vardı. "Yavaş gideceğim. Söz veriyorum."

"Yavaş sikeyim," diye . "Sadece yap ! Şimdi!"

Başını salladı, öne doğru iterken boynundaki kordonlar öne çıkmıştı. Bir an için onun sığmayacağını düşündü. Adam çok büyüktü ve o... nispeten küçüktü. Bir an için içini panik kapladı. Sığmayacaktı. Onu ikiye ayıracaktı...

Nefes aldı, boynunun arkasını okşarken rahatladı. Ona doğru itti, sikinin başını onun uyarılma sularıyla ıslattı ve sonra geri çekti. Bir elini aralarına sokarak klitorisini okşadı ve vücudu karşılık verdi, ona doğru gerilirken gevşedi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, vücudu aynı anda hem gergin hem de ağrıyordu.

Adam tekrar itti ve kıza yaklaştı, bakışlarını kızın üzerinde tutarken nefes alışları havada birbirine karıştı. Adam dev gibiydi, fiziksel olarak ondan daha büyüktü ama kız kendini kapana kısılmış hissetmek yerine korunduğunu hissetti.

Bu sefer geri çekilmedi. İleriye doğru iterken bakışları kilitlendi. Kalın santim santim içine kaydı, ilerleyişi kadının uyarılmışlığının ıslaklığıyla kolaylaştı. Yarı yolda, titreşimleri tekrar başlattı.

"Hiç adil değil," diye inledi, bir ürperti omurgasına kadar yayıldı. "Bu hile yapmaktır."

Onu öpmek için eğildi. "Aşkta ve savaşta her şey mubahtır. Bu bir insan sözü değil mi?"

Kıkırdayarak başını salladı. "Bunun o anlama geldiğini sanmıyorum." "Durmamı ister misin?"

Tırnaklarını adamın kollarının üst kısmına geçirdi. "Sakın buna cüret etme!"

Adam bir santim daha içeri kaydı ve kadın bacaklarını kaldırarak adamın kalçalarına doladı. Hareket onu bir inç daha derine kaydırды ve o farkına varmadan, tamamen içine gömüldü.

"İyi misin?" diye mırıldandı, saçlarını yüzünden geriye düzeltti ve şakağını öptü. "Sana zarar vermedim. İncittim mi?"

Başını salladı, ona alıştıkça hareketsiz kalmasından memnundu. "Ben iyiyim. Sadece... uzun zaman oldu."

"Tamam. Güzel."

Sesi zafer ve memnuniyetle cınlarken dudakları onunkileri arıyordu. Uzun, uyuşturucu bir öpücüktü, sıcaktan alev alev yanıyordu. Adamın öpücüğü bitmeden kadın onun altında kıvranmaya başlamıştı.

"Tanrım, lütfen..."

Dudaklarına karşı gülümsedi ve hareket etmeye başladı, ilk başta yavaşça ama artan hız ve güçle. Onunla birlikte kolayca hareket etti, her vuruş bir öncekinden daha kolaydı. Birbirlerine o kadar mükemmel uyuyorlardı ki, onu her doldurduğunda bunu ruhuna kadar hissediyordu.

Yatak onun altında hareket etmedi, ama o onun dünyasını, uzay gemisini ya da uzay istasyonunu salladı... nerede oldukları önemli değildi, çünkü

onunla birlikte olduğu sürece. Bu farkındalık vurdu, damarlarında orman yangını gibi dolaştı.

İçini yakıp kavurdu, vücudu gerildi. Farkına varmadan uçurumun kenarında asılı kaldı. Sırtı kavislendi ve ona doğru bastırdı, kalçaları ritmini kaybetti.

"Berrick," diye fısıldadı. "Lütfen..."

"Seni yakaladım, *Kelarris*," diye mırıldandı, boğazının kenarından öptü ve kulağının altındaki hassas noktayı buldu. "Benim için gel. Sikimin üzerinde parçalandığını hissetmeme izin ver."

Titredi ve kendini bıraktı. Serbest bırakılması bir gelgit dalgası gibi sert bir şekilde onu yıkadı. İçine doğru patladı, onu yıkadı ve her şeyi silip süpürdü. Vücudu ete kemiğe bürünmüş bir süpernova gibi hissediyordu, zevk o kadar eksiksizdi ki bir anlığına bayıldığından emindi.

Gözlerini açarak yukarı baktı. Koyu renk gözleri evrenin sırlarını saklıyordu, derin, karanlık ısı alışılmadık derinliklerinde parlıyordu, ona güç verirken, onu bir orgazmdan diğerine götürüyordu.

Bir çığlık ve ürpertiyle, zevkini ona teslim etti. Ona son bir kez daha çarparken başını geriye attı ve tüm geminin alt yapısını sarsacak kadar yüksek sesle salıverildiğini haykırdı. Adam boşalırken kollarını ona doladı, siki sarsılıyor ve içinde zonkluyordu. Adamın tohumu birkaç insan sevgilisinden hatırladığından daha sıcaktı ve bir an için çocuk sahibi olmak için çok yaşlı olduğu için hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Küçük bir uzaylı bebek isterdi, belki de vermek zorunda kaldığı küçük oğlunun yankısı

Yukarı.

Her zaman olmak istediğı gibi bir anne olmak için ikinci bir şans.

Ayatakları olması gerekenden çok daha rahattı. Isabella nefesinin altından mırıldandı ve uzandı.

Bir şekilde buluttan yapılmış bir yatağın derinliklerine. Nasıl olduğundan emin değildi ve uzaylı büyü olsa bile gerçekten umurunda değildi.

Birilerinin, bir yerlerde, teknolojinin sihir olarak görüldüğüne dair bir şeyler söylediğinden emindi ama referans aklına gelmedi. Şüphesiz çocukken maruz kaldığı bilgisayar tabanlı otomatik eğitimden yarı yarıya hatırladığı bir şeydi. Artık bir önemi yoktu, o yüzden görmezden geldi. Bu bir sihirdi, çarşafın sıcak insan kokusuyla, bir insan-uzaylıya ait eşsiz kokuyla daha da sihirli hale gelmişti.

Berrick.

Yeni arkadaşı.

"Bu durumda geleneksel insan selamlaşmasının 'günaydın, uyuyan kafa' olduğuna inanıyorum."

"Yeterince yakın." Gülümsedi, en lezzetli kokuları aldığı anda midesi guruldadı ve yatakta doğruldu. Berrick onun yanına oturdu, çarşafın üzerinde bir tabak vardı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım, bu domuz pastırması mı?"

Berrick kıkırdadı. "Çok yakın bir şey. Beskan, her ne kadar arkadaşım Jay şikayet edip muhtemelen böceklerden yapıldığını söylese de."

"Pastırma gibi kokuyor, o zaman . Böcek pastırması. Bana uyar."

Özellikle de son bir yıl yediği tek şey besin bloklarıyken. Elini uzattı ve bir parça domuz pastırması

başını kaldırıp bakmadan önce.

Ve dondu.

Dünkü dağınık saçlı, ağır sakallı uzaylı gitmişti. Onun yerinde hayatında gördüğü en yakışıklı adam vardı. Ağzı açık kaldı ve böcek pastirmasını çarşıfta yağlı bir iz bırakmadan önce yakaladı.

"Vay canına."

Bakışları onun üzerinde gezindi. Dün geceyle şu an arasında bir zamanda saçlarını kestirmişti ve şimdi arkası ve yanları düzgün kısa bir saça sahipti. Ağır sakalı gitmiş, erkeksi bir çene ve yarık bir çenenin yanı sıra şimdiye kadar gördüğü en seksi gamzelerden bir çift ortaya çıkmıştı.

Her nasılsa, seksi koyu renkli kirli sakal, daha önce gizlenmiş olan dudaklarının duygusallığını daha da ön plana çıkarmıştı. Gecenin büyük bir bölümünde onu ayakta tuttuğu düşünülürse, adamın ne zaman vakti olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Seksi uzaylı erkeklerin kesinlikle büyük bir dayanıklılığı vardı.

"Vay canına iyi, değil mi?"

Onun yüz ifadesini bir şahin gibi izledi, koyu renk gözlerinin arkasında bir şey gizleniyordu. Çenesindeki kirli sakalın altındaki yara izlerini ovmak için elini kaldırına kadar fark etmedi. Kendinden utanıyordu.

"Bunlar senin için sorun değil mi?" diye sordu, hâlâ yara izlerini ovuyordu.

Gözlerini kısarak onlara bakıyormuş gibi yaptı. "Neye dikkat edeyim? Şu küçük yara izlerine mi? Seni bir tür uzay korsanı gibi gösteriyorlar."

Gözlerini kırptırdı ve sonra derin bir kahkaha attı. "Oh, ben kesinlikle Bane'in adamlarından biri değilim. C'Vaal'lar uzayın bu dörtte birlik bölümündeki tek korsanlardır."

"Tüm uzaylıların uzun saçlı olduğunu sanırdım." Saçının ön kısmındaki bir kıvrımı çekti. "Şirin boncuklarla."

Bir kaşını kaldırdı. "Şirin mi? Bir imparatorluk savaşçısının onur boncuklarına 'sevimli' dediğinizi duymasına izin vermeyin!" Göz kırptı. "Bu konuda oldukça ciddiler."

Kıkırdadı. "Gerçekten mi? Ama bu konuda daha yumuşak kalplisin?"

Başını eğdi. "B'Kaar bir bütün olarak hareket eder. Bazılarımız onur boncukları taksa da, bu yaygın bir uygulama değildir. Bir erkeğin onuru kolektife katkıda bulunur."

Ona doğru uzanırken yüz ifadesi ciddileşti. Bir saniye sonra kendini onun kollarında bulduğunda ciyakladı.

"Hayır! Sabah nefesi!" Dudaklarına sahip olmasını engellemek için kollarında kıvrandı. "Ve terliyim!"

"O zaman banyo yapman gerekiyor. Pastırmanı al."

Adam onu kollarına alıp ayağa kalkarken, kadın çaresizce tabağı kapmaya çalıştı. Takım elbisesinin dışında bile güçlüydü. Soğuk hava çıplak tenine değdiğinde titredi ama utanmadı. Dün gece her şeyi görmüştü. Tüm selülitlerini ve çatlaklarını... ve hiç umursamamış, onu var olan en güzel kadın ilan etmişti. Bunların tatlı sözler olduğunu biliyordu ama *lanet* olsun ki bu ona kendini iyi hissettirmişti.

Adam onları banyoya kadar geçirdi ve kadın ağzındaki böcek pastırmasını aceleyle yuttu. Banyo romantik bir holomovie'den fırlamış gibiydi. Banyo buharlı suyla doluydu, yüzeyde gül yaprakları yüzüyordu ve her yerde mumlar vardı.

"Oh..." Ona biraz utangaç bir şekilde gülümsedi. Paylaştıkları geceden sonra nasıl utangaç olabildiğini bilmiyordu ama öyleydi. "Bu benim için mi?"

Daha önce hiçbir erkek onun için romantik bir banyo hazırlamamıştı. Aslında, hiçbir erkek onun için romantik bir şey yapmamıştı. Tanıdığı erkeklerin çoğu romantizmin bir kadına pantolonuna girmeye çalışmadan önce ucuz bir sözde alkol almak olduğunu düşünüyordu. Hiçbirinin aklına böyle bir şey yapmak gelmezdi.

"Burada başka birini görüyor musun, *Kelarris*?" sordu, onu nazıkçe ayağa kaldırdı ve küvete girmesine yardım etti.

Suya battığında iç çekti, en hoş yerlerinde ağrılar vardı. Uzun zamandır seks yapmamıştı ve bunun ne kadar enerjik olabileceğini unutmıştı.

Adam da küvete girdiğinde su etrafına sıçradı ve dalgalandı, kayarak karşısına oturdu. Şimdi küvetlerin bu kadar büyük olmasının nedenini anlıyordu. Lathar devasaydı, insanlardan çok iri yapılıydı. Tek başına küvet bir yüzme havuzu gibiydi ama o içindeyken biraz sıkıştı.

Suyun içine kayarak saçlarını ıslattı ve yüzünden geriye doğru düzeltti.

"Oh, bu çok güzel."

"Çok güzelsin, *Kelarris*. Ben gerçekten de şanslı bir erkeğim. Tanrılar beni kutsadı."

Gözlerini açarak ona baktı. "Bana sürekli öyle diyorsun. Bu ne anlama geliyor?"

Banyonun kenarındaki bir şişeye uzanırken başını yana eğdi. Avucuna dökerken yağ gibi görünüyordu.

"*Kelarris*? Sevgili anlamına geliyor," dedi ayağını sudan kaldırıp yağı cildine masaj yaparak yedirmeye başlarken.

İnledi. Sihirli elleri vardı, ayaklarında olduğunu bilmediği düğümleri buluyordu. Ama bu onun söylediklerine odaklanmasını engellemedi.

"Sevgili" mi? Sevgi ifadesi olarak mı? Yoksa birine böyle seslenmek normal bir şey mi?" diye sordu, göğsünün ortasındaki sıcak, bulanık hissi görmezden çalışarak. Yapmak isteyeceği son şey duygularını yakalamak ve sonra bunun sadece standart bir selamlama olduğunu öğrenmekti. Tanışmalarından kısa bir süre sonra, apartman dairesinden beri ona böyle seslenmeye başlamıştı.

"Hayır." Adam durakladı, iri elleri kadının ayağına dolanmıştı. Onunla kıyaslandığında küçücük görünüyor ve öyle hissediyordu; ellerinin gizli gücü karşısında ürperdi. İstese onu kolayca ikiye bölebilirdi ama ona karşı çok nazıktı. "Bu benim eşimden başka kimseye söyleyeceğim bir şey değil. Sana. Sen benim *Kelarris*'imsin ve hep öyle kalacaksın. Benim güzel *Kelarris'im*."

Yere baktı, yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. "Daha önce kimse bana güzel dememişti," diye mırıldandı, elini bilinçli bir şekilde yüzüne götürerek. "Belki gençken, ama sonra değil..."

"Hey, hey," diye ayağını bıraktı ve suyun içinde hareket ederek onu kollarına çekti. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın. Ve şimdi... çok şey gördüm."

Adam onu geniş göğsüne yaslamak için manevra yaparken kıkırdadı. "Yani... on gibi mi?"

"Hatırlamıyorum," diye gürlledi. Eğilip boynunun yan tarafına yumuşak öpücükler kondurdu. Onu tekrar öpmek için eğilmeye çalıştı ama kadın mırıldandı ve başını çevirdi.

"Ejderha nefesi!"

"Doğru ya, unutmuşum." Banyonun yanındaki rafta duran tencereye uzandı ve ona bir şeyler ikram etti. Kadın kaşlarını çattı. "Nane şekeri mi?"

Ke'lath bir an için parladı ve kadın onun içsel anılara ya da başka bir şeye eriştiğini fark etti. "Çiğnenebilir diş fırçası."

"Ah, teşekkür !" Hevesle kabul ederek ağzına attı ve suyun içinde iç çekerek arkasına yaslanırken çiğnedi. "Teşekkür ederim!"

Nane tadı dilinde patladı. Yavaş yavaş eriyerek onu ferah hissettirdi.

Onu kucaklayan birkaç dakikalık sessizlikten sonra konuştu. "Bana anlatmak ister misin? Ameliyatı?"

Başını adamın omzuna yaslamış, tavanı inceliyordu. "Bana masanızın üzerindeki fotoğraftaki adamdan bahsederseniz."

Aralarına sessizlik çöktü. Odada sadece musluğun yumuşak damlaması yankılanıyordu.

Konuştuğunun farkında bile değildi, sadece biliyordu.

"Zac Tucker'la on üç yaşındayken tanıştım," dedi yumuşak bir sesle. Sonra sanki baraj patlamıştı ve duramıyordu. "Benden büyüktü ve Bridlington Park'ın yanlış tarafından gelen fakir bir çocuğa göre çok şık ve sofistikeydi. O bir gangsterdi... o zamanlar bunu bilmiyordum tabii... ay tozu işletiyordu. Parası vardı ve bana kendimi dünyanın en güzel kızı gibi hissettirdi."

Yapmıştı da, ama şimdi geriye dönüp baktığında, bunun kendisini onun dünyasına daha fazla çekmek için bir dalkavukluk olduğunu biliyordu. "Onun için her şeyi yapardım, beni sevdiğine ikna olmuşum."

Bir an için gözlerini kapattı. "Çok geçmeden o dünyanın içindeydim. Tehlikeli bir şey yoktu, sadece para işleri. Tucker tehlikeli şeylerle riske atılamayacak kadar değerli olduğumu söyledi. Sonra hamile kaldım..."

Sanki hikayeyi başka birinden dinliyor gibiydi ama kendi sesiyle. Artık hiç duygu yoktu. Uzun zamandır da yoktu.

"Ona neden söylemediğimi bilmiyorum. Belki de kendimi koruma içgüdüsü. Hamile olduğumu bilseydi, gitmeme asla izin vermezdi."

"Sonra ne oldu?" diye sordu, kız bir süre sessiz kaldığında.

"Ona hayır dedim." Sesi havada bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Sabah bulantım vardı ve yorgundum. Canım istemedi. Kendini kaybetti ve beni o kadar kötü dövdü ki beni sokaktan alan sağlık görevlileri öldüğümü sandılar."

Adamın vücudundaki gerginliği hissetti ama kesmedi.

"Ameliyat için beni uçakla başka bir şehre götürmek zorunda kaldılar, beni aldılar ve yüzümü düzelttiler. Orada kaldım ve oğlum doğana kadar Tucker'ın beni bulmaması için onlara sahte bir isim verdim. Onu riske atamazdım."

Berrick'in kolları onun etrafını sararak onu yakın tuttu ve kucağının güçlü çemberinde korudu. İçini çekti ve başını çevirerek onun kaslı göğsünün kabarıklığına yaslandı.

"Joe... çok küçük ve mükemmeldi." Uzun zamandır oğlunu düşünmesine izin vermemişti. "Ve inatçıydı. En başından beri gürültücüydü."

"Ona ne oldu?"

"Onu verdim," diye fısıldadı. "Tucker'ın onu bulmasını ve kendi dünyasına sürüklemesini engellemek için onu verdim. Babasının bana yaptığını ona da yapmasını istemediğim için onu kaybetmeye karar verdim."

"Ah, *Kelarris*..." diye mırıldandı, şakağına yumuşak öpücükler bıraktı.

"değil. Uzun zaman ," diye iç geçirdi. "Şimdi büyümüş olurdu. Kendi çocukları bile olabilirdi."

"Onu bulmaya çalıştın mı hiç?"

Başını iki yana salladı. "Anselm sistemi kapalı bir evlat edinme sistemidir. Kayıtlara erişimim yoktu ve onları almak için kimseye rüşvet verecek param da yoktu. Bu istasyonda Joe'nun yanından geçip onu tanımayabilirdim."

Berrick cevap vermedi, yatıştırıcı bir hareketle kolunu ovdu. Ona izin verdi, sıcak suyun içinde tembellik etti. Nasıl bu kadar sıcak kaldığını bilmiyordu. Bir çeşit uzaylı teknolojisi olmalıydı. Bakışları küvetin yanındaki rafta duran mumlara takıldı ve kaşlarını çatarak daha yakından baktı.

Mum değillerdi. Metal tüplerdi... "Üstlerinde ateşböcekleri var gibi görünüyor."

"Bir bakıma öyleler. Onlar *ke'tini*," dedi ona alçak bir sesle. "*Ke'lath*'ın daha ilkel versiyonları."

Gözlerini kırıştırdı ve sonra şaşkınlıkla ona bakmak için döndü. "Bekle... bu *organik mi*? Senin *ke'lath*'ın organik mi?"

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "*Draanth* it. Nasıl olsa eninde sonunda öğrenecektin. Kaar klanı dışında kimse *ke'lath*'ın sırlarını bilmiyor."

Ayağa kalktı, adamın tenine bakarken büyülenmişti. "Peki, eğer organikse, nasıl... aman tanrım, lütfen bana kıcında kıvrıldığını falan söyleme!"

Yüzü buruştu. "Tanrım, hayır! Bu iğrenç!"

Elini uzatıp derisinde gezindi ve sonra hafifçe vurdu. "Hey küçük adam, orada mısın?"

Berrick başını eğdi. "Seni duyamaz. Benim sinir sistemimle kaynaşmış durumda. Bir beyni ya da kendi zekâsı yok."

"O zaman oraya nasıl giriyor?" Yolcusu da dahil olmak üzere onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

"Kaar dünyalarının bazılarında havuzlar var. Orada yaşarlar. Eğer bir savaşçı bir *ke'lath*'ı hem duygusal hem de fiziksel olarak destekleyebileceğine karar verilirse, karşılama töreninden sonra havuza girer. Derisine ritüel kesikler atarlar. Şanslıysa, bir *ke'lath* onunla bağ kurmayı seçer ve bu kesiklerden bedenine girer."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve adamın vücudunda yara izi olup olmadığına baktı. Hiç yara izi görmemişti ve çenesindekiler dışında dün geceye dair de bir şey hatırlamıyordu.

"Yani-"

Parmağını ağzına götürerek sözünü kesti, günah kadar seksi dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Benim sıram. Fotoğraftaki erkek. Neden sordunuz?"

Dudağını ısırıldı. "Hayatınla ilgileniyorum, hepsi bu."

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi biraz genişledi. "Sadece ilgi mi?"

"Elbette," diye başını salladı. "Başka ne olabilir ki? Neden? Kim o?"

"Benim *litaan*'ım."

"Oh..." Kalbi, adamın kendisi için kullandığı yabancı kelimeye çok benziyordu. Bu, diğer adamın onun sevgilisi olduğu anlamına mı geliyordu? Eğer öyleyse, ona ne olmuştu?

"*Litaan* kardeş anlamına geliyor," dedi ve güçlü bir parmağını çenesinin altına sokarak başını kaldırıp ona bakmasını sağladı. "O benim ikizim mi? Doğru kelime bu mu?"

"Evet, ikizim. O senin ikiz kardeşin..." Bir rahatlama telaşıyla söyledi. "Birbirinize benzemiyorsunuz."

Kıkırdadı. "Hayır, bütün bakışlar onda, bütün zeka bende." "Hey!

Bu sözüne içerledim!" diye haykırdı. "Düşünüyorum da Eşim tüm imparatorluktaki en yakışıklı savaşçıdır."

"Olması gerektiği gibi. Düşündüğün tek erkek ben olmalıyım." Göğsünün derinliklerinde gürledi, gözlerindeki sıcaklık onaylıyordu.

Kıkırdadı ve adamın koluna hafifçe vurdu. "Tipik adam."

Bir öpücük çalmak için öne doğru eğildi.

"Kıskanmıştın. Değil mi?" diye sordu uzaklaştığında. "Anson hakkında mı?"

Anson, kardeşinin adı Anson'du. Kolunu sıcak suyun içinde tembelce hareket ettirdi. Tüm geminin komutan yardımcısının eşi olmanın avantajları vardı. Gerçekten alışabileceği avantajlar.

"Hayır. Hiç de değil." Ona sırtıttı.

"Yalancı. Sen de ," dedi usulca, koyu renk gözleri sıcaklıkla parlıyordu. "Onunla bir ilişki içinde olduğumu düşündün ve sen-"

"Tamam, evet, kabul ediyorum! Kıskandım!" diye homurdanarak banyo yağını kollarına sürmekle meşgul oldu. En lezzetli kokuydu, bir şekilde onun teninde hafif ve narin bir şeye dönüşürken, erkeğin teninde erkeksi ve keskin bir hal alıyordu.

"Gördün mü? Bunu biliyordum!" Arkasına yaslandı, kollarını küvetin kenarlarına uzattı. Bu hareket sadece kollarının ve göğsünün ağır kaslarını ortaya çıkarmıştı. "Kıskançlığın içimi ısıtıyor. Bu bana karşı bir şeyler hissettiğin anlamına geliyor, tıpkı eşler arasında olması gerektiği gibi."

Duygular hakkında konuşmaya hazır değildi. Henüz değil.

"Bu kadar kendini beğenmiş olmana gerek yok," diye homurdandı ama gülümsemesini uzun süre saklayamadı. "Evet, kıskandım. Şimdi mutlu musun?"

"Aşırı derecede öyle," diye mırıldandı, onu kollarının arasına aldı ve dudaklarını yeniden ateşli bir öpücüğe boğdu...

Ve banyodan çıkmaları uzun zaman aldı.

T *Devan'kra* düşündüğünden çok daha büyüktü. Isa'nın gözleri kafasının içinde fincan tabağı kadar büyüdü. Berrick'in odasından onu aramaya çıktı. Bu sabah onu yatağında bırakmıştı, tutku dolu bir gecenin ardından bitkin düşmüştü ve uzun bir uyku çekmişti.

Ama doğru dürüst uyandığında kendini biraz suçlu hissetmişti. Yeni eşi her sabah şafak vakti görevine başlamak için dışarıdayken, o burada bir prenses hayatı yaşıyordu. Ona daha iyi bakmalı, her şeyi kendisi ve yeni hayatları için yapmasını beklememeliydi. Özellikle de tüm bu programın amacı olan tek şeyi, yani çocuklarını ona veremediği için.

En azından, asansörle komuta katına çıkmak için sırasını beklerken dudağını dişledi. Yapabileceğini sanmıyordu. O zamandan beri ne doğurganlık testi yaptırmış ne de doğum kontrol iğneleriyle uğraşmıştı... kahretsin, ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. En az sekiz yıl olduğu kesindi. Tek gecelik ilişki arzusunu çoktan geride bırakmış ve biriyle bir hayat yaşama şansının kendisinden geçtiğini varsaymıştı. Yani... evet, bu mümkündü. Sadece.

Asansör kapısı açıldığında bu düşünceyi hayal ürünü olarak zihninden sildi. Üç takım elbiseli B'Kaar bekliyordu ama hiçbiri ona , sanki onu görmüyorlardı bile... Kendini görünmez hissediyordu, bu çok garipti. Birdenbire herhangi bir süper güce sahip olduğunu düşünmüyordu, bu yüzden alt komutanlarının eşi olduğu ve bu nedenle sınırların dışında olduğu söylentisi yayılmış olmalıydı. Görünüşe göre bakmak ve konuşmak bile.

Kapı tamamen açık konuma ulaştığında hiçbiri kıpırdamadı ve o da ihtiyatla yanlarından geçti. Heykel gibiydiler, boşluğa bakıyorlardı ve bu da onun ürpermesine neden oluyordu. Gerçekten yaşıyorlar mıydı? Az önce yanından geçtiği kişinin nefes aldığından bile emin değildi.

"Bunu yaptıklarında insanın tüyleri diken diken oluyor. Değil mi?" diye sordu derin bir ses, eğlence doluydu.

Döndüğünde başka bir Lathar savaşçısının kendisine doğru yürüdüğünü gördü, yüzünde geniş, dostça bir gülümseme vardı. Gördüğü çoğu Lathar'dan biraz daha kısaydı ama aynı derileri giymişti... yerçekimsiz motorunu köşede bırakmış bir çete üyesi gibiydi. Ama keskin gözleri onun derilerinin omuzlarında alışılmadık bir desen olduğunu fark etti. Berrick'inkinden farklıydı. O bir B'Kaar değildi. Hangi klandan olduğunu ve neden bir B'Kaar gemisinde olduğunu merak etti.

"Öyle, evet..." Asansöre adımını attığında tekrar ürperdi, büyük Lathar da onu takip ediyordu. "Onlar da binmeyecek mi?"

"Ben öyle düşünmüyorum." Arkadaşı kapının yanındaki tuş takımına bir şeyler girmek için uzandı ve omzunun üzerinden soruyla ona baktı. "Hangi seviyeye ihtiyacınız var?"

"Komuta seviyesi lütfen," diye hızlıca cevap verdi. Kamaralarından ayrılmadan önce bilgisayara Berrick'in yerini sormuştu.

"Harika. Komuta güvertesinin hemen dışındaki bilgisayar çekirdeğine gidiyorum."

"Bilgisayar teknisyeni falan mısınız?" Bilgisayar teknisyenine benzemiyordu. Daha çok denizci bir şeye benziyordu. Ama Latharian kültüründe kimse olduğu gibi görünmezdi. Örneğin hiç bu kadar yaralı bir doktor görmemişti.

"Umarım öyle değildir!" Kıkırdadı. "Eğer beni kodlamadan sorumlu tutarlarsa imparatorluk bir öğleden sonra yıkılır. Hayır, eşim Keris eş programı için kodlama yapıyor. Onu alıp öğle yemeğine götüreceğim."

Büyük savaşçının sesindeki gururlu tını ve eşinden bahsederken yüzünde beliren hüznü ifade Isa'nın kalbini eritti.

"Keris?" Gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını çatı. "Sanırım ben oradayken revirdeydi. Tıbbi yataklardan biriyle ilgili bir olay yaşadık."

Kaşları birbirine üzere olan iki kızgın böcek gibi çatıldı. "Evet, bunu duydum. Evet, o benim Keris'imdi."

"Keris bir insan ismi değil... Ama Lathar'ın hiç kadını olduğunu sanmıyordum?" Herhangi bir kültürel tabuyu yıkmadığını umarak dikkatlice sordu.

Sırttı. "Hayır, öyle değil. Keris eşsizdir. Biz onu insan bedenine benzer bir prototip bedene indirmeden önce o bir yapay zekaydı."

"Vay canına! Bunu yapabiliyorlar mı?"

Eğer yapabilselerdi, neden insan kadınlara ihtiyaçları olsun ki?

İri Lathar omuz silkti, deri ceketini geniş omuzlarının üzerinde hareket ediyordu. "Artık değil. Deneysel bir teknolojiydi ve yapay zekâlar imparatorlukta pek sevilmez. Gerçi Keris imparatorun şampiyonunun kızı... bu yüzden kimse bu konuda bir şey söylemeye cesaret edemiyor."

"Aman... şampiyon mu? Şu uzun saçlı adam mı? Kahvaltıda jiletli tel yemiş gibi mi görünüyor?"

Derin bir kahkaha attı. "Bu o işte. Aslında iyi bir adamdır."

"Şey... eğer onun damadıysan bunu söylemek zorundasın."

Ona gülümsemekten kendini alamadı. Onunla konuşmak çok kolaydı ve nedense tanıdık geliyordu. Belki de onu Lathar hakkındaki haberlerde görmüştü. Yine de komikti, şimdiye kadar tanıştığı en insan uzaylı gibi görünüyordu.

"Şey... doğru." Onların seviyesine ulaştıklarında ve kapı pıt diye açıldığında sırttı. Duvarı iterek bir elini kapıya doğru uzattı ve kadının kendisinden önce gelmesi gerektiğini işaret etti. "Leydim. Sizinle komuta güvertesine kadar yürümemi ister misiniz?"

Koridora doğru göz attı. Artık zombiye benzeyen B'Kaar orada öylece durmuyordu. Sadece kıyafetleri olmayan birkaç savaşçı normal bir şekilde yürüyordu. "Hayır, sanırım ben iyiyim. Yine de teşekkür ederim."

"Sorun değil. İyi günler!"

Bunu söylemek o kadar insani bir şeydi ki, kendini silkeleyip komuta güvertesine doğru yönelmeden önce birkaç dakika şaşkınlıkla ona baktı.

Büyük, yaldızlı çift kapıdan hangisinin olduğu belliydi. Berrick'in boynundaki zincirde taşıdığı etikette gördüğü B'Kaar logosunun aynısı ortada yer alıyordu ve kapılar açıldığında ikiye bölünüyordu.

Kenara çekildiler ve neredeyse bir istasyon olan büyük binanın hareketli kalbini ortaya çıkardılar. B'Kaar için hareketli. Uygun olmayan savaşçılar istasyonlarda duruyor, hareket ediyorlardı ama uygun savaşçılar da arka ve yan duvarlarda sıralanmıştı. Ön duvarın tamamı altlarındaki Dünya'yı gösteren bir ekran ya da pencereydi.

Gözlerini ondan alamıyordu, ilerliyordu. Mekikten ve açık bölme kapılarından Dünya'yı kısa bir süre görmüştü ama bu onu çok korkutmuştu. Bu farklıydı. Kendisi ile uzay arasındaki perdeyi, perdenin yapıldığı cam benzeri malzemenin arasındaki yapıları görebiliyordu.

"*Kelarris*? Burada ne işin var? Dinlendiğini sanıyordum?" Berrick'in yanındaki derin sesi onu biraz sıçrattı ve döndüğünde eşini yanında buldu, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Kalbi ısındı. Onun varlığından rahatsız olmak yerine, onu gördüğü için gerçekten mutlu görünüyordu.

"Öyleydim. Çok güzel bir uyku çektim." Ona gülümsedi. "Ama sonra sıkıldım ve seni görmek istedim."

"Gerçekten mi?" gülümsemesi genişledi. "I-"

"Yardımcı Komutan, Lord Risyn brifing odasında bulunmanızı istiyor."

Kızgınlık bir an için yüzünü gerdi ve başını eğdi, *ke'lath*'ı derisinin altında parladı. Diğer B'Kaar başını salladı ve arkasını döndü.

"Ona ışıklarla cevap verdin. Değil mi?" diye sordu, onunla ilk tanıştığından beri onu rahatsız eden bir sorunun cevabını almak istiyordu.

"Ben yaptım. Bir tür kovan zihni olarak birbirimize bağlıyız," diye açıkladı. "İstediğimiz zaman ona bağlanabiliyoruz ama kendi zihinlerimiz var... bunlar özel, *çok özel*." Göz kırptı ve onu çift kapıya doğru götürmek için döndü. Kapıya ulaştıklarında sesini alçalttı. "Mesaim yakında bitiyor. Şu görüşmeyi lordla bir halledeyim, sonra sana kamaramızda katılırım. Dolaptaki pembe ipeklileri benim için giyer misin?"

Dudağını ısırdı, bir sevinç kapladı ve başını salladı.

"Tamam, *Kelarris*," diye mırıldandı ve eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktı. Yüzünde aptalca bir gülümsemeyle komuta güvertesinden çıkarken kendini çok yükseklerde hissediyordu.

Koridordaki diğer iki kişiyi fark edince hemen sildi ve onları tanıyınca tekrar gülümsedi.

Keris ve önceki savaşı. Ona adını söylememiştir. Eşi Keris, deri giysili savaşıyı daha da büyük gösterecek kadar ufak tefektir.

"Hey yine mi?" dedi onlar yaklaşırken. "Onu bulmuşsun demek."

"Gerçekten de buldum! Peki ya sen? Yaşlı huysuzu buldun mu?"

Kıkırdadı. "Aradım ama patronuyla telefon görüşmesi yapmakla meşgul." "Ohhh, evet. Risyn tam bir pislik. Neredeyse beni öldürtüyordu.

bir süre önce."

Gözleri şok içinde açıldı. "Ne? Seni neden öldürsün ki? Siz Lathar'lar bunu sık sık yapar mısınız? Kendi aranızda kavga eder misiniz?"

Aralarında tuhaf bir bakış alışverişi oldu ve kız kaşlarını çatı. "Ne?"

"Ben Latharian değilim," dedi. "Keris öyle ama ben ."

"Öyleyim, sayılır. Bu biraz karışık," diye ekledi Keris.

İsa'nın kafası karışmıştı. "Sen insan mısın?"

"Doğduğum günkü gibi," diye yumuşakça gülümsedi. "Ben Jay. Jay Stephens." Kıpırdamadan durdu, tanıdıklık hissi tekrar üzerine çöktü.

"Bunu bir daha söyle," diye sordu ve sonra gülerek açıkladı. "*Tıpkı* babam gibi konuştun o zaman. Çok ürkütücüydü."

"Evet, bunun için iyi bir neden var," diye yanıtladı Jay, bakışları onun yüzündeydi.

Ne onun ne de Keris'in gülümsemediğini fark ettiğinde gülümsemesi dudaklarından düştü. Hatta o kadar suratsız görünüyorlardı ki omurgasının ortasından aşağı buzlar yuvarlandı.

"Ne?" Şüphe göğsünün ortasında sertleşti. "Neler oluyor?"

Keris yumuşak bir sesle, "Bunun için oturmak isteyebilirsin," dedi ve İsa'nın kolunun altından tutarak onu koridorun duvarına yaslanmış bankın yanına götürdü.

"Hayır! Bana çocuk eldivenleriyle muamele edilmesine ihtiyacım yok!" diye tersledi ve kolunu çekti. Bu insanlar ondan bir şey saklıyordu ve ne olduğunu bilmek istiyordu. Onan sır saklıyorlarsa buradaki herhangi birine nasıl güvenebilirdi?

"Keris, lütfen..." Jay elini eşinin koluna koydu ama bakışları eşinin üzerindeydi. Tanıdık bakışları. Böyle gözleri daha önce nerede gördüğünü fark ettiğinde nefesini içine çekti.

"İsa. Ben-"

"Oğlum," diye fısıldadı, onun ne söyleyeceğini biliyordu. "Aman Tanrım... Sen benim oğlumsun."

Bir an konuşamadı, yüzünü incelerken merak onu esir almıştı. Tanrıya şükür babasına benzemiyordu ama ona da o kadar benzemiyordu.

"Biraz büyükbabama benziyorsun," dedi sonunda. "Ama daha büyük. Büyükbabam daha ufak tefek bir adamdı, sıırım gibiydi."

Başını salladı, kızın mücadele ettiği merak ve bastırılmış duygular gözlerine yansımıştı. *Onun* gözlerine. Her gün aynada gördüğü ve hayatı boyunca değişmeyen tek şey olan gözleri. Boyu dışında. Yüzü de dahil olmak üzere diğer her şey değişmişti.

"Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim." Oğlu olan bu mucizeye bakarak daha da yaklaşmaktan kendini alamadı. "Seni en son doğduğun gün görmüştüm. Çok küçüktün ama çok yüksek sesle çığlık atıyordun. Sanki dünyaya kızgındın."

Güldü, sesi biraz boğuk çıkıyordu. "Evet, özetle ben buyum işte. Sırf bu yüzden her şeyi yakıp yıkarım."

Onun küstahça sözlerine inanmadı. Ona bir kez baktığında babası gibi olmadığını anladı. Yüz ifadesi açık ve dürüsttü ve sanki onun ruhunun derinliklerini görebiliyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Seni asla vermemeliydim. O zamandan beri her gün seni düşünüyorum."

"Beni neden verdin? Neyim vardı benim?"

O da kendisi gibi dobra ve açık sözlüydü, yalvarışını çiğ bir sesle dile getiriyordu, gözlerinde daha da çiğ bir ifade vardı. Bir an için ne söyleyeceğinden emin olamadı, ağzı açılıp kapandı. Sonra kendini topladı.

"Senin hiçbir sorunun yoktu. Hem de hiç. Sen mükemmeldin, son derece mükemmel. Hayatını kurtarmak için seni verdim," dedi, sesi alçaktı. "Baban... iyi bir adam değildi. O bir gangsterdi, geldikleri kadar acımasızdı. Eğer senden haberi olsaydı, beni kontrol altında tutmak için seni kullanırdı... ve işine yaramadığında seni öldürür ya da korkunç bir şeye dönüştürürdü."

İşte, ortaya çıkmıştı. Ne yaptığı ve bunu neden yaptığı hakkındaki korkunç gerçek. Çocuğunu neden verdiğini. Neden anne olmaya sırtını döndüğü.

Jay'in ifadesi gerginleşti ve bir adım öne çıktı. O da öyle yaptı. O daha ne olduğunu anlamadan, adam onu sıkı bir ayı sarılmasının içine çekmişti.

"Biliyorum... Anne. Seni incitti. Seni çok kötü incitti." Sözlerini omzuna doğru mırıldandı. "Ve bana onun kim olduğunu söylediğinde, bunun için onu öldüreceğim."

Başını sallayarak geri çekildi. İlk başta gözyaşları arasında onu görmek zordu. "Yapamazsın."

"Yapabilirim. Ben lanet olası bir denizciyim," diye yemin etti, gözleri öfkeyle parlıyordu ve yüz hatları bir amaç uğruna gerilmişti. "Onu bulacağım ve sana yaptıklarının bedelini ödeteceğim."

Durakladı ve elini bilinçli bir şekilde yüzüne götürdü. "Anlayabiliyor musun?"

Sıkıca gülümsedi ve başını salladı. "Hayır. Rüyalarımnda seni hep düşündüğüm güzelsin. Dosyanı okudum. Seni incittiğini ve ameliyat olmak zorunda kaldığını biliyorum."

Başını salladı. "O yaptı. Seni doğuracağımı öğrenmeden hemen önce. Geri dönersem ikimizi de öldüreceğini o zaman anladım. Bu yüzden bana evlat edinme işlemlerinin kapandığını söylediklerinde senden vazgeçtim. Seni asla bulamayacaktı... Sonra hastaneden ayrıldım. Adımı değiştirdim ve ortadan kayboldum. Mümkün olduğunca radarın altında kaldım. Ama Tucker beni bulsa bile önemli değildi. Seni çoktan kurtarmıştım ve önemli olan tek şey buydu."

"Tucker mı? Adı bu mu?" Jay homurdandı, yüzünde sert bir ifade vardı.

Başını salladı. "Babanın adı Zac Tucker'dı. Yakışıklı ve çekiciydi ama aynı zamanda bir yalancı ve katildi."

"Onu bulacağım," diye yemin etti oğlu ve şimdi denizciyi gördü, sert ve odaklanmıştı. Onun Latharian olduğunu düşünmesine şaşmamalıydı. O derilerin içine sanki onlar için doğmuş gibi sığmıştı.

"Yapmayacaksın." Onun kararlı bakışına gülümsedi. "O yıllardır ölü. Bir mahalle savaşı sırasında çıkan çatışmada öldürüldü. Gerçekten istesen muhtemelen bir mezar bulabilirsin ama Zac Tucker bu dünyadan ayrılmış çok oldu."

"İyi ki kurtuldun," diye homurdandı Jay ve bir kez daha sarılmak için onu kendine çekti. "Ondan kurtulduğuna sevindim."

İç geçirdi, gözlerini kapadı ve bunca uzun yıldan sonra oğluna sarılmanın tadını çıkardı. Onun hayatından çok şey kaçırmıştı, çocukluğunu... deniz piyadelerine katıldığı zamanı... düşününü.

"Aman Tanrım," nefesini tuttu, eşine dönerken hâlâ oğluna sarılıyordu. "Benim de bir kızım var."

Küçük Latharian kadın ikisini de izledi. İsa onun yüz ifadesini okuyamadı ama usulca gülümsedi. "Özür dilerim. Annenin yerini almak istemedim..." Jay'ın buraya gelirken asansörde ona söylediklerini hatırlayarak durakladı. Keris insan bedenine indirilmiş bir yapay zekaydı. Öyle değil miydi?

"Benim bir annem yoktu," dedi Keris usulca, gözlerinde yaşlarla. "Sadece bir programcı. Bu yüzden bunu çok isterim. Lütfen."

Bir kolunu hâlâ Jay'e dolamış olan İsa diğer kolunu kaldırdı, kalbi sevgiyle kabarıp taşıyordu. "Yeterince yer var, tatlım."

Diğer kadın, İsa ve oğlunun arasına sokulan ortak kucağa adeta uçarken gözyaşları aktı. İç çekti ve gözlerini tekrar kapattı, öldüğünden ve cennete gittiğinden emindi.

Bu onun ailesiydi. Sahip olacağını hiç düşünmediği ailesi.

Arkasından gelen ağır ayak sesleri dönmesine neden oldu. Berrick'in yaklaştığını görünce gülümsedi, takım elbisesiyle bile adımlarının sesi ona tanıdık geliyordu.

"Berrick! Buna asla inanmayacaksınız... Onu buldum. Joe'yu buldum!" Jay kıkırdadı. "Adım bu muydu? Joe mu?"

Başını salladı. "Evet... şey, ben sana kafamda hep Joseph derdim. Evlat edinme servisinde sana ne dediklerini bilmiyorum."

Berrick onlara ulaştı ve o da sırtıttı.

"Jay, bu benim..." Kahretsin, ona ne diyordu? Kocasını mı yoksa arkadaşını mı? "Bu Berrick. Eşim."

"Biliyorum," dedi Jay. "B ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Sistemdeki DNA'm seni onun eşi olarak buldu."

Dondu kaldı, Berrick'e bakmak için döndü. Hayır, Jay'i bunca zamandır biliyor olamazdı. Oğlunu bulmanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ona *söylemişti*... ve o hiçbir şey söylememiştir.

"Biliyordun," dedi bir adım geri çekilerek. "Oğlumun başından beri burada olduğunu biliyordunuz ve hiçbir şey söylemediniz. *Hepiniz* biliyor muydunuz?"

Diğer ikisine döndü ve oradaki cevabı kendisi için okudu. Yüreği ağzına geldi... Hepsi biliyordu.

"Neden kimse bana söylemedi?" diye sordu, geri çekilirken ihanete uğramış hissediyordu. "Bunca zamandır hepiniz biliyordunuz ve kimse bana söylemenin iyi bir fikir olacağını mi?"

Her şeyi bağdaştıramayınca arkasını dönüp uzaklaştı ve gözyaşları yüzünden akmaya başlamadan önce asansöre ulaşmayı başardı. Ailesini bulmuştu ama ne pahasına olursa olsun...

Buradaki herkesin yalan söylediğini ve gerçeği ondan sakladığını öğrenmek mi?

■ sa sırlardan daha çok nefret ettiği bir Şey yoktu. İnsanlar sadece saklayacakları kötü bir Şeyleri olduğuunda sır saklarlardı, ve genellikle onları daha önce gördüğu türden büyüleyici gülümsemelerle kapladı. Bir Şeyler olduğuunu anlamalıydı.

"Sırlar ve yalanlar," diye mırıldanarak banyoya doğru yürüdü ve muslukları açtı. Banyo anında buharlı suyla doldu. "Her Şeyi mahvediyorlar."

Burada onun için her Şeyi mahvettikleri kesindi. Berrick ona yalan söylemişti. Oğlu hakkında açıkça yalan söylemişti. Oğlu hakkında. Oğlunu bulmanın onun için ne kadar önemli olduğuunu *biliyordu*. Ona yıllar önce Joe'dan vazgeçerken yaşadığı kalp kırıklığını anlatmıştı.

Joe'yu tanıyordu... Jay başından beri buradaydı ve hiçbir Şey söylememişti.

"Özür dilerim. Lütfen tekrar eder misiniz?" Bilgisayarın sesi havayı doldurdu ve Isa'nın sıçramasına neden oldu. Bu ses öncekiyle aynı değildi.

"değil. Dinlediğini fark etmemiştim."

"Her zaman dinliyorum," diye yanıtladı bilgisayar. "Suya bir Şey eklememi ister misiniz?"

"Lütfen. Akrani kökü güzeldir."

Suyu test etmek için uzandı. Tam kıvamındaydı. Soyundu ve kıyafetlerini banyonun yanındaki yığına attı. Havayı keskin, hafif buruk bir koku doldurdu ve kaşlarını çatı.

"Bu da ne? Eskisi gibi kokmuyor mu?" diye sordu suya girerken, kutsanmış sıcaklığın içine gömülürken rahat bir nefes aldı.

"O yaz *akraniydi*," diye açıkladı bilgisayar yumuşak bir sesle. "Bu kış *akranisi*."

"Oh. Tamam." Başını banyonun arka tarafındaki koltuk başlığına yasladı. Sıcak su sihrini gösterdi ve rahatlamaya başladı. Burası cennet gibiydi. Sonsuza kadar burada kalabilirdi.

"Sesin neden farklı geliyor, bilgisayar?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Sesim hiç de farklı gelmiyor."

Gözlerini kapalı tutarak buruk kokuyu içine çekti. Bu ona metro trenlerindeki hava temizleyicilerden pompalanan okaliptüs kokusunu hatırlattı. Gerçi o yapaydı ama bu kesinlikle öyle değildi. Bir nefesle bunun gerçek olduğunu anladı ve... harikaydı.

"Çok rahatlatıcı..." diye mırıldandı, suyun içine doğru daha da kayarak.

"Akrani bitkisi meraklı," diye devam etti bilgisayar, sakın sesi kulağının ucundaydı. Sesin şimdi farklı gelmesi garipti. Bir güncelleme falan yapılmış olmalıydı.

"Aynı bitkiyi iki mevsimde hasat ediyorlar ve ortaya çıkan ürün daha farklı olamazdı. Yaz akranisi imparatorluk genelinde kişisel bakım ürünlerinde koku ve sabitleyici olarak kullanılır. İnanılmaz nemlendirici özelliklere sahiptir ve hafif çiçeksi bir kokuyla cildi besler."

"Çok hoş," diye kabul etti, kelimeleri biraz bulanıktı. Düşündüğünden daha yorgun olmalıydı.

"Ancak kış akranı tamamen farklı bir konudur. Kokusu daha buruk ve keskin ve güzellik ürünlerinde kullanılamayacak kadar güçlü. Cildi nemlendirmez."

Suyun içinde daha da kaydı. Tuhaf, artık ayaklarını hissedemiyordu. Su çenesinin kenarındaydı ve çenesinden yukarı doğru süzülüyordu. Bilgisayarın sesi kulaklarında çınlamaya devam ediyordu. Yine de kelimelere odaklanmakta zorlanıyordu.

"Aslında, Latharian merkezi sinir sistemi üzerinde depresan bir etkiye sahip olduğu için kış akranının cilt üzerinde kullanılması tavsiye edilmez. Öyle ki, kimyasal yapısı, modern ağrı aktarma teknikleri icat edilmeden önce imparatorlukta kullanılan ham anestezinin temelini oluşturmuştur."

Bazı kelimelere odaklandı. Sakinleştirici mi? Banyosunda sakınleştirici mi vardı? Kendini yukarı itmeye çalıştı ama vücudu onu takip etmedi.

komutlarına rağmen tek başarabildiği sol eliyle küçük bir dalgalanma oldu.

"Banyonuzdaki dozaj yetişkin bir erkek Latharian savaşçısını etkisiz hale getirmeye yeter. Sizi suya girip boğulmanıza yetecek kadar sakinleştirecektir. Kayıtlara kaza olarak geçecektir."

Korku patladı. "Buuuu... w...wyyyy?"

Dudakları ve dili artık çalışmıyordu, kelimeleri neredeyse anlaşılmazdı.

"Neden?" diye tersledi bilgisayar. "Çünkü sizin gibi haşaratların soyumuzu bozmasına izin verilmemeli. Eğer sizi teker teker öldürmek zorunda kalırsak, yapacağımız şey bu."

Korku nefesini kesti. Ölmek üzereydi. Su derisinden yukarı, dudaklarına doğru süzülüyordu. Suyun içinde çırpınmaya çalışırken gözleri büyüdü. Hayatta kalmak için her şeyi yapardı. Dalgalar suyu burnuna doğru sürüklüyor, neredeyse onu boğuyordu.

"*Kelarris?*" Kapıya vuruldu, Berrick'in derin sesi ona ulaştı. Rahatlamaktan neredeyse bayılacaktı. Berrick buradaydı. Onu kurtaracaktı.

"*Hmmmmmmhhh!*" diye seslenmeye çalıştı ama sadece yumuşak bir inilti çıkardı.

"Sana söylemem gerektiğini biliyorum," diye devam etti kapının diğer tarafından. İçeri girmeyecekti. "Gerçekten çok üzgünüm. Jay'i bu kadar uzun süre sonra bulduğumda nasıl tepki vereceğinden emin değildim."

"*HmmmmmmHHHH!*" diye tekrar denedi, inlemesi bu sefer daha çok homurtuya dönüştü. Ama hâlâ yeterince yüksek değildi.

Lütfen... Tanrım, lütfen... içeri gel, diye sessizce yalvardı ona.

"*Kelarris...* orada iyi misin?" diye gürledi ve neredeyse onu kapının diğer tarafında görebiliyordu.

İçeri gelin!

Bakışları banyonun kenarındaki cam yağ şişesine takıldı. Dün geceki banyolarından kalma şişe hâlâ oradaydı. Kalan gücünü toplayarak ona odaklandı. Fazla zamanı kalmamıştı. Akraninin etkisiyle kaslarının zayıfladığını hissedebiliyordu. Kahretsin... burada, banyoda ölecekti, sevdiği adam kapının diğer tarafındaydı ve onun yardımına ihtiyacı olduğundan habersizdi.

Yüzünden aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Ve daha da kötüsü, onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu asla söyleyemeyecekti.

Kararlılık omurgasından aşağı
yuvarlandı. Hayır. Lanet olsun.
Olmuyor.

"Mmmmmhhh!"

Ciğerlerinde kalan nefesi yumruklayarak dışarı attı ve tüm enerjisini koluna verdi. Kolunu suyun dışına doğru savurdu, bileğinin arkası şişeyi yakaladı ve karo zemine fırlattı. Şişe kulakları yırtan bir gürültüyle paramparça oldu ve zeminde patladı.

"*Kelarris!*" Berrick bağırarak kapıyı kırdı ve çılgınca etrafına bakındı. Onu gördü ve dehşet yüzüne yayıldı. Daha önce hiç kimsenin hareket ettiğini görmediği kadar hızlı bir şekilde odanın öbür ucuna, onun yanına gitmişti.

"Tanrım, ne oldu aşkım?" diye sordu, bir havlu kaptı ve onu sarmak için bedensel olarak sudan çıkardı. *Ke'lath*'ı alevlendi ve yüzü sertleşti.

"*Draanth*, bir şifacıya ihtiyacın var. Dayan *Kelarris*, seni tuttum."

Ve bununla birlikte, doğruldu ve koşmaya başladı.

HİÇBİR KELİME, Berrick'in koridorlarda kollarında ölmek üzere olan eşiyle birlikte doğru koşarken yaşadığı korku ve paniği anlatamazdı. Zehirlenmişti.

Her nasılsa banyosuna kış akranisi eklenmişti, ancak bu kimyasalın tıbbi bölmelerdeki küçük miktarlar dışında gemide bile taşınmaması gerekiyordu. Sadece bir hastanın cerrahi ünitelere bağlanamadığı nadir durumlarda kullanılırdı.

Bana Kellat'ı getirin, diye çoklu beslemeden kükredi, gemideki her B'Kaar'ın onu duyabilmesi için diğer tüm susturdu. *Ve onu hemen revire götürün. Kadının ağır yaralı.*

Bu, şifacıyı gören herhangi bir B'Kaar'ın, gerekirse omuzlarının üzerinden onu revire götürmesini sağlayacaktı.

"Dayan, *Kelarris*," diye mırıldandı, işlem gücünün bir kısmını onu giysisi aracılığıyla izlemek için kullandı. Solunumu ve kalp atış hızı olması gerekenden çok daha düşüktü ve tüm vücudunda hiçbir direnç yoktu. Kış akranisinin sinir sistemi üzerindeki etkilerini biliyordu ve bilmeseydi bile, gemideki her B'Kaar mevcut durum hakkında düşünürken, beslemesi aniden raporlar ve çalışmalarla doldu. Bu sağır edici bir durumdu, özellikle de eşi için duyduğu korku sisteminden geçerken.

Biri Keris M'rln'in nerede olduğunu bulsun, diye bağırdı ve koşarken düşüncelerini çoklu beslemeden uzaklaştırdı. *Kış Akrani'sinin* eşinin banyosuna salınması iyi bir neden yoktu... bu da bir yerlerde feci bir arıza olduğu anlamına geliyordu ve sorumlu erkeği istiyordu. İsteddiği son şey, bunu yapan her kimse ona kaçma ya da izini kaybettirme şansı vermektir. Bir düşünceyle kamarasındaki bilgisayarı izole etti ve kendisi ile Keris M'rln dışındaki herkesin erişimini kilitledi.

Şampiyonun kızı şu anda gemide güvendiği *tek* kişiydi ve her halükarda besleme yeteneğine sahipti. *Ke'lath'*ı olmamasına ve bu nedenle canlı bağlantı rağmen, beslemeleri oluşturan kodu okuma yeteneğinden daha fazlasına sahipti. Güvendiği diğer iki kişi eşinin oğlu Jay ve B'Kaar değil V'Raav olan şifacı Kellat'tı. B'Kaar şifacıları yoktu.

Şifacılar salonu tam bir B'Kaar'ın kurumun yakınına yaklaşmasına izin vermediği gibi, herhangi bir şifacının *bir ke'lath'a* erişim gerektiren herhangi bir şey üzerinde çalışmasına da izin vermiyordu. Bunun için kendi şifacıları olduğu gibi, *ke'lath'*ın kendi kendini iyileştirdiği ve bu rejeneratif kabiliyeti ev sahibine yaydığı gerçeği de vardı.

"Anne? Ne oldu?" Berrick tıbbi bölümün kapısına ulaşır içeri daldığı sırada Jay koridorda hızla ilerliyordu. "Aman Tanrım, o iyi mi?"

Berrick onu en yakındaki yatağa yatırdı. "Zehirlenmiş. Ne düşünüyorsun?"

Jay'e kızgın değildi, sözleri sadece tepkiseldi. İçten içe, eşini bulduktan bu kadar kısa bir süre sonra onu kaybedeceği için dehşete düşmüştü. Jay'in yüzüne bir bakış onu olduğu yerde dondurdu, insanın yüzündeki çıplak ıstırap onu şaşkına çevirdi ve yerine oturttu. Onun için kötüyse, Jay için daha da kötü olmalı. Annesiyle daha yeni tanışmıştı ve şimdi...

"Çekil!"

Ani bir emir verildi ve Berrick döndü. Kendini toparlayamadan Kellat tarafından neredeyse yolundan çekiliyordu. Şifacı çoktan iyileştirici eldivenlerini takmaya başlamıştı.

Keris odanın köşesinden, "Sinirsel arayüz hazır, cerrahi ünite devrede," dedi. Yatak çok işlevli bir teşhis ve çalıştırma ünitesiydi ama iki operatör gerektiriyordu. Berrick onun geldiğini duymamıştı bile, ama oradaydı, konsolu zamanki gibi çalıştırıyordu.

şifacı olmak için doğmuş. Başını kaldırıp Kellat'a baktı. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

"Hazır. Beni içeri alın."

Kellat başını salladı, yatağın yanında durmuş, ellerini Isa'nın vücuduna uzatmıştı. Berrick'in kalbi kulaklarında gümbürdedi. O kadar hareketsiz ve solgundu ki, şimdiden ölü gibi görünüyordu. Ölmüş olamazdı... Tanrılar bu kadar zalim olamazdı.

"Seni şimdi içeri alıyorum-"

"Vakit yok," diye sertçe başını salladı şifacı. "Yükü bana ver. *Şimdi*. Hepsine ihtiyacım var."

"Ne yapıyor bu?" Jay, ikisi de çaresizce izlerken sesi kısık bir şekilde sordu. Hiçbir şey yapamıyorlardı ve bu Berrick'in ruhunu parçalıyordu.

"*Kış* akransı ile zehirlenmiş," diye cevap verdi şifacı, Isa'nın üzerindeki sanal alan aydınlanırken ağzını gerginlik çizgileri çevreliyordu.

Bir an için tüm vücudunun bir temsilini gösterdi ve ardından hücresel seviyeye kadar derin bir dalış yaptı. "Dolaşım ve solunum sistemlerini stabilize etmem ve ardından zehri sistemden atmaya çalışmam gerekiyor."

"Bunu yapabilir misin?" Berrick talep etti.

Kellat ellerini hareket ettirerek, "Şu *draantı* yapabilirim," diye homurdandı. Şifacı, zehrin minik dostunun vücudunda yarattığı tahribatı iyileştirmek için savaşıırken, ekran hızla değişti ve neredeyse baş dönmesine neden oldu.

Yardım edemezdi. Tüm B'Kaar'lar gibi, iyileşmek için gereken sinirsel bağlantıya erişemiyordu ama erişebilseydi bile, eşine yardım edecek eğitime ya da bilgiye sahip değildi. Bu aşağılayıcıydı... dehşet vericiydi.

Hiçbir şey yapamadı.

Çenesi gerildi. Isa'ya yardım edemeyebilirdi ama *Draanth*'ın ona ne olduğunu bulabilirdi. *Ke'lath*'ını sonuna kadar açarak *kış akranı* zehirlenmesinin tedavisi için veri tabanlarını taradı. Aynı zamanda, çoklu beslemedeki raporları didik didik etti, zehrin neden ve nasıl kamarasına girdiğini bulmaya çalışırken saniyede binlerce kodlanmış emri analiz edip attı. İmparatorluk acımasız bir yerdi ve suikast çoğu klan için uygulanabilir bir tanıtım stratejisiydi ama bu bir B'Kaar için fazla kabaydı. Zehir kullanmadılar. Yüksek derecede

Hedefini bir et kuklasından biraz daha fazlası haline getirmek için tasarlanmış özel bir kod dizisi evet, ya da...

Korkunç gerçek, alçalmakta olan bir iniş mekiği gibi yüzüne çarpınca donup kaldı.

Odanın geri kalanını rahatsız etmemek için sesini alçak tutarak Jay'e döndü.

"Birisi gemideki insan dişileri öldürmeye çalışıyor."

"Ne?" Jay tısladı, bakışları bir an için Keris'e kaydı. "Nereden biliyorsun?"

"Latharian erkeği olmayan herkesi öldürecek bir kod kalıntısı olan tıbbi yatak," diye ağzından kaçırdı. "Kimsenin izini süremediği motor hasarlı bir işçi kayığı, *tam da* bir insan dişisi içerideyken arboretum duvarına çarptı... bitkisel infüzyonlarla ilgili bir karışıklık... bunların hepsi bir sabotajcının eylemleri."

"Kahretsin. Haklısın."

"*Draanth!*" diye tısladı şifacı, ikisinin de dikkatini anında çekerek.

"Ne?"

"Ne oldu?"

"Sistemlerini sabit tutabiliyorum ama insan fizyolojisi *kış akranisine* beklediğim gibi tepki vermiyor. Bir panzehire ihtiyacım olacak yoksa onu öldürecek."

Kalbi vahşice çarptı. Hayır, onu kaybedemezdi. Şimdi kaybedemezdi. O... *Draanth*... Onu seviyordu. Ve tartışmışlardı.

"Tamam. Gemide panzehir var mı?" Panik yapmamaya çalıştı. Ya gemide panzehir yoksa? Biraz akıllı olan herkes bu şeyle uğraşmaması gerektiğini bilirdi, bu yüzden panzehir gemide ihtiyaç duyacakları bir şey değildi.

Kellat başını salladı. "Araştırma laboratuvarımda, on dördüncü seviyede. Çabuk olun. Bu kadar küçük bir dişi için çok büyük bir doz."

"Ben bakarım," diye homurdandı Berrick, laboratuvara gidiş ve dönüş için en hızlı rotayı planlamaya başlamıştı bile. Jay'e döndü. "Kimsenin revire girmediğinden emin ol."

Jay'in ifadesi değişti. Boynundaki künyeye uzandı ve küçük bir baş selamı verdi.

"Buna güvenin."

Berrick derin bir nefes aldı ve arkadaşına son bir kez bakarak onun güzel yüzünü zihnine sabitledi.

Sonra da kızın hayatını kurtarmak için umutsuz bir çabayla odadan kaçtı.

T yere üç dakika.

Berrick uzun süre *Devan'kra*'da yaşamış ve hizmet etmişti. Onlarca yıl. Geminin her santimini biliyordu ve geminin veri tabanına olan bağlantısıyla, her bir cıvata ve perçinin tam olarak hangi tarihte yerleştirildiğini, hangi alaşımdan yapıldığını ve nereden temin edildiğini öğrenebilirdi. Bir düşünceyle, bu aramayı daraltabilir ve nakliye rotası ve hatta muhtemelen menşe gezegende onu yapan işçinin adı hakkında bilgi alabilirdi.

Koridorlar boyunca koşup diğer savaşçıları önüne katıp dağıtmadı. Bunun yerine, giysisinin organik bedenine göre sahip olduğu tüm avantajları kullanarak son sürat koştu. Yine de her adımında saatin tik taklarının farkındaydı; balta başının üzerinde sallanıyordu. Isa'nın ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu ama şifacı yatağı kullanamayıp eski moda bir panzehire ihtiyaç duyuyorsa çok uzun sürmüş olamazdı.

Variş noktasına iki dakika otuz saniye.

Hırlayıp daha fazla hız için aşağı inerken dudakları dişlerinden geriye doğru kıvrıldı. Giysisinin metal ayakları güverte kaplamasından kıvılcımlar çıkarırken, daha büyük savaş giysilerinden birine sahip bir savaşçıdan kaçarak zamanla yarıştı. Özür dileme zahmetine girmedi; o bir ast komutandı. Özür dilemedi. Eğer gemideki herhangi birine güvenseneydi, Kellat'ın laboratuvarından panzehiri almak için bir ekip gönderirdi ama kimseye güvenmiyordu. Hele de Isa'ya yapılan saldırılardan sonra.

Rota varyantları tespit edildi.

Uydu bağlantısı hedefine giden iki farklı rota gösterince bir kavşakta durakladı. Biri daha uzundu, *S'kreniis* sınıfı bir istasyon haline gelmek üzere açılan *Devan'kra'nın* yan tarafındaki korumalı geçitlerden geçiyordu. Diğeri ise daha kısaydı ve laboratuvara olan yolculuğundan tam altmış saniye kazandırıyordu. Ama... basınçsız kargo asansörlerinden geçiyordu. Aşağıya doğru düz bir rota, ama boşlukta ilerlerken kargo platformlarından kaçınması gerekecekti. Bir an için tereddüt etti.

Altmış saniye Isa için ölümle yaşam arasındaki fark olabilirdi. Ama... tehlike daha büyüktü. Eğer sadece o olsaydı, o zaman seçim çok açıktı. Ama sadece o değildi... Isa da vardı ve onun hayatı Isa'ninkinden çok daha değerliydi. Eğer burada ölürse, bir asansörün kenarındaki yapışkan bir lekeden ve bir avuç uzay hurdasından başka bir şeye dönüşmezse, hiç şansı yoktu.

Daha güvenli bir yola saptı. Bunu riske atamazdı. Sevddiği kadın çok daha önemliydi. Bu düşünce onu neredeyse durduruyordu.

Aşk. Küçük *Kelarris*'ini seviyor muydu? O onun eşiydi.

DNA'larında bu kadar açıktı. Ama bundan daha fazlasıydı. Onunla tanıştığı andan beri göğsünün ortasında giderek artan bir farkındalık ve sıcaklık hissediyordu. Onu bir tanı koymaya ve *ke'lath*'ını reddetmediğini kontrol etmeye zorlayacak kadar değil - *ki bu* herhangi bir B'Kaar için ölüm cezasıydı - ama bunun farkında olmasına yetecek kadar. Ve her şey ona odaklanmıştı. Onun refahı, onun mutluluğu. Her şeyi kendisinininkinden üstün tutabilir, hatta onun için canını bile verebilirdi.

zorunda kaldım.

Eğer aşk buysa, evet, eşini seviyordu.

"Onu seviyorum. Isabella B'Kaar'ı seviyorum..." Ama o henüz B'Kaar değildi. Onun kültürüne göre değil. Evli değillerdi.

Evlenme teklif edecekti. Onunla evlenirdi. Eğer onu kabul ederse. Eğer hayatta kaldıysa.

Uzun yolu seçerken ciğerlerinden sözsüz bir feryat yükseldi.

Varış noktasına bir dakika otuz saniye.

Uzanıp önündeki tüm kapıları açtı ve onları kendi kimlik koduyla kilitledi. Lord Risyn dışında hiç kimse onlara itiraz edemezdi.

Laboratuvardan önceki son köşeden kayarak geçti ve bir elini uzatarak desteğini payandasını yakaladı ve kullanarak etrafında döndürdü. giysisi

Eldivenleri, bıraktığında parmaklarının olduğu yerde izler .

Hedefe ulaşıldı.

Rahat bir nefes alarak laboratuvarın kapıları tam olarak açılmadan içeri girdi ve sonra durup etrafına bakındı.

Ağır botları geminin her yerinde kullanılan standart güverte kaplamasına çarparak olduğu yerde dönerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kellat'ın daha zengin klanlardan biri olan bir V'Raav olduğu düşünüldüğünde, daha lüks laboratuvar tesisleri talep edeceğini varsaymıştı. Ama burası gemideki daha küçük standart laboratuvarlardan birine benziyordu. Hiç de süslü bir şey değildi.

Ve bundan daha fazlası vardı. Her yer dağınıklıkla doluydu. Normal çalışma yüzeyleri ve ekranlar vardı, ancak bunlar flex-pad yığınları ve diğer veri cihazlarıyla kaplıydı. Yukarıdaki raflar farklı dünyalardan biblolar ve ıvır zıvırlarla, artık var olmayan çeşitli eski kültürlere ait eserlerle doluydu ve köşede etobur çiçekli bir *eshii* olduğundan oldukça emindi.

Krin ana gezegenlerinden birinden geliyordu ve nadirdi. Çoğu koleksiyoncu onu gururla sergilerdi ama burada saksısı bir *Kinorris* tankının yanında duruyordu. Agresif böcekler, şu anda tankın kapağının altında sarmaşıklar bulunan *eshii* ile bir çekişme içinde gibi görünüyordu. Bu hesaplaşma sırasında etrafta olmak istemezdi.

Kellat saf ve basit bir istifçiydi. Görünüşe göre gözüne çarpan her şeyi topluyor ve hepsini burada saklıyordu... Bu da reviri yönetme şeklindeki düzenli ve organize verimliliğin tam tersiydi. Orada her şeyin bir yeri vardı ve her şey yerli yerinde tutulurdu, bu da genç şifacıların aleyhlerine olduğunu bildikleri bir gerçektir. Eğer baş şifacı yerinde olmayan bir şey bulursa vay hallerine.

"Akrani panzehiri," diye mırıldandı Berrick kendi kendine, beslemesini sonuna kadar açtı ve geminin ana bilgisayarının işlem gücünü entegre etti. Normalde bunu kullanmazdı. Sonuçta üç-deka çekirdekli bir bilgisayar basit bir oda taraması için güçlüydü ama beslemesini açıp gemideki insan dişileri öldürmeye çalışan... eşini öldürmeye çalışan... her kimse onun neyin peşinde olduğunu öğrenmesi riskini göze alamazdı.

Odayı taradı, görüşü geminin veri tabanından gelen sonuçlarla örtüştü. Her bir eşya ve esnek ped, herhangi bir

Akrani'ye atıfta bulunulup bulunulmadığına bakılmış ve eğer yoksa atılmıştır.

"*Draanth* aşkına, Kellat," diye homurdandı, içinden odayı darmadağın etmek geliyordu. Ama yaparsa, farkında olmadan panzehiri yok edebilirdi. Bu yüzden yavaş hareket etmek zorundaydı. "Burayı biraz toparlasan ölür müydün?"

Uzun süreli kriyo-uykunun etkilerine dair bazı araştırma holoskoplarının bulunduğu bir raf ile kaynağından gerçekten emin olmadığı bir küp arasına sıkışmış bir resim gördüğünde bir an durakladı. Hiçbir şekilde onu kurcalamayacaktı. Çılgın bir bilim adamının laboratuvarını kurcalamanın asla iyi sonuçlanmayacağını bilecek kadar çok holomovie izlemişti. Görüntüyü analiz etmek için yaklaştı. Kellat ve başka bir erkeğe aitti, birbirinin aynısıydı ama Kellat'ın şifacı yaraları yoktu. O zaman onun *litaan*'ı.

Kaşlarını çattı. Resim nispeten yeni çekilmiş olmalıydı. Kellat'ın yüzündeki mor gözü ve kesiği geçen yılki bir savaş görevinden hatırlıyordu. Şifacı o zamandan beri izindeydi, bu da eve gittiği ve ailesini gördüğü anlamına geliyordu. Kardeşini görmüştü.

Berrick topuklarının üzerinde geriye doğru yuvarlandı ve kendi ikizi Anson'ı en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Belki beş yıl... muhtemelen daha fazla? Anson *ke'lath* implantasyonu için yapılan testlerde başarısız olduğundan beri kardeşini pek görmemişti. Kaar kanı taşıyan hiç kimse imparatorluk savaşçısı olarak görev yapmadığından, bu durum Anson'a fazla seçenek bırakmamıştı.

Ansonun neden evde kalıp babalarıyla birlikte madencilik yapamadığını hâlâ anlamıyordu. Tanrılar babalarının yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. Artık gençleşmiyordu ve cevher madenciliği acımasız bir işti. Ama hayır... Anson bunun yerine bir paralı asker ekibine katılmıştı.

Berrick'in nefesi bir iç çekişle ciğerlerinden dışarı fırladı. Anlamıyordu ama eğer Isa bunu atlatırsa, belki de bir zeytin dalı uzatmanın zamanı gelmişti. Elbette *litaan*'ı bir eş bulduğu için mutlu olacaktı?

"Ah! İşte "

Gelişmiş görüşü, C'Vaal tarafından sahiplenilen tehlikeli uzay bölgeleri olan Denair genişliğinden bir *giganesh* fosili ile bir *Xian* savaş çekici arasına sıkışmış küçük bir şişe buldu. Kellat'ın sonuncuyu nereden aldığını bilmiyordu. *Xianlar* özellikle silahları ve taktikleri konusunda takıntı derecesinde ketumdular.

Ama o bununla ilgilenmiyordu. Şişeyi kaptığı gibi bir hareket bulanıklığı içinde laboratuvardan çıktı, aklı çoktan gitmesi gereken yoldaydı

değerli kargosunu laboratuvara geri götürmek.

Önündeki yol tıkanmadan önce ilk dönemeci çok fazla geçememişti. İki takım elbiseli B'Kaar yoluna çıktı, biri işçi sınıfı bir takım elbise, diğeri ise C-2 ağır savaş elbisesi. İkisine de bir bakıştan fazlasını vermedi. Savaş giysisi hakkında pek çok kişiden çok daha fazla şey biliyordu ama bunun tek nedeni genç bir savaşçı olarak bir ay boyunca ceza olarak *draantik* şeyleri temizlemiş olmasıydı.

Şu anda *kelarrisine* ulaşmakla fazlasıyla ilgileniyordu, bu yüzden yolundan çekilmelerini sağlamak için yayınlara bir uyarı patlaması gönderdi.

Onlar gelmeyince kayarak durdu, çekiş gücü kazanmadan önce botları güverte kaplamasında bir saniyeliğine kaydı.

"Koridoru boşaltın," diye emretti, emirlere uymayan savaşçılarla uğraşacak hali yoktu.

"Başaramayacaksınız," diye açıkladı drone tipi, yüzü sertleşmişti. "İğrençlik ölecek, olması gerektiği gibi."

Bu sözler onu birden ayağa kaldırdı ve yüzlerine baktı, gerçekten baktı. Dar yüz hatları ve gözlerinin soluk rengi onların Triverian nebulası yakınlarındaki iç sistemlerden gelen Kaar olduklarını gösteriyordu.

"İğrençlik mi?" Ses tonu, damarlarında dolaşan kan kadar buz gibi oldu.

İsa'ya yapılan saldırılardan bu *draantikler* sorumluydu. Bir tahmine göre, işçi C-2'nin sorununun ne olduğunu bilmezken, o yatak revire yerleştirilmeden önce de *Devan'kra* ile birlikteydi. Kaar gezegenlerinin iç sistemlerinde her zaman saflık yanlısı eğilimler olmuştur.

Diğer türlerle çiftleşmeye inanmıyor, bunun yerine Keris'in bedenini yaratan süreçten farklı olmayan klonlama teknolojilerini savunuyorlardı. Yine de, riskleri ve kademeli başarısızlığın biyolojik versiyonu ne olursa olsun, bilinç aktarımı sürecine inananlar daha fazlaydı.

İşçi, sanki Berrick onun kimi kastettiğini anlayamayacak kadar aptalmış gibi, "Evet, iğrenç kadın," diye cevap verdi.

"Onların yalanlarına kanmamalıyız. Kanımızı onlarınkiyle karıştırmamalıyız. Lekeli annelerden doğan tüm yavrular kendileri de lekeli olacaktır. Bu tür eylemler Lathar'ın sonunu getirecektir."

C-2 konuşmayı donuk, kan çanağı gözlerle takip etti. Berrick işaretleri tanıdı. Entegrasyon hastalığı ya da en azından erken evreleri Savaşçının amiri işaretleri nasıl gözden kaçırmıştı?

"Zaten ölüme mahkûm olduğumuz gerçeğini gözden kaçırdın mı?" diye sorarak *ke'lath*'ını ikiliye doğru gönderdi. İkisinin de kalkanları yüksek ve sıkıydı. Onları geçemiyordu. "Dişilerimiz yok. Dişiler olmadan geleceğimiz de olmaz."

"Anlamıyor musun?" diye sordu işçi, yüzü hararetle parlıyordu. "*Kroovnor* bizi test ediyor. Ne yapacağımızı görmek için dişilerimizi aldı... saf kalacak mıyız yoksa günaha yenik düşüp daha aşağı varlıklarla mı takılacağız. Sonsuz yaşama layık olup olmadığımızı görmek için sınanıyoruz. Başarısız olmamalıyız!"

Ve... Kaar iç sistemleriyle ilgili bir sorun vardı. Başka bir B'Kaar nesli yetiştirmeye ihtiyaçları olmadığına inanıyorlardı... mevcut nesil sonsuza kadar yaşamak üzere seçilmişti.

"Öyle mi?" Berrick yüz ifadesini aynı seviyede tuttu. "İnsanlardan bir deyim çalmak gerekirse, sen kafayı yemişsin."

İşçi Berrick'i bir aşağı bir yukarı süzerken yüzündeki ifade tiksinti ve nefrete dönüştü. "Onlardan biriyle birlikte oldun ve kendini kirli hale getirdin, bu da arınman gerektiği anlamına geliyor."

"Gerçekten mi?" Berrick ağırlığını daha sıkı bir şekilde ortaladı, tüm duyularını genişletti ve giysisini savaş modu için beklemeye aldı. "Ve sanırım bunu yapabilecek savaşçının sen olduğunu düşünüyorsun. Öyle mi?"

İşçi sırtıttı ve C-2 savaş düzenine geçip göğsündeki ve omuz donanımındaki ışıklar kırmızıya dönerken bir adım geri çekildi. Kilitlenmiş ve imha için hazır hale gelmişti.

Draanth, korkak işçinin kas gücü değil beyin gücü olduğunu bilmeliydi. C-2 başını eğdi ve kendini ileri doğru fırlattı. Berrick dişlerini sıkarak şişeyi giysisinin orta kolonundaki küçük bir bölmeye yerleştirdi. Kırılmasını göze alamazdı ve buna bir son vermeliydi. Çabucak. Isa'nın hayatı buna bağlıydı. Hücum etti ve koridorun ortasında rakibiyle karşılaşmak için yarıştı.

O ve C-2 kas ve metal çarpışmasıyla karşılaştıklarında güverte kaplaması ayaklarının altında sarsıldı. Rakibi güçlü bir kolla boynuna sarılmaya çalışırken homurdandı. İkisi de gövdeyi ve bu sektördeki herkesin hayatını tehlikeye atmadan gemideki silahları kullanmayı göze alamazdı. Bu da bilinen galaksideki en gelişmiş savaş makinelerinde bile işin boğuşmaya ve kaba kuvvete kaldığı anlamına geliyordu.

"Sen kirlisin," diye tısladı C-2. "Bunu kazanamazsın. Ben seçildim."

"Sen *lanet* olası bir delisin." Berrick ayaklarını yere vurup rakibini birkaç metre geriye iterken homurdandı.

Ama C-2 onu omuz kafesinin destek payandalarından yakalamadan önce ancak bu kadar ilerleyebilmişti. Kaldırırken gerildi, yüzü kıpkırmızı oldu. Giysileri güçlerinin yerini almak yerine sadece güçlerini artırıyordu. Ve bir C-2'yi çalıştırmak için erkek devasa ve kaslıydı. Ama hiçbir *Kasivar* sınıfı hafif değildi ve kaldırırken gerginliği yüzünden okunuyordu.

Berrick düşmanının ellerinden kurtulmak için biraz denge ve kaldıraç sağlamaya çalışırken servolar ve jiroskoplar vızıldadı ama işe yaramadı. C-2 onu diğer duvara doğru fırlattı. Gürültülü bir metalik çarpma ile duvara çarptı ve güverteye doğru kaymaya başladı. Ayağa kalkmak için hiç şansı yoktu. Gürleyen ayak sesleri onu bir saniye önce uyardı, işçi üzerine ve servo destekli ayağını giysisinin göğüs ve karın plakasına çarparak değerli şişenin bulunduğu bölmeyi hedef aldı.

Onu yok etmelerine izin veremezdi. Bu Isa'nın tek umuduydu.

Bir hırıltıyla, işçinin botunu çekip alamadan yakaladı. Arka tarafa uzanarak kapağı yırttı ve parmaklarını oradaki kablo ve tel yığınınına soktu. Bir demetini yakalayıp kıvılcım yağmuru içinde çekerek kurtardı. İşçinin bacağı sarsıldı ve tutuldu, ayağı işe yaramaz hale geldi.

Ancak bu küçük zaferden yararlanamadan C-2 geri döndü. Sert bir el giysisinin boynunun arkasına dolandı ve onu dik tuttu, giysili ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanıyordu. Bir C-2 için bile etkileyiciydi.

Berrick'in giysisi savaş giysisi sınıflarından biri değildi. Ancak o bir ast komutandı, bu da giysisinin normal bir savaşçınınkinden daha iyi olduğu ve personel dosyasında yer almayan bazı sürprizlerle donatıldığı anlamına geliyordu. Tam da bu tür olasılıklar için bunların olmamasını sağlamıştı.

Sonunda hayatı için bir savaşa gireceğini hep biliyordu. Sadece her zaman bunun bir kadın için değil, rütbe ve mevki için olacağını varsaymıştı.

Bir dizini kaldırarak diğer erkeğin giysisine çarptı. Basıncı hava yüklü bir çivi saklandığı yerden fırladı ve C-2'nin kalça servosuna saplandı. Erkek kükrerken bacağı kasıldı ve olduğu yerde zıpladı.

"Seni *pislik herif!*"

Çılgınca savurdu ve Berrick kolunu zamanında kaldıramadı. Metal yumruk onu başını ve boynunu koruyan kafesin üzerinden yakaladı ve giysisinin içinde bir langırt gibi sallanmasına neden oldu. Boynu gıcırdadı, ağzı metalik bir tang ile dolarken çenesi diğer taraftaki boyun korumasına çarptı. Dişleri dudağının iç kısmını kesmişti.

C-2 onu koridordan aşağı fırlatırken dünya yeniden tersine döndü. Bir denizyıldızı gibi fırl fırl dönerken, yörüngesini durdurmak için iki elini de yere vurdu. Bu savaşı durdurmak zorundaydı. Hem de hemen. Yoksa Isa ölecekti.

C-2 ona ulaştığı anda ayağa kalktı. Sert bir el boğazının önündeki boyun korumasının etrafını sardı ve diğer savaşçıya doğru çekildi, göğüs korumaları çarpıştı.

C-2 Berrick'e bakarken alay etti.

"Zavallı ve acınası. Lord Risyn'in senin gibi geri kalmış bir gezegen *draantiğini* neden komutan yardımcılığına terfi ettirdiğini hep merak etmişimdir."

"Çünkü geri kalmış maden gezegenleri çok acımasız ve *savaşmaktan* başka yapacak bir şey yok." Berrick sırttı, dişleri kan içindeydi. "Ve ne var biliyor musun?"

"Söyleyeceğin herhangi bir şeyle neden ilgileneyim ki?" Berrick gülümsemeye devam etti, gözlerinin mani parıltısı taşıdığını biliyordu.

Yapmak zorundaydılar çünkü aklı başında hiçbir savaşçı onun düşündüğü şeyi yapmazdı. "Çünkü biz takım elbiseyle savaşmayız."

Bir kükreyle kıyafetini serbest bıraktı ve göğüs plakası açılarak C-2'nin boyun korumasına çarptı. Darbe korumayı boynuna doğru ezerken gözleri büyüdü, yüzü morardı. Bu, ikinci sınıf *Kasivar giysilerindeki* bir tasarım hatasıydı.

kayarak, avuçladığı hançeri C-2'nin böğrüne sapladı ve kaburgalarından girip ciğerlerini deldi. Rakibi tepki veremedi çoktan işçiyle yüzleşmek için harekete geçmiş, giysisi kapanmış ve onu kuşatmıştı.

İşçinin gözleri kendisi ve giysisi arasında gidip gelirken, "Peki hangisi olacak?" diye hırladı. "Beni öldürmek mi yoksa panzehiri bulmaya çalışmak mı?"

Birini seçin ve akıllıca seçin. İkinci bir şansınız olmayacak."

Tam teçhizatlı bir B'Kaar'la yüzleşmek aptalca bir kumardı ama seçenekleri tükenmişti. Bu işi bir an önce bitirmesi gerekiyordu.

"İkinci bir şansa ihtiyacım yok," diye alay etti işçi ve kendini Berrick'e doğru fırlattı. Doğru bir seçimdi. Savaşçıyı ortadan kaldırırsak, giysi zaten işe yaramaz hale gelirdi.

Sadece Berrick normal bir savaşçı değildi. Kendini savunmak yerine, işçi ona doğru ilerlerken öylece durup bekledi. İşçi kayarak dururken, Berrick'in omurgasından soğuk terler boşandı. Bunu doğru yapmak zorundaydı. Hataya yer yoktu.

"Atalarına merhaba de," diye alay etti işçi, vücudu yukarı doğru gerilmiş ve yumrukları Berrick'in kafatasını paramparça etmek için havaya kalkmıştı.

"Benim için selam söyleyen nasıl olur?" diye karşılık verdi ve *ke'lath*'ından bulabildiği en yakın beslemeye güç gönderdi.

İşçi boğuldu, *ke'lath'ı* içinden alev alırken gözleri irileşti. Berrick bağlantıdan giderek daha güç akıtırken acımasızca sırttı, işçinin geminin çoklu beslemesine erişimini acımasızca kesti ve yardım çağırmasını engelledi. *Ke'lath'ını* diğer savaşçının sistemini aşırı yüklemek için kullanırken onu içten dışa doğru kızarttı.

Giysisi arkasında durmak üzere hareket etti, güç akıtmaya devam ederken hareketsizdi. İşçi sessizce çığlık attı, derisi yanarken dizlerinin üzerine çöktü ve gözleri karardı... yuvalarında pişti. Ama Berrick yine de onu bırakmadı.

Sonunda düşmanının solunumu durdu, kalbi ve tüm dolaşım sistemi içten içe yandı ve bir metal ve yanmış et şangırtısı içinde yere yığıldı.

Berrick geriye doğru adım atarak giysisinin kendi etrafında katlanmasına izin verdi. Hızlıca değerli kargosunun zarar görüp görmediğini kontrol etti ve sonra koşmak için döndü, koridoru kilitledi ve *kadının* hayatını kurtarmak için yarışırken düşmanlarını peşinde bıraktı... hayır, sevdiği *kadının*.

W *Kol.*
Konfor.

Çok uykum var.

Hafıza onu çekiştiriyor, rahat sisin içine gömülmesine izin vermiyordu. Uyuyamıyordu. Bu kötü bir şeydi. Bir şey olmuştu ve uyumak kötüydü. Gerçekten kötüydü.

Ölmüş müydü? Böyle mi olmuştu? Ölmüş ve cennete mi gitmişti... çünkü o sıcak rahatlık öyle hissettiriyordu. Bir bulutun içi gibi.

Ve cennetteki melekler bulutların üzerinde oturlardı. Öyle değil mi? Neredeyse kendi kendine kıkırdıyordu. Tamam, belli ki bir melek olarak seçilememişti ama eğer bir bulutsa... en azından doğru yönde ilerlemişti.

"Lütfen, *Tsaalina*, uyanmasına izin ver," diye mırıldandı derin bir ses yakınlarda bir yerde. Bir duaya benziyordu. Ses sertti, bastırılmış duygularla doluydu. Sanki konuşan kişi ağılıyormuş gibiydi.

Kaşlarını çattı. Ses tanıdıktı ama nedenini bilmiyordu. Anılar orada bir yerdeydi ama beynini onları içinde bulundukları kilitli kutudan çıkaracak kadar çalıştıramıyordu. Önemli değildi. Sesi dinlerken hayal kırıklığının geçip gitmesine izin verdi.

"Yemin ederim. Benden istediğin her şeyi yapacağım," diye devam etti ve neredeyse diz çökmüş olan kişiyi hayal edebiliyordu. Kesinlikle dua ediyordu. Dindar değildi, bu yüzden *Tsaalina* ismini tanımadı. Ama her kimse, belli ki önemli biriydi.

onlara yalvaran adama. "Her gün dua edeceğim ve hayatımı senin şanına adayacağım-"

"Bedeninin ya da kişisel inançlarının ödeyemeyeceği çekler yazmadan önce dur baba," diye anons etti bilinmeyen bir ses. Bu ses bir sıcaklık ve başka bir şey getirdi... belki de suçluluk... beraberinde.

"Bu *da* ne demek şimdi? Ve bana böyle seslenmek zorunda mısın?"

"Ya o ya da babam ve bu çok yanlış." "Sende çok yanlış bir şeyler var, insan." İlk ses ve onun yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ifadeyi neredeyse hayal edebiliyordu. Neredeyse. Zihninin sınırlarında geziniyor, onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Onu neredeyse görebiliyordu, göz ucuyla bir şeye bakar gibi, ama döndüğünde görüntü dağıldı.

Bir kıkırdama. "Bunu bana çok söylediler. O nasıl?"

Biri omuz silkmış gibi giysilerin hışırtısını duydu. "Şifacı kaydettiği ilerlemeden memnun. Panzehirin vücudundaki zehirden geriye kalanları başarıyla temizlediğini söyledi."

"Peki neden ?"

Sessizlikte, hareket etmek için çabaladı. Onlara uyanık olduğunu ve onları duyabildiğini göstermek için.

"Bilmiyor. Görünüşe göre insan sistemi şifacıların ilk düşündüğünden biraz daha karmaşık. Latharian imparatorluğunda yaygın olan genetik adaptasyonlardan hiçbirine sahip olmadığınız için, üzerinde çalışacakları temelleri yok. Olağan belirteçlerin hiçbiri yok."

"Yani rakamlarla boyamak eski usul ve pist dışı bir yol mu izlemek zorunda kaldı?"

"Yine, siz insanlar zamanın yarısında saçma sapan konuşuyorsunuz." "Yani-"

"Evet, şifresini çözdüm. Yani şifacının gerçekten çalışması ve onun fizyolojisini ve değişmemiş bir sistemin hem zehre hem de farklı türde bir zehir olan panzehire nasıl tepki vereceğini anlaması gerekti."

"İnsan tıbbında böyle bir şey var. İlaçlarımızın çoğu küçük dozlarda faydalıdır ama yüksek ölümcüldür. Peki... gemideki insan kadınları öldürmeye çalışan tüm pislikleri yakaladınız mı?"

Tamam, bir gemideydi ve uzaylılara göndermeler vardı. Yani... Lathar mı? Bir geminin kenarına tutunmuş.

Hafıza. Uzaylıların dünyaya yaptığı ziyaretle ilgili, uzaylı imparatoru ve maiyetini gösteren bir haber. İçlerinden sadece biri dikkatini çekmişti. Metal bir takım elbise giyen büyük, karanlık bir dağ gibi adam.

Gözlerini açtı ve parlayan mavi bir ışık ağına baktı. Tamam, eğer ölüp cennete gittiyse, burası uzaylıların tıbbi bölümüne çok benziyordu. B'Kaar. Kelime beyninde yüzdü ve hevesle ona yapıştı.

"Çoğunu. Geri kalanları yakalamak için avcı-katil programlarımız var."

Bir onaylamama homurtusu duydu. "Sadece onları mı izliyorsun? Bu biraz... şey, boktan. Yaptıklarından dolayı cezalandırılmalarını istiyorum."

Büyük adam güldü ama sesi sert ve merhametsizdi. ürperti. "Evet... hayır, izlemiyorlar. Avcı programı hedefini bulup doğruladıktan sonra öldürme rutinini çalıştırır. Savaşçıyı kilitleyecek ve sistemlerini tam anlamıyla donduracak. Her biri, tıpkı annene yapmaya çalıştıkları gibi, olduğu yerde donarak yavaş ve acı dolu bir şekilde ölecek."

Annem mi? O...

Bu cümle karşısında şaşkınlık vücudundaki kilidi kırdı ve etrafına bakındı. Eğer ölüp cennete gittiyse, o zaman cennet bir B'Kaar revirine çok benziyordu. Bu ironik bir durumdu çünkü yeni bir yüzle uyandığından beri hastanelerden nefret ediyordu. O zamanlar Tucker için bu bir nimetti ama uyandığında nerede olduğunu bilmemenin verdiği kör paniği hâlâ hatırlıyordu. Daha sonra, bebeğini hastanede ondan almışlardı. Hiç anne olmamıştı...

Başını çevirerek yatağının yanındaki iki adama baktı. Biri uzun boylu ve koyu renk saçlıydı, ifadesi bitkin ve gözleri kırmızı çerçeveliydi. Kadın onu izlerken, adam elini kaldırıp dağınık siyah saçlarını karıştırdı ve bileklerindeki dövmeleleri ortaya çıkardı.

bir sıcaklık doldu ve anıları geri geldi.

"Berrick," diye mırıldandı, kuruyan boğazı kelime üretme fikrinden hoşlanmıyordu.

"*Kelarris!*" *soluk* soluğa bağırdı, bir anda onun yanına geldi, elini tutarken koyu renk gözlerinde duygu parlıyordu. Mavi çizgiler onun hareketiyle dağıldı ve yakınlarda bir yerde bir alarm çaldı. "Uyanmışsın."

Başını kaldırdı, yüzünde sinirli bir ifade vardı. "Biri şu *kurutma* alarmını kapatabilir mi? Eşimin dinlenmeye ihtiyacı var.

kulak zarına saldırılmasına izin vermeyeceğim!"

"Sorun yok," diye fısıldadı, onun yüzüne bakarken eline yapıştı. Onu seviyordu ve karanlığa gömüldükten sonra onu bir daha görebileceğini hiç düşünmemişti.

Nefes nefese, ayağa fırladı.

"Bilgisayar! Banyo! Banyoya bir şey koydu... Ben... beni boğmaya çalışıyordu."

"Şşşt, şşşt, aşkım." Onu kollarına çekti, saçlarını okşarken yatağın kenarına oturdu. "Biliyorum. Artık her şey bitti. Şifacı seni tedavi etti ve iyi olacaksın."

Ürperdi, yarı yarıya onun geniş göğsüne yaslandı. Onun burada olması ve yabancı bir yerde tek başına uyanmamış olması ona güç verdi. Elini uzatıp adamın çenesindeki kısa kirli sakala dokundu.

"Yine de beni buldun. Bir şey söyleyemedim ama söylemek istedim. Joe-Jay için kızgın değilim." Konuşurken sesi kırıldı. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Yüzünden süzülen gözyaşlarını silmek için uzandı. "Özür dilerim *Kelarris*, her şey için. Sana oğlundan bahsetmeliydim. Böyle bir şeyi senden saklamamalıydim. Ben... beni affedebilir misin?" diye yalvardı, sesinde çığ bir nota vardı. "Seni seviyorum. Hayatımın sonuna kadar ve Tanrı'nın izniyle bir sonraki hayatımda da aldığım her nefeste seni seveceğim."

Yavaşça nefes aldı, sıcaklık göğsünden dışa doğru vücudunu doldurdu. "Beni seviyor musun? Cidden mi?"

Başını salladı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Ve tanrılar da onaylıyor," dedi bileğini kaldırıp ona etraflarındaki yeni mürekkebi göstererek.

Sadece... bu bir dövme değildi. En azından daha önce gördüğü hiçbir dövmeyle benzemiyordu. "Nedir onlar?"

"Çiftleşme izleri." Onu kendine çekti ve dudaklarına hızlı, yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bu, tanrıların birlikteliğimizi kutsadığı ve senin olduğuma hükmettiği anlamına geliyor. Şimdi, lütfen, aşkım, beni bu ıstıraptan kurtar. Yapacak mısın..."

"Evet!" Kollarını adamın boynuna doladı ve onu öptü.

Biraz uzaklaşırken kıkırdadı. "Sana ne soracağımı bilmiyordun."

Gülümsedi. "Berrick B'Kaar, seni seviyorum, bu yüzden eğer sorunuz 'Isabella, benimle evlenir misin?' değilse, o zaman öyle olmasını öneririm."

Farkındalık gözlerini doldurdu ve başını salladı.

"Isabella... aşkım, *kelarrisim*... beni yaşayan en mutlu adam yapıp eşim ve karım olmayı kabul eder misin?"

ÜÇ HAFTA SONRA.

Şimdiye kadarki en mükemmel düğün töreni olmuştu. Yeni kocası onu eşikten geçirip kamaralarına taşırken Isa kendi kendine gülümsedi. Normal kamaralarının aynısıydı. Görünüşe bakılırsa balayları B'Kaar için bir şey ifade etmiyordu ama içerisinin dekore edildiğini fark ettiğinde nefesi kesildi.

"da ne..." Berrick, kız hâlâ kollarındayken kapı aralığında durup etrafına bakınırken nefes aldı.

Odada sanki bir parti patlamış gibiydi. Tavandan sarkan pankartlar ve flamalar yatak dışındaki tüm mobilyaların üzerine örtülmüştü. Ama gizemli dekoratörün dikkatinden kaçmamıştı. Eski tip teneke kutular, üzerlerine beyaza boyanmış harflerle yatak başının üzerindeki ipe asılmıştı.

"Sadece Evliyiz," diye okudu kıkırdayarak. "Jay! Onu öldüreceğim!"

"Hayır, hayır, bu bir insan geleneği." Yakışıklı uzaylı kocasını öpebilmek için nazik parmaklarıyla onun yüzünü kendine doğru çekti. "Tıpkı onun beni evlendirmesi gibi. Ve düğün pastasının üstünü saklaması gibi."

Adam yumuşadı, dudakları onunkilerin altında yumuşadı ve onu öpmeye başladı. "O kısmı hâlâ anlamıyorum. Neden pastayı bir kutuda saklamak istiyorsun ki? Tarla keki sönmez, ama istediğin zaman sana daha fazlasını yapabilirim."

Ona bakarken baştan çıkarmaya çalışarak dudağını ısırıldı. "Şey... insanlar için, düğün pastasının üstünü bir sonraki yıl için saklarız... bir bebek doğarsa diye."

Adam dondu, ona baktı. Sesi soluk soluğa, hızla devam etti. "Biraz yaşlı olduğumu biliyorum. Ama Kellat bir neden görmediğini söylüyor... ve görünüşe göre senin ex-vitro yeteneklerin var... Yani deneyebiliriz. Eğer

istedin mi? Yani, bizim-"

Uzaylı kocası yatağa doğru adım atarak onu öptüğünde sözleri kesildi. Büyük yatağın kenarında durdu ve onu vücudunun ön kısmından aşağı kaydırđı. Kadın ürperdi. Hissettiğine göre, adam bu fıkirden *çok* memnundu. Gerçekten çok mutluydu.

"*Kelarris*, sen, eşim, yanımdayken ben tamım... ama senin saçlarına ve gözlerine sahip bir kız çocuğı görmeyi çok isterdim. Jay gibi bir oğlum olmasını çok isterdim... belki biraz daha az baş belası."

"Oh, onunla kalıpları kırdılar." Kıkırdadı ve geleneksel Latharian gelinliğinin bağlarını çözmek için ellerini kaldırdı. Kumaş bir fısıltıyla ayaklarının dibine yığıldı ve onu topukları dışında çıplak bıraktı. Elini yakışıklı uzaylıya uzattı.

"O zaman başlamamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

Adam onu kucağına aldığında kıkırdadı ve güçlü bedeni onun üzerinde yükselirken, bir kol bacak karmaşası içinde yatağa indiler. Yaşadığı her şeye, tüm denemelere ve sıkıntılara rağmen, şimdi hayatını farklı bir şekilde hayal edemiyordu.

Aşk, kahkaha ve sonunda ruh eşini bulmak her şeyi olabildiğince mükemmel hale getirmişti.

EPILOG

T *paralı savaş gemisi-Lady's Dream*

"'DÜĞÜN' DE NE DEMEK OLUYOR?" Anson Kaar önündeki ekrandan gelen mesaja ters ters bakarak sordu. Tüm B'Kaar klanının saygıdeğer alt komutanı olan kardeşinden geliyordu ve Anson'a Berrick'in evleneceğini söylüyordu.

Kaşı kalktı. Görünüşe göre törene davet edilmişti. Tarihi kontrol etti. Bir hafta önce yapılmış bir tören. *Draanth*, gerçekten de postalarını rölelerden daha sık almalıydılar.

"İnsanların çiftleşme töreni," diye cevap verdi Azrail'in mühendisi Davis Tell, yarı gömülü olduğu konsoldan.

Son savaşlarında doğrudan bir isabet almıştı, bir grup C'Vaal'ın *Rüya*'ya gerçekten bindiği gemiden gemiye kötü bir olaydı. Anson hâlâ bunun acısını çekiyordu. Geminin güvenlik ve operasyon şefi olarak bunun olmasına asla izin vermemeliydi. Elbette tam olarak bir kişilik bir departmanın şefiydi ama bunun bir önemi yoktu. Hâlâ departman şefiydi ve sorumluluk onda duruyordu.

Anson başını kaldırıp baktı. Tell hiç bitmeyen bir bilgi *kaynağıydı* ve bu bilgilerin çoğu Anson'ı şaşırtıyordu.

"O zaman neden adını öyle koymuyorlar?"

Metal şangırtısı ve diğer paralı askerin küfürlerinden başka bir şey yoktu, uzun bacakları arabanın altından dışarı çıkmıştı.

Konsol. Sonunda kolları ortaya çıktı ve konsolun üst kenarına dolanarak altından silindir tepsinin üzerine kaydı. Yanaklarından birinde siyah yağ izleri vardı ve doğuştan kusurlu olduğu anlaşılan tuhaf gözleri Anson'a dikilmişti.

"Ben nereden bileyim? Tuhaf oldukları için mi? Neden Covak'a sormuyorsun? Kuzeni bir tanesiyle çiftleştii."

"Bana ne soracaksın?"

Sanki adının anılması bile büyük paralı askeri çağırılmış gibi, hantal bir şekilde ortaya çıktı. Gemi kıyafetinin üst kısmı aşağıdaydı, beline bağlanmıştı ve derisine kazınmış özenli işaretleri gösteriyordu. Bunlar bir Vorr şeyiydi. Görünüşe göre deli piç, birinin bıçağın ucuyla derisini dövmesine ve yaralara kül sürmesine izin vermişti.

Kaptanın sandalyesine gümbürdeyerek oturdu ve diğer elindeki kürek benzeri kaşıkla tencereye daldı.

Anson'ın bakışları keskinleşti. "Dondurma mı o?"

Covak kaşığının etrafında "Hı-hı," diye mırıldandı ve sonra ikinci bir kepçe için içeri girdi.

İnsan lezzeti *Dream'de* yeni bir şeydi ve hepsi bunun için çıldırıyordu. Covak patronun dondurmasını çaldığında üç kavga ve gemide neredeyse bir çatışma başlamıştı bile.

Ryke en iyi zamanlarda bile dengesizdi, bu yüzden onu dondurma yüzünden kızdırmak pek de iyi bir fikir değildi. Ne olduğu göz önüne alındığında, Covak bir ya da yedi blaster atışına dayanabilirdi, ama kimse kanı temizlemek istememişti. Bu yüzden üçü onun üzerine oturmuştu, böylece ikinci komutanları Rann romlu ve kuru üzümlü dondurmayı alıp Ryke'in haberi olmadan dondurucuya geri .

Tell içini çekti. "Başka bir şekilde söyleyelim. Bu *senin* dondurman mı?"

"İşte şimdi," diye gürledi koca adam, çalışkan bir şekilde kazmaya devam ederek. "Ertelersen, kaybedersin."

Geminin koridorlarında öfkeli bir feryat yankılanırken Tell ve Anson bakışlarını değiştirdiler.

"Covaaaaaaaaaakkk!"

Uzaylı Siber Savaşçının Eşleştiği Eş'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım Berrick ve Isa'nın hikayesini okumaktan en az benim kadar keyif almışsınızdır!

Lathar Savaşçıları serisinin bir sonraki kitabı
Uzaylı Lord tarafından takip ediliyor!

Arkadaşlarınıza söylemek de dahil olmak üzere bu haberi yayma konusundaki yardımlarınız için minnettarım. Yorumlar okuyucuların yeni kitaplar bulmasına yardımcı olur! Lütfen favori kitap sitenize bir yorum bırakın!

AYRICA MINA CARTER TARAfindAN

Uzaylı Paralı Askerin Kalbi

Lathar'ın dünyalarına geri dönün, onları daha önce hiç görmediğiniz gibi...

Bir kahve ve kolay bir vardiya istiyordu. Onun yerine, çok bilmiş bir paralı asker ve onu öldürmeye çalışan komandolar vardı...

On yılı aşkın bir süre önce ordudan tıbbi olarak terhis edilen İstasyon Şefi Eris Archer'ın tek istediği sakın bir hayattır. Ancak Tarantus gibi bir sınır istasyonunda hayat asla sıkıcı değildir. Uzayın vahşi batısında, yolunun kesiştiği pek de vicdanlı olmayan karakterlere alışktır.

Bu yüzden yakışıklı cyborg Zero, insan olmadığına dair fantastik hikâyelerle onu büyülediğinde, bunu bir tutam tuzla karşılar. Komandolar üssü basıp onu öldürmeye çalıştığında ve başına ödül konduğunda, ona hayatı pahasına güvenmek zorundadır... ama ona kalbiyle güvenebilir mi?

Nereden geldiğini bilmiyor ama bildiği bir şey ... Kaderi onunla birlikte.

Zero bir gizemdir, kendisi için bile. Enkaz halindeki bir mekikte ağır yaralı olarak uyandığından beri, ölümcül bir üne sahip bir Latharian Paralı Askerler grubu olan Warborne ile evini yaptı. Hızlı yaşar ve genç ölmeyi bekler...

Ta ki onunla tanışana kadar. Eris Archer, insan ve cyborg tüm içgüdülerinin dikkatini çeker. Ona bir hedefleme kilidi gibi çekilir... onu daha yakından tanımak ister. Ancak istasyonun hücrelerinde bir randevu için yaptığı planlar silahlı insanlar tarafından engellenir ve istasyondan ayrılmak zorunda kalırlar. Hızlı.

Katil komandolar, ihanetler ve beklenmedik bir kurtarma görevi arasında; Zero ona ihtiyacı olan tek insan ya da makine olduğunu kanıtlayabilecek mi?

KOPYANIZI ŞİMDİ ALIN

YAZAR HAKKINDA

Mina Carter, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan romantizm yazarlarından biridir. İngiltere'de kocası, kızı ve bir tankla birlikte yaşıyor.
Staffordshire Bull Terrier ve otoriter bir kedi.

Mina ile çevrimiçi bağlantı kurun:

minacarter.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.